XIII. évfolyam 25. szám. 1957. augusztus 8.

Ára 1 forint

Ludas Matyi

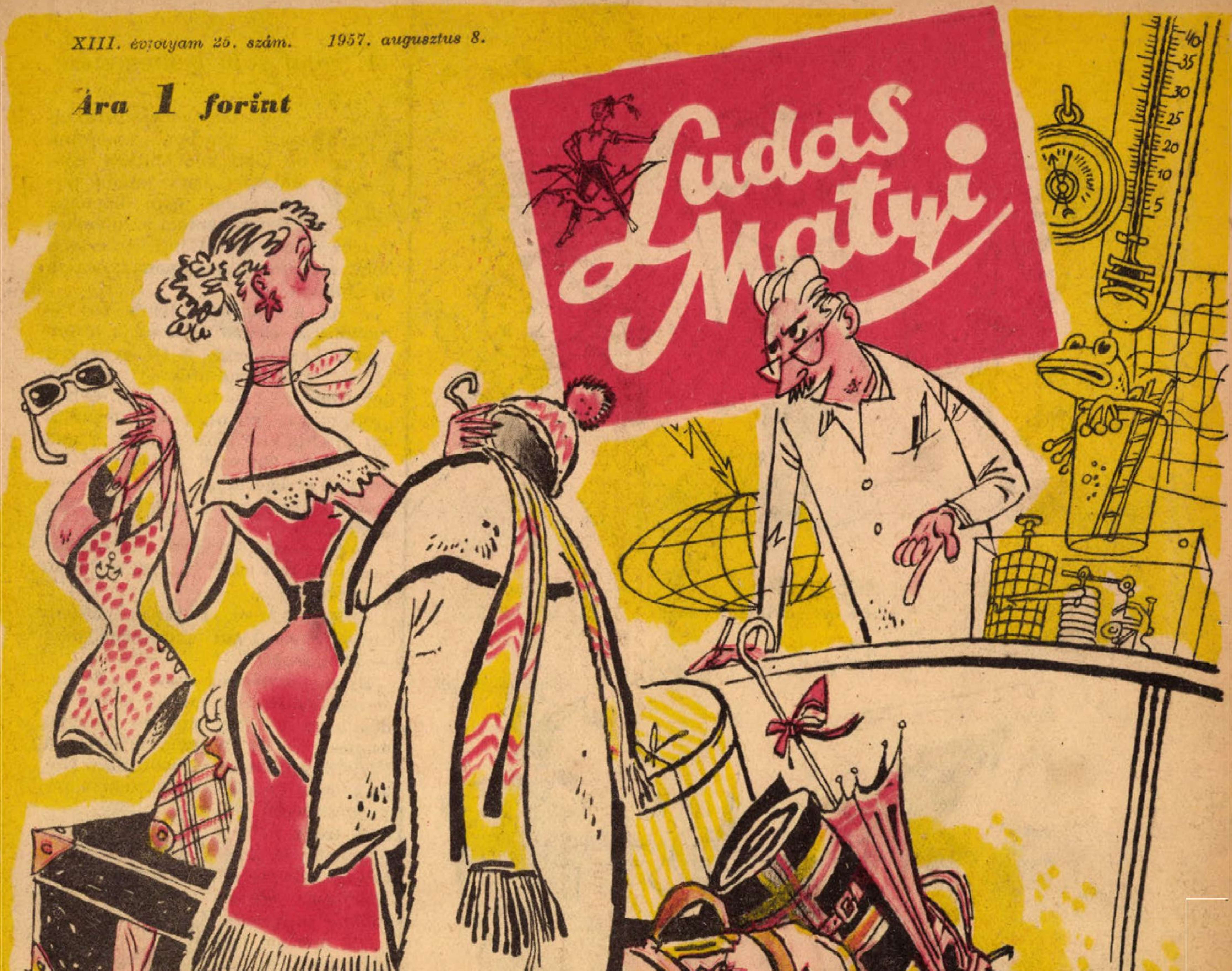

Toncz Tibor rajza

A meteorológus TANÁCSOT AD

— Három napig akar a Balatonon üdülni? Akkor ezt mind vigye magával!...

MI TETSZIK NEKIK RAJTA?

Szegő Gizi rajza

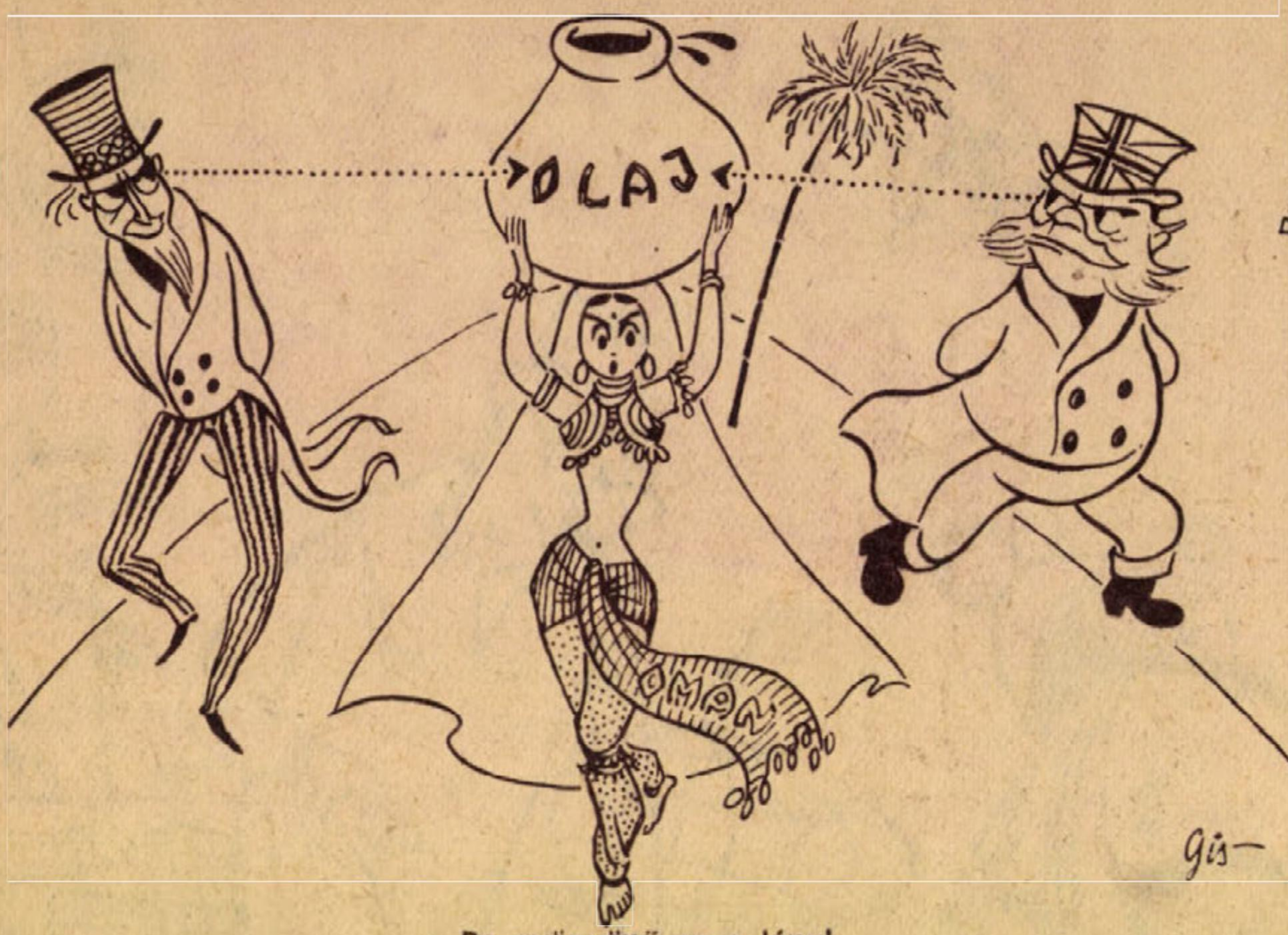

— De gyönyörű ez a lány!

AZ OMANI TÜKÖR

Szegő Gizi rajza

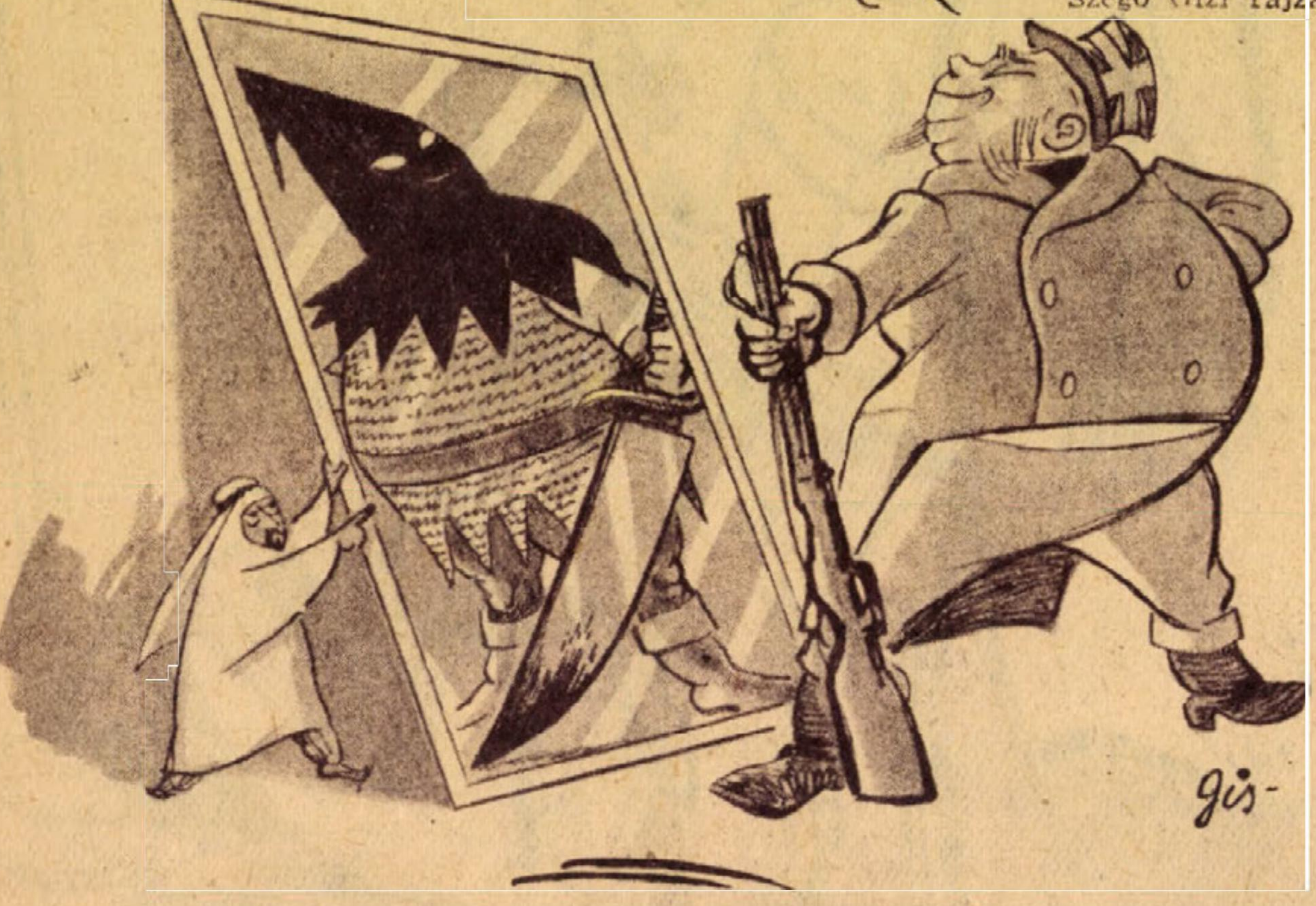

Meglepő tábla

Kajan Tibor rajza

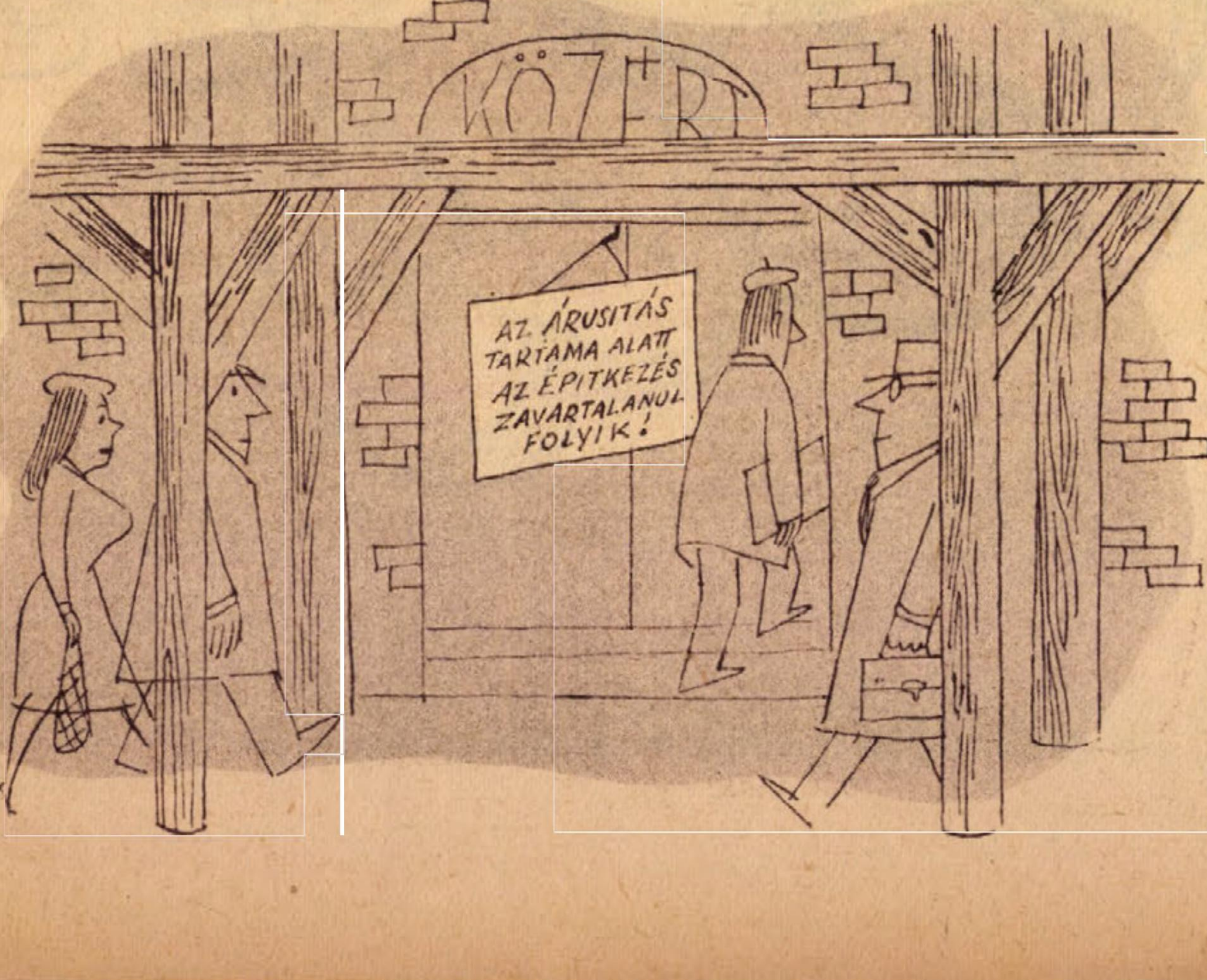
KÖZÉRT
AZ ÁRUSITÁS TARTAMA ALATT AZ ÉPITKEZÉS ZAVARTALANUL FOLYIK!

A trójai faló beütemezése

Kis unokaöcsémnek falovat akartam vásárolni, de több játékboltban kijelentették, hogy játékló pillanatnyilag nem kapható. Ezért elmentem az illetékes főjáték-előadóhoz és megkérdeztem, hogy mennyiért csinálnának nekem egy falovat.

— Az árával nem lenne baj — mondta az előadó —, csak a terminussal. Lássuk csak. A IV. évnegyed végéig ping-pong-ütőkre vagyunk beütemezve. 1958-ban egész évben profilunkkal ellentétben, fakanalakat gyártunk. Fontos munka. Utána két évig az elmaradt játékrendeléseket kell elvégeznünk. Talán 1961-ben megcsinálhatjuk, de csak a IV. negyedévben.

— De kérem, addigra a kis unokaöcsémből már nagy fiú lesz és fütyül a falóra.

— Hja, kérem, a kisfiú növését nincs módunkban megakadályozni — sajnálkozott.

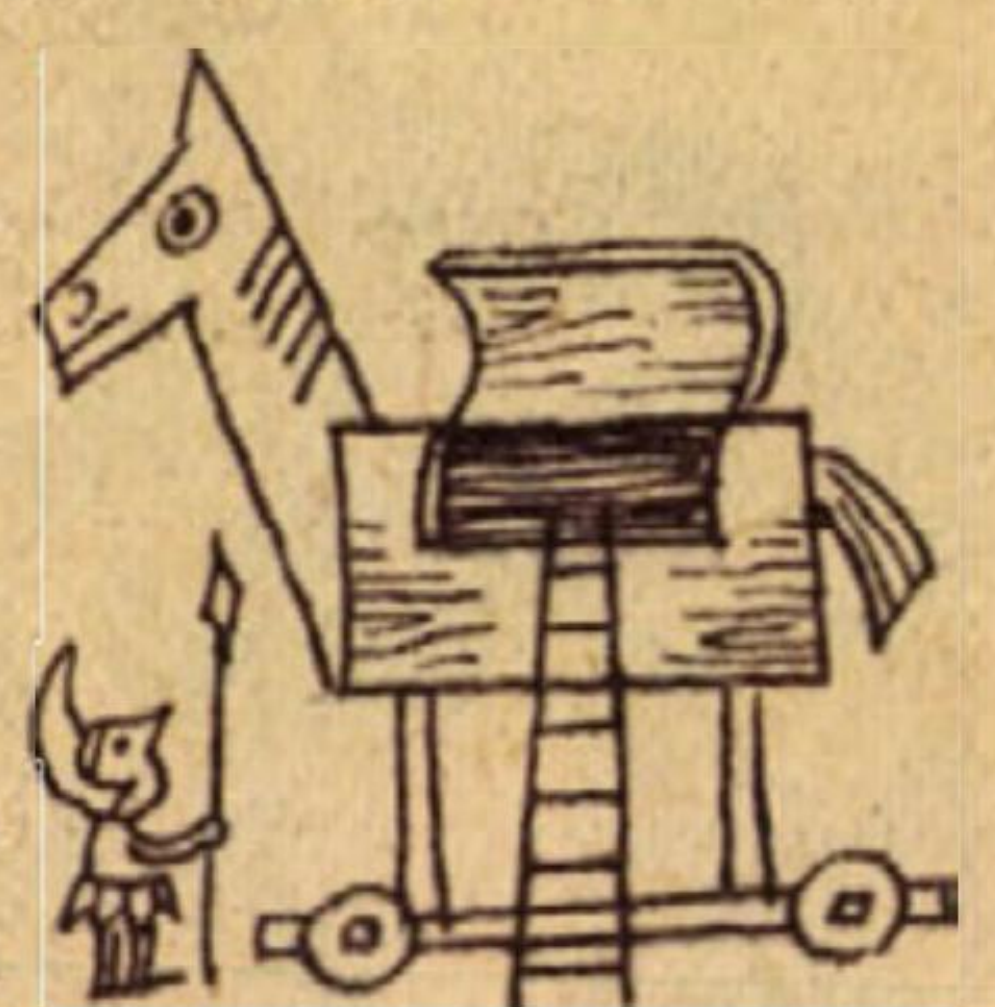

Ilyen előzmények után került kezembe Schliemann Henrik német tudós híres könyve, amelyet a trójai ásatásokról írt. Nagyon érdekelt a Páris királyfi által elrabolt Szép Heléna ügye és mohón olvastam a pikáns eredetű tízéves trójai háború történetét és a város csellel való elfoglalását. Schliemann részletesen leírta a trójai faló történetét és én azon kezdtem töprengeni, hogy ha már ilyen ravaszak voltak a görögök, akkor mi a mennydörgős ménkűnek vártak tíz évig azzal a falóval, amellyel végül is bevették Tróját.

Hajnal felé rájöttem arra, hogy a történelemtudósoknak fogalmuk sincs arról, hogy tulajdonképpen hogyan készült a trójai faló. Én már tudom. Körülbelül 3950 évvel ezelőtt, időszámításunk előtt 1999-ben, Agamemnon megrendelte a falovat az athéni KTSZ-ben. A szövetkezet elnöke kijelentette, hogy csak 1997 III. negyedére ütemezheti be a faló elkészítését. Agamemnon időszámításunk előtt, 1997 augusztusában ajánlott expressz-levélben szólította fel a KTSZ-t, hogy a rendelésnek tegyen eleget. A KTSZ objektív okokra hivatkozott, közölte, hogy nincs gyaluja és mellékelte a Gyaluélesítő V. levelét, amely szerint az élesítéshez szükséges hajtószíjat a Szíjértékesítő és Készletező csak 1995-ben szállíthatja.

Agamemnon végül tíz évi várakozás után kénytelen volt célprémiumot kitűzni. Így végre elkészült a faló. Persze, ha előbb eszébe jut a célprémium, akkor tíz évvel előbb torolhatta volna meg a Menelaos királyon ért házasságtörési sérelmet.

Palásti László

Játék a Kártyával

Megilletődve olvastam a hírt: — a Játékkártyagyár korszerű gépesítésével lehetővé válik, hogy a jövőben verses gyermekkártyákat is gyártsanak.

Végre egy kulturális beruházás, mely legféltettebb kincsünk, a gyermek szükségleteit tartja szem előtt.

Mert, tetszenek tudni, — ha a kicsinyeket nem neveljük rá még idejekorán a szerencsejáték szeretetére, az a veszély fenyeget, hogy sohasem lesz belőlük vérbeli kártyás.

A dologból természetesen, — ámbár nem tartozom a hamar hevülő emberek közé, — azonnal lelkiismereti kérdést csináltam, s ezúton szeretném felajánlani a gyár Vezetőségének, néhány, külön a gyermekkártyák céljaira készült költeményemet:

Szép állat a kakadu,
Vigyázz, ha tök az adu!!

Vigassságra jön a gyász.
Kinél van a piros ász?

Figyelj Pityu, Joli, Zsoli,
Minden helyett jó a dzsoli!

Rinocérosz, nyúl, tinó,
Zsiráf, sakál, ultimó.

— **dalmáth** —

Pontos idő

Szür-Szabó József rajza

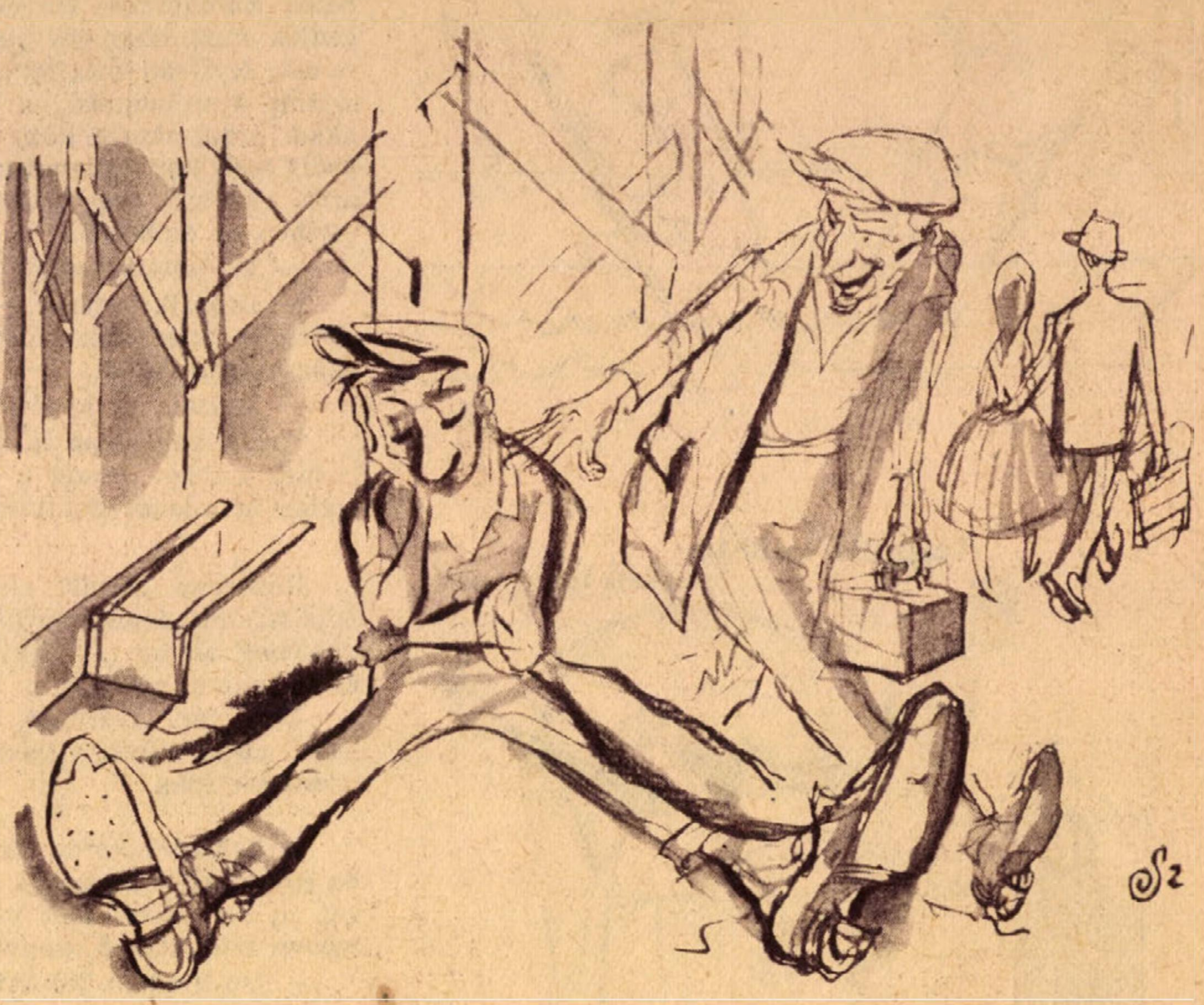

— Ébredj komám, vége a munkaidőnek!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

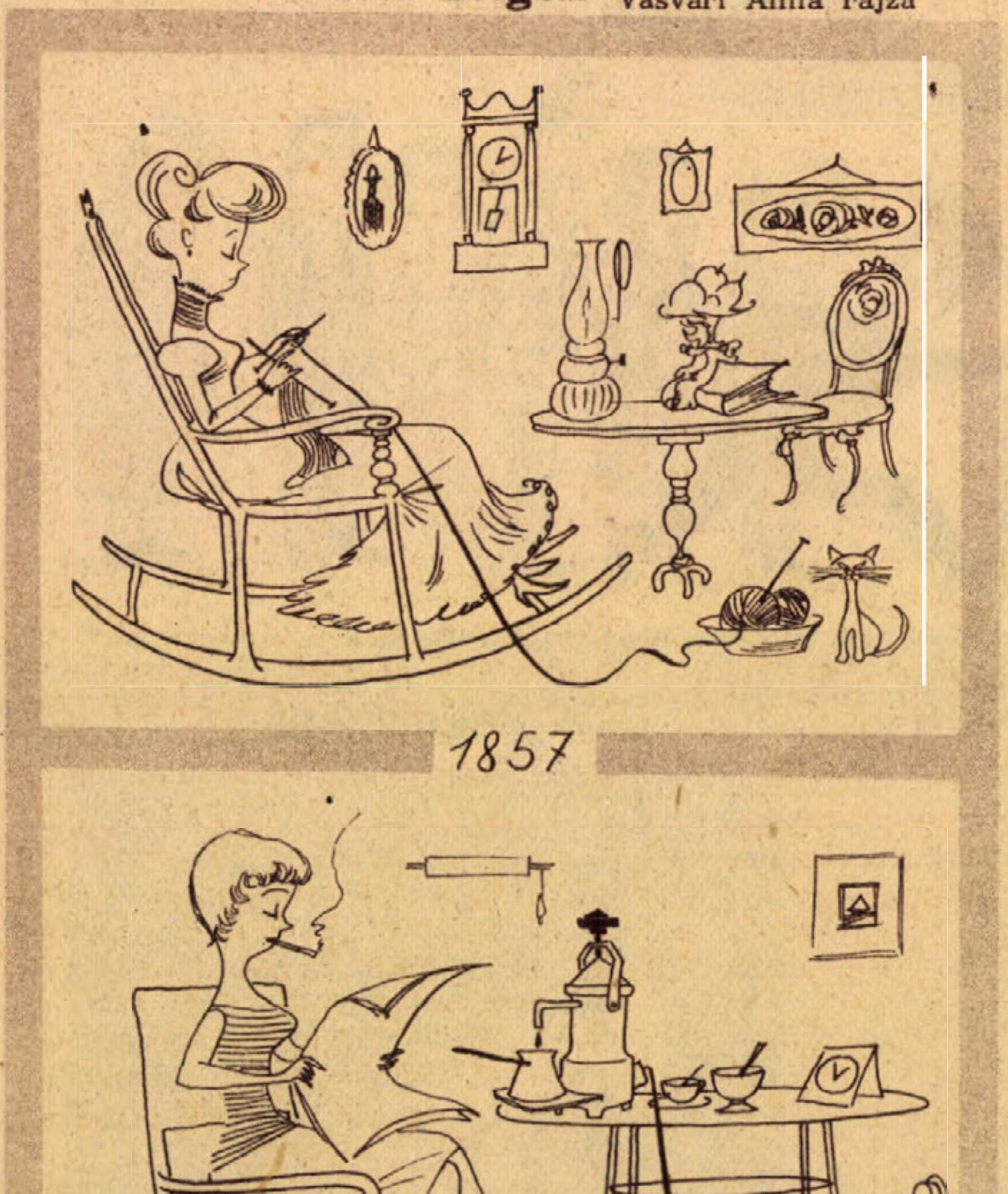

Férjvárás

Egy rossz kisfiú átadó!

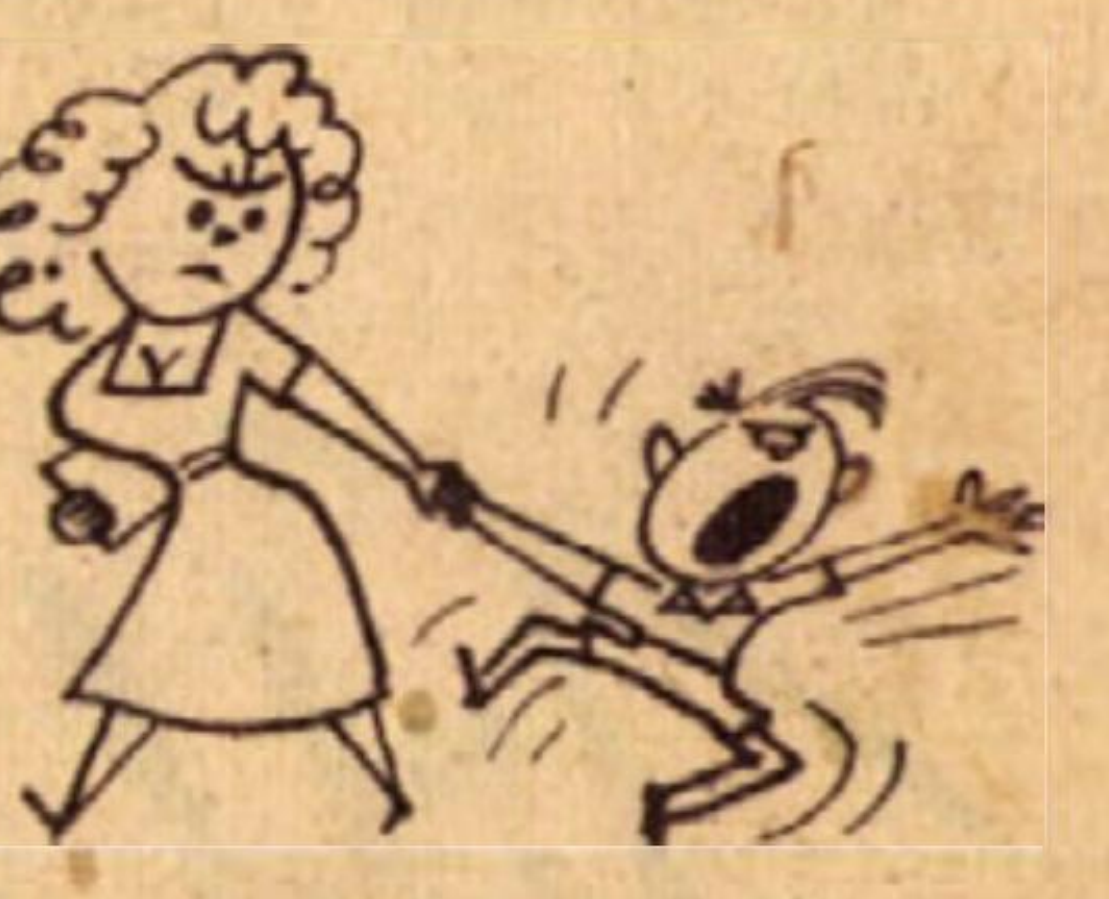

Csinos, ifjú mama kézen fogva vezet az Oktogonnál egy négy év körüli angyalképű, ördögrosszaságú kisfiút. Olyan rakoncátlan, hogy az utcán mindenki nevet rajta. Húzatja magát, kényeskedik, sivít és szüntelenül nyafogja:

— Fagylaltot akarok, fagylaltot akarok.

— Otthon kapsz fagylaltot — vigasztalja a mama fehér hazugsággal.

— Most akarok!

Toporzékol. A járókelők kedvéért a fiatal mama pironkodva mentegetőzik, nehogy kicsinyesnek találják:

— Hasmenést kap a fagylalttól, nem szabad neki enni!

A gyerek üvölt:

— Nem kapok hasmenést!!

Fehér zubbonyos rendőr derűsen nézi a jelenetet. A mama észbe kap és megfenyegeti a nebulót:

— Ha rosszul viseled magad, odaadlak a rendőrbácsinak!

Pillanatra megtorpan a nyivákolás, a gyerek megszeppenve nézi a rendőrt. Az pedig szelíden közeledik és csendesen mondja:

— Köszönöm szépen, nem veszem át, van nekem belőle bőven . . .

Fényképet halász ki a zsebéből és büszkén mutatja. Négy gyerek bámul a lencse felé, nagyranyitott szemmel, három fiú, egy kislány; bizonyosan azt mesélte a fényképész bácsi, hogy most repül a madár. Az egyik fiúcska háromkerekű biciklire támaszkodik. A mama elismerően nézi a képet és megmutatja a kisfiúnak is. A csintalan gyerek egyszerre üvölteni kezd:

— Anyu, adjon a rendőr bácsinak! A rendőr bácsihoz akarok menni!

Mire a mama, mint jó pedagógus, megsimogatja a kobakját:

— Ha jól viseled magadat, odaadlak a rendőr bácsinak!

(st.)

Szakítás

Réber László rajza

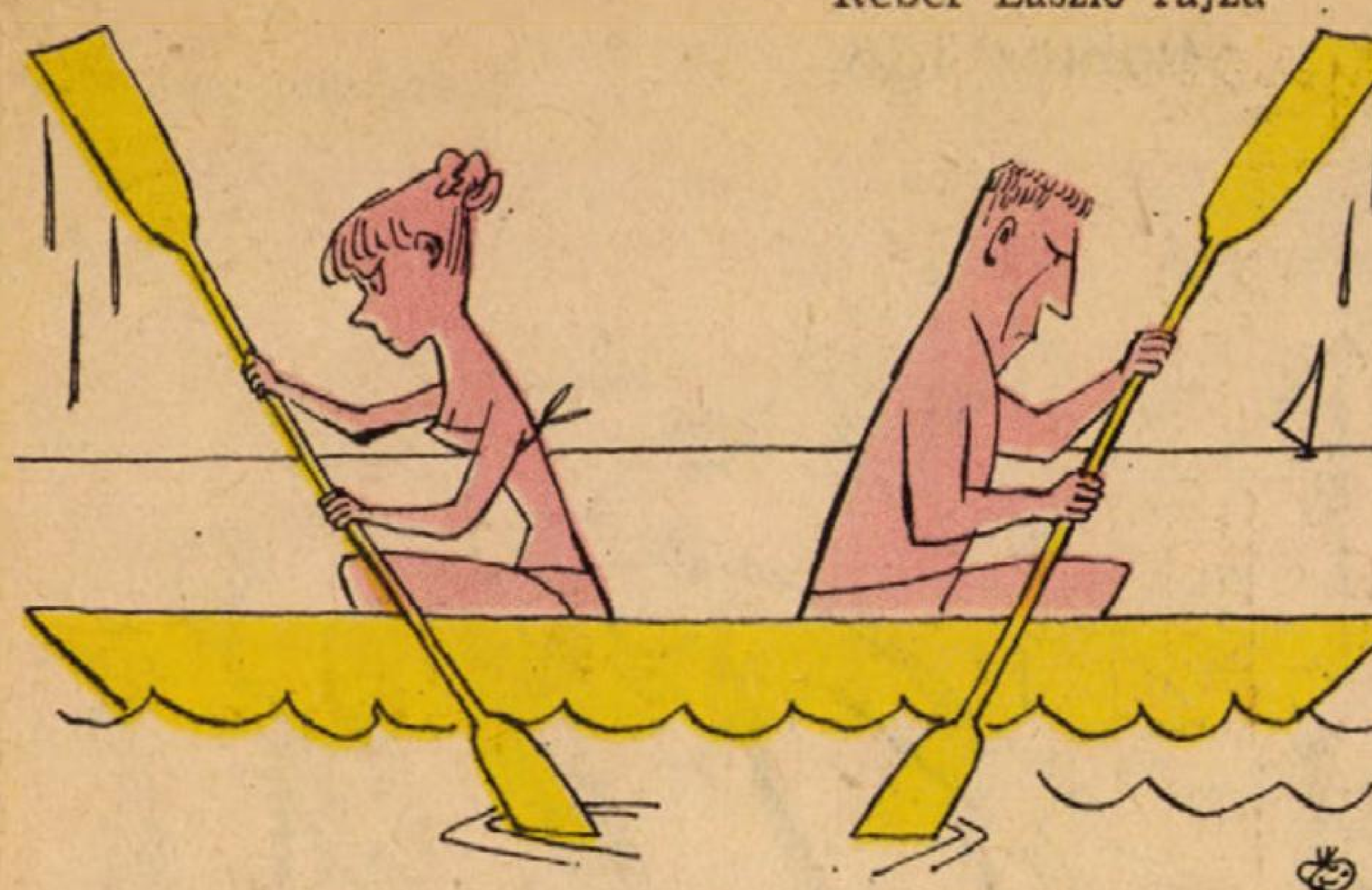

Reggeli kaloda

Hegedűs István rajza

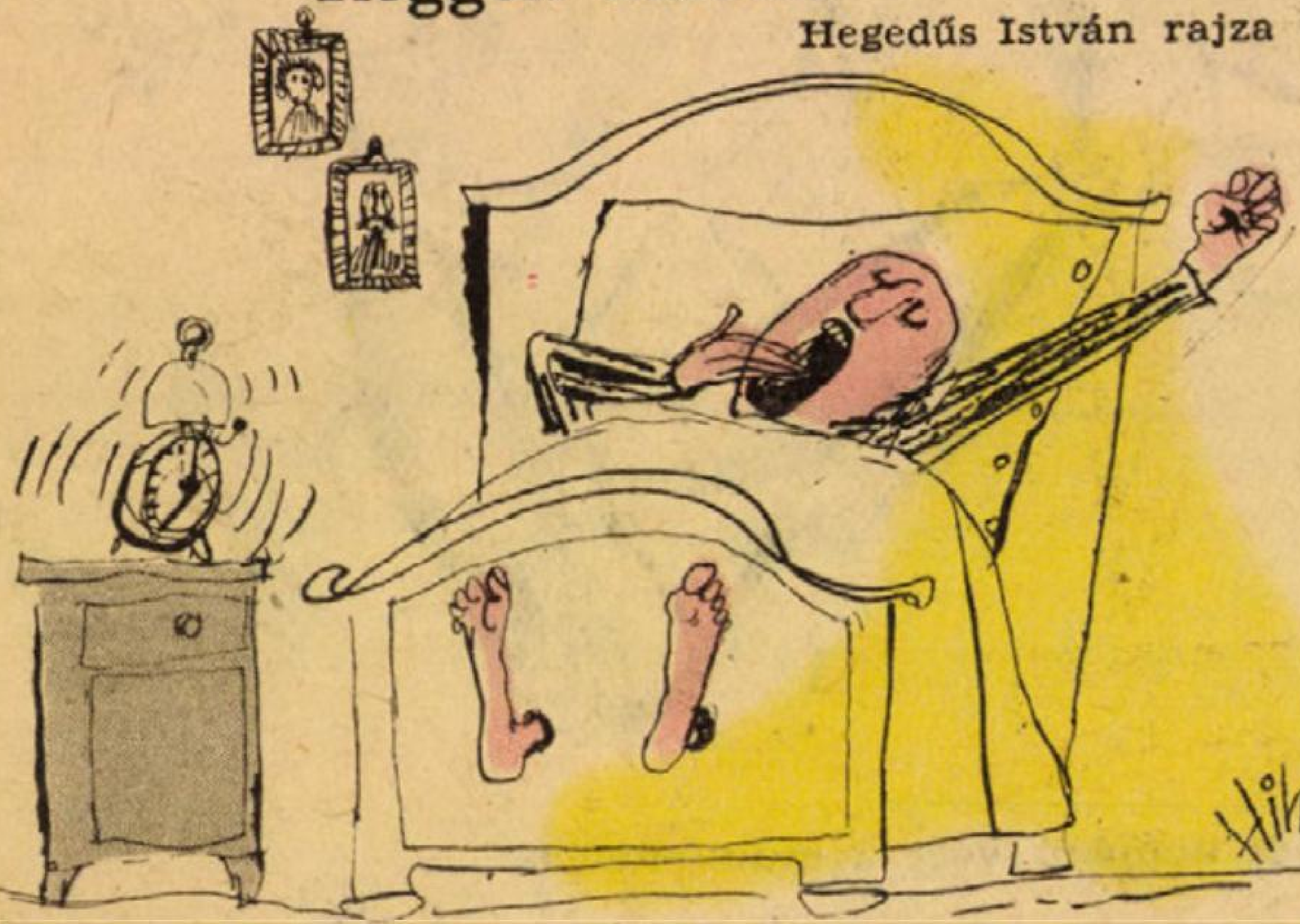

Pesti tudósítónktól…

Nem tudom, mondtam-e már önöknek, hogy az emberek különbözők. Ha elmulasztottam volna, úgy engedjék meg, hogy egy példával is alátámasszam állításomat. Nyilván megfigyelték, hogy ha valaki le akar szállni a villamosról, s előtte áll egy másik valaki, akkor tudni akarja, hogy az előtte álló is leszáll-e vagy pedig csak tapintatlanul akadályozza a leszállást. Éppen arról van szó, hogy hányféleképpen érdeklődnek ilyen esetben az emberek.

— Le tetszik szállni? — kérdezi az udvarias.

— Leszáll, kérem? — kérdezi az önérzetes, aki a civilizált érintkezési formák barátja ugyan, de nem akar megalázkodni.

— Leszáll? — kérdezi az ingerült.

Aztán van olyan is, aki szerint minden Demosthenesnél szebben beszél a tett és félrelöki az illetőt. Az ember nem lehet szentimentális az ellenséggel szemben!

*

Rousseau „Emil” című művét a Tankönyvkiadó adja ki, mint értesülhettünk. Mivel a nagy Jean Jacques művének alcíme „A nevelésről” — a profilirozás logikáját lehetetlenség nem felismerni.

Ezekután elvárható, hogy Rousseaunak „Vallomásaim” című művét viszont az Igazságügyi Könyvkiadó jelentesse meg.

*

A hazatérő részeg férj alakja eléggé sematikus. De ha egy kicsit leleményes és lépést tart a geofizikai évvel, új elemeket vihet védekezésébe. Felesége elavult módon szidhatja, ő azonban így mentegetőzhet:

— De drágám, különleges világnap volt!

f. l.

Többet ésszel mint ész nélkül

Így értelmezi

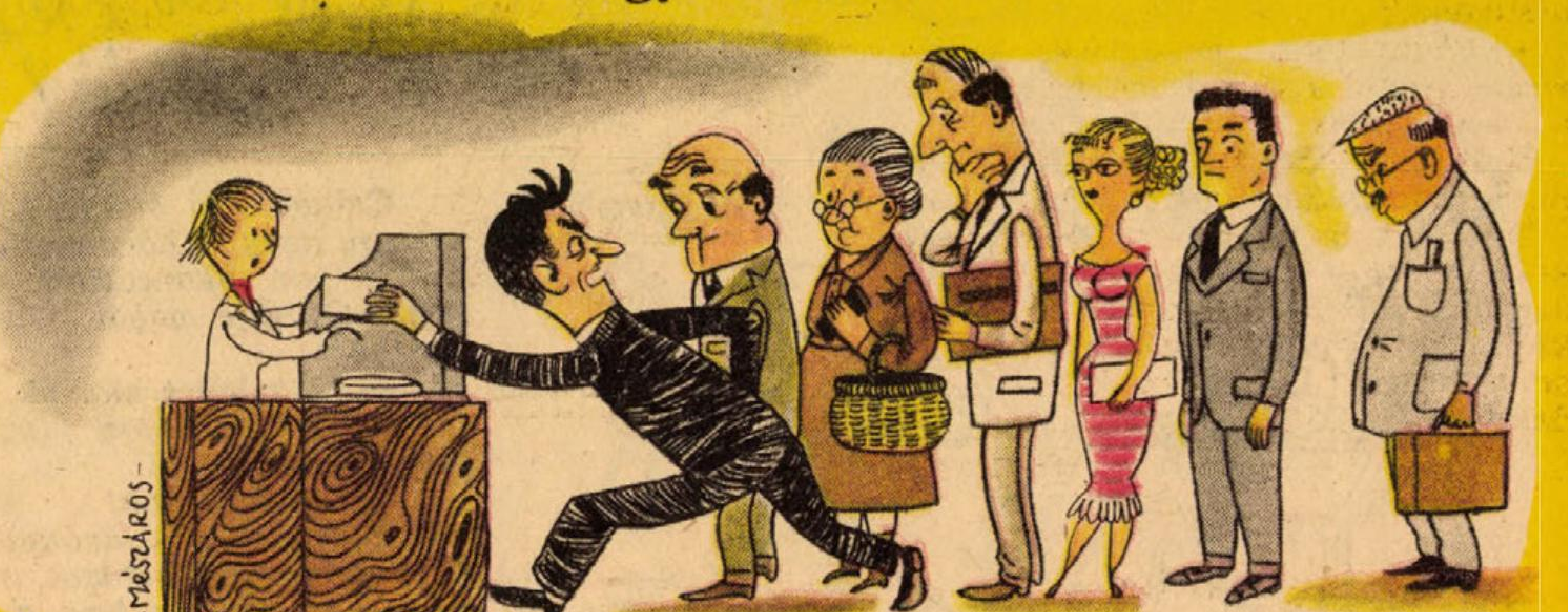

— Mit csodálkoznak? Csak nem képzelik, hogy majd a tömegek után kullogok!

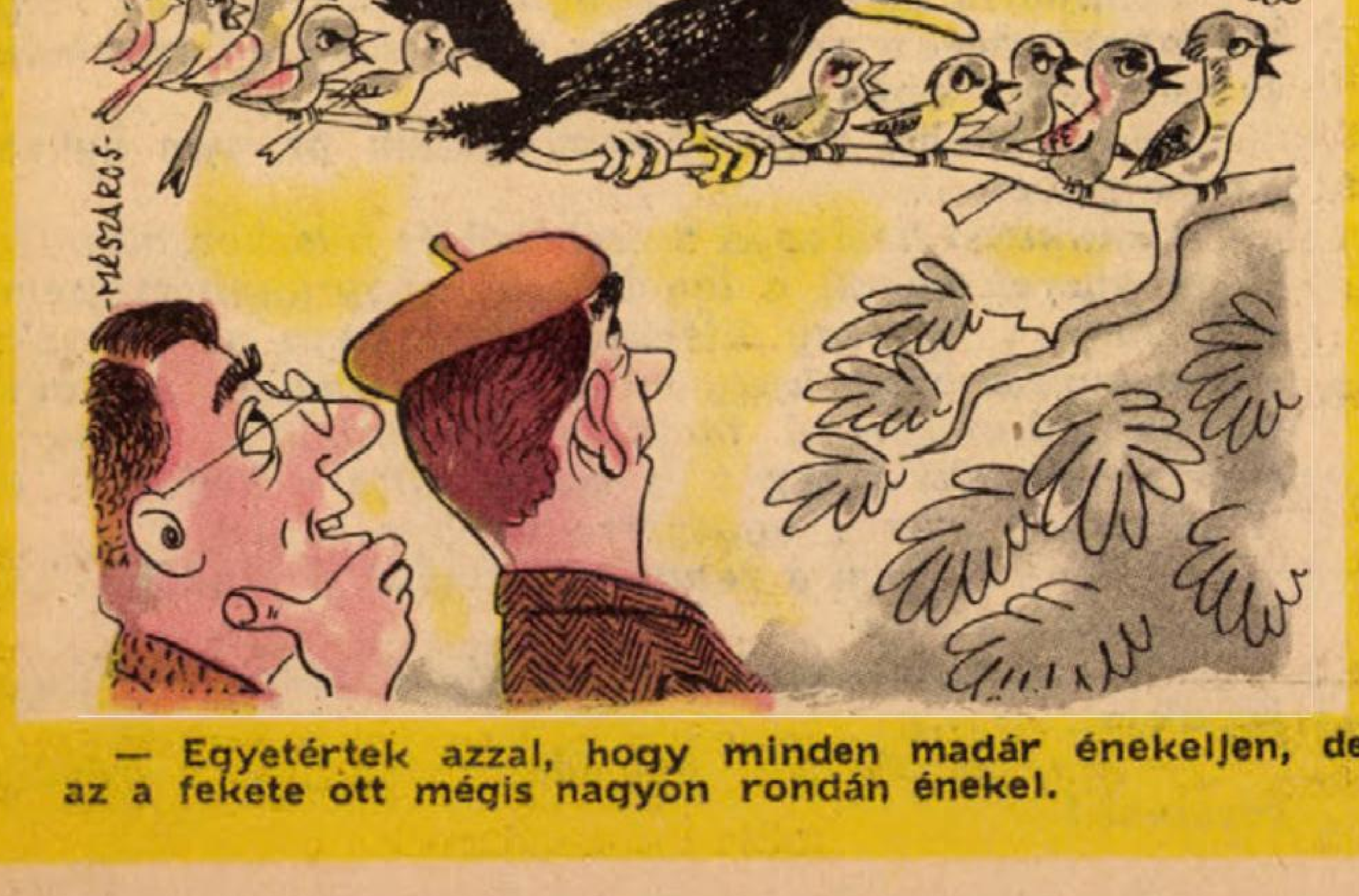

— Egyetértek azzal, hogy minden madár énekeljen, de az a fekete ott mégis nagyon rondán énekel.

A dogmatikus

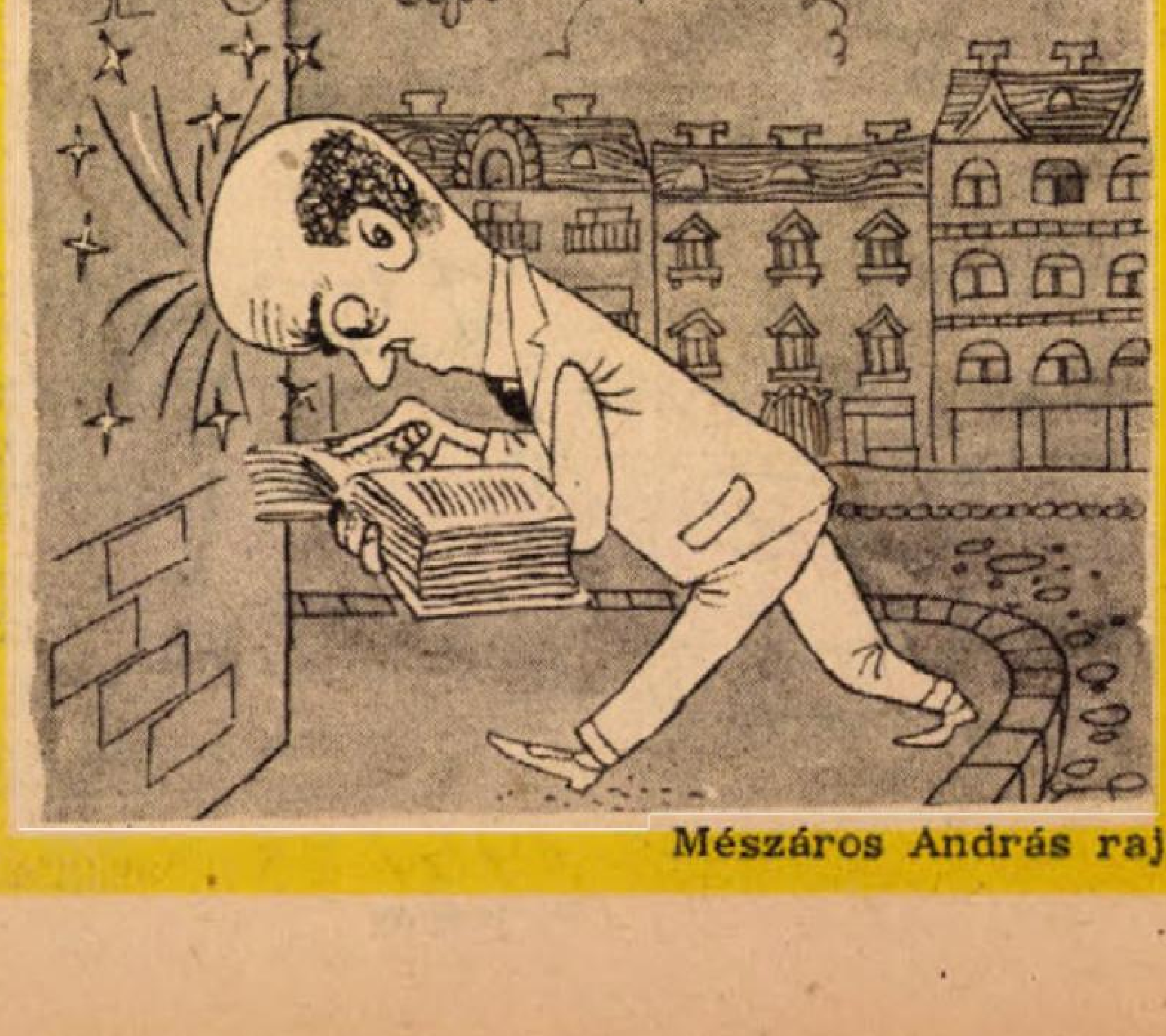

Mészáros András rajza

Kutya TARKABARKA

Régebben, ha kutyatulajdonosok ebjeiket pórázon vezetve találkoztak az utcán, így szólingatták le egymást:

— Hány éves?

(Nèm a gazda, a kutya.)

Avagy:

— Beoltották már?

1957 augusztusában ismeretlen ebtulajdonosok, végigmustrálva a kutyákat, így köszöntik egymást az utcán:

— Százhúsz?

— Á, dehogy! Kettőszáznegyven!

— A füle?

— A farka!

Gyengébbek kedvéért, akik nem értik a kutyanyelvet, megmagyarázzuk, hogy augusztus elsejéig fajtisztaság szempontjából nyilvántartásba vették a pesti ebeket, és „aki” nem tudta fajtisztaságát igazolni, az százhúsz forint adó helyett kétszáznegyvenet fizet.

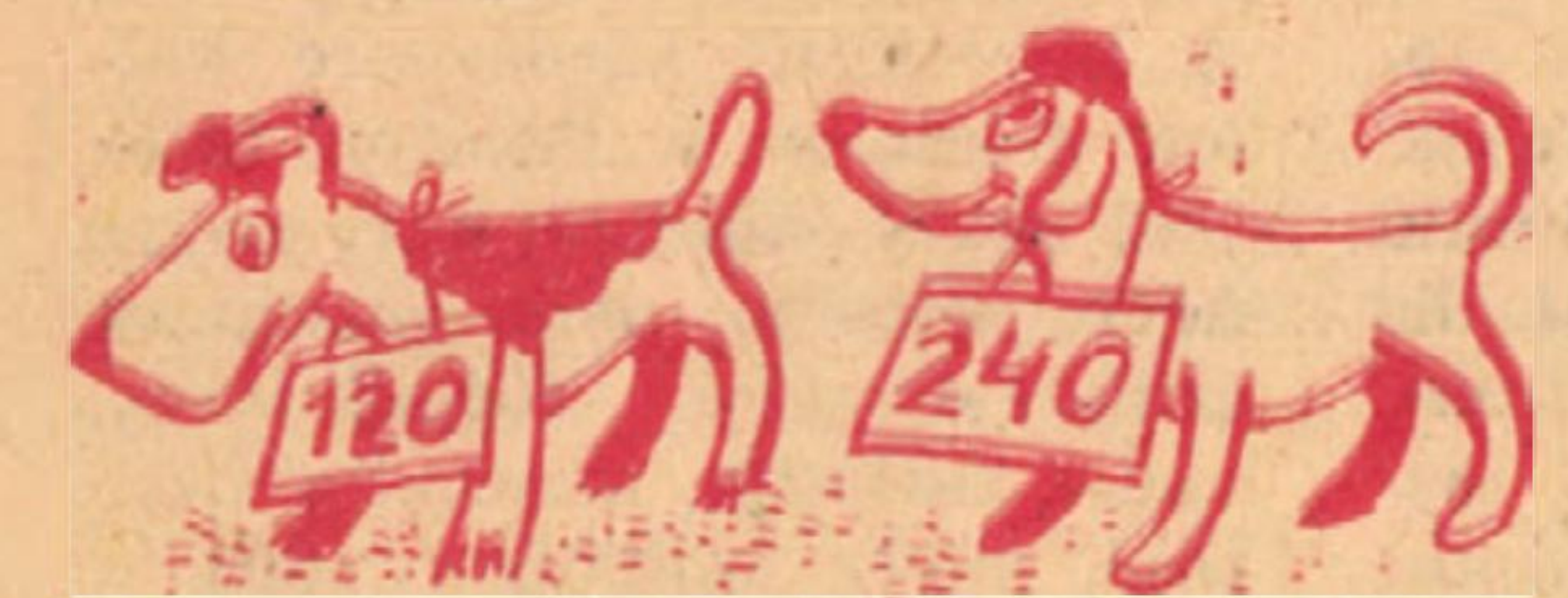

Szigorúan vették a sorozást, azért szaladgál a főváros utcáin annyi önérzetében sértett, szomorú eb. Kitűnő filmrendezőnk ifjú felesége is búbánatosan sétálgat a korzón. A család úgy találta, hogy a világ legszebb foksziját dédelgeti, most pedig a kegyetlen zsüri úgy vélte, hogy a farkincája nem felel meg a legmagasabb kutyaesztétika követelményeinek.

— Pedig több generációra tudja visszavezetni a származását — sóhajt a fiatalasszony.

Hiába, kutyáknál az ősi kutyabőr nem számít, csak a saját kutyabőr.

De azért láthatunk a Tabán lankáin csúnya, csámpás kuvaszokat, amint jókedvűen kergetőznek. Büszkék arra, hogy kétszáznegyven forint adót fizetnek — ők a kutyatársadalom virilistái.

(Stella)

A gavallér

Réber László rajza

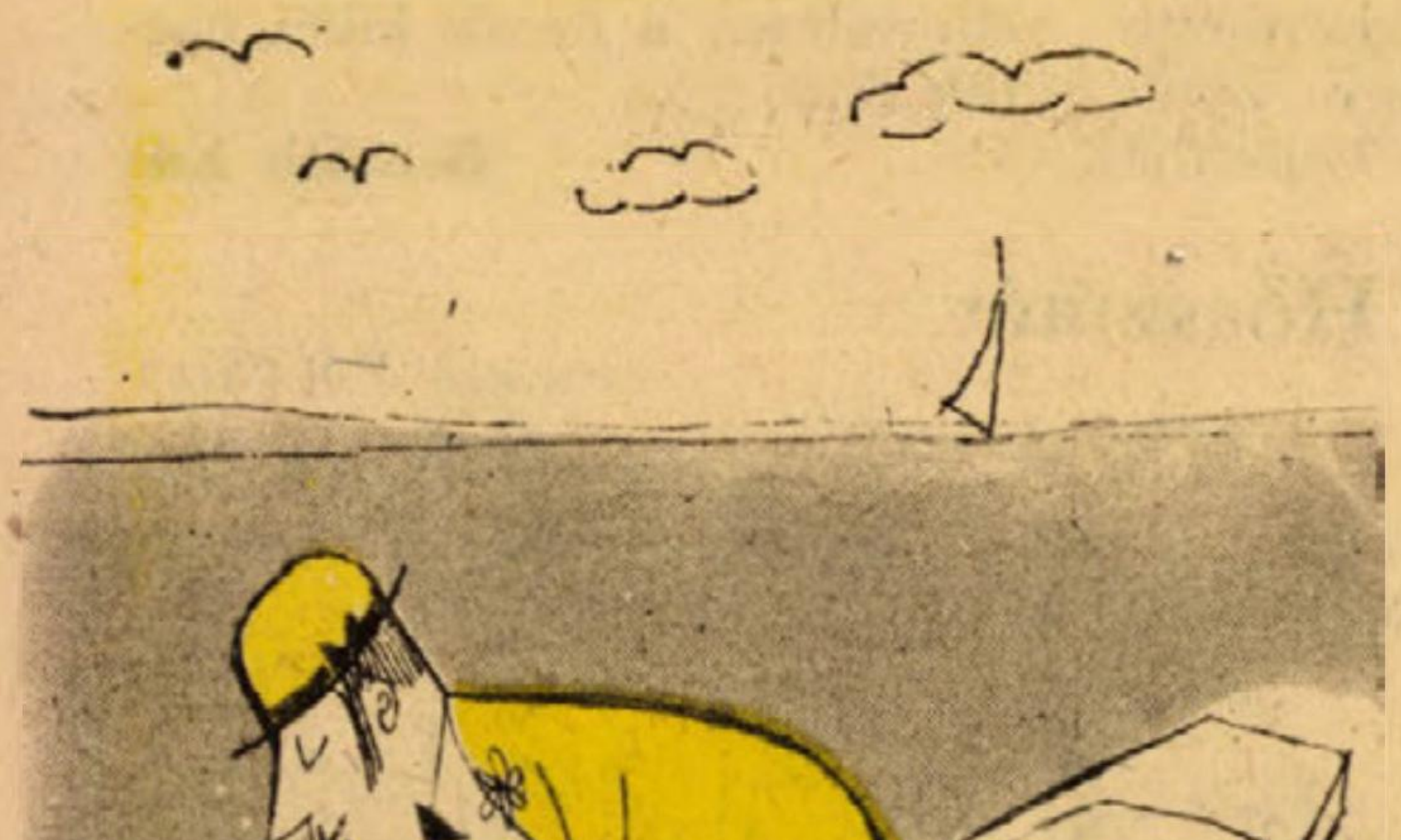

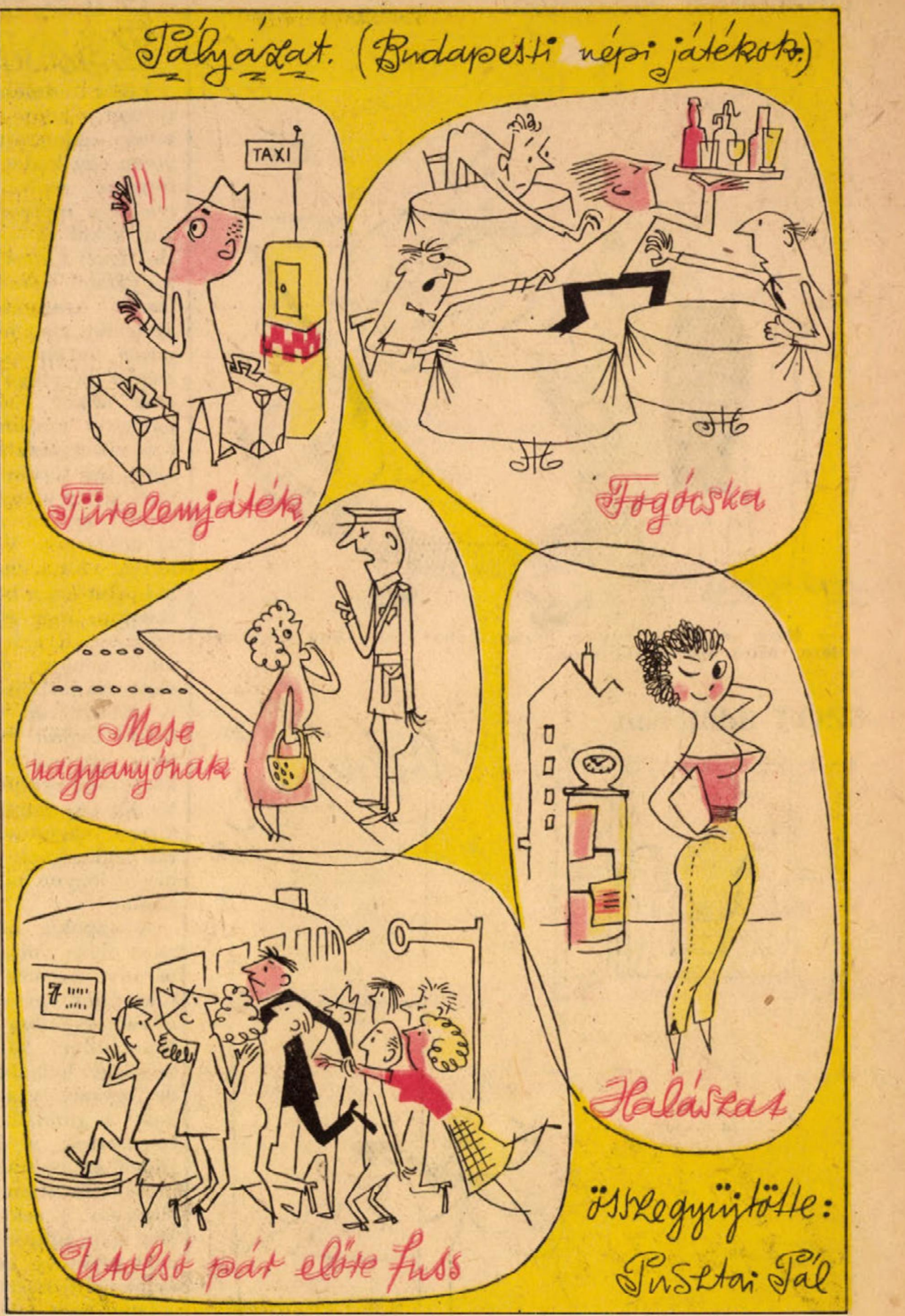

A humor könyvéből

A minap elhunyt SACHA GUITRY színművészről és színpadi szerzőről, a párizsi „esprit” egyik legragyogóbb képviselőjéről rengeteg anekdota került forgalomba. Mutatóba közlünk egyet.

Guitry csak legbizalmasabb barátainak árulta el titkos telefonszámát. Barátai természetesen diszkrécióra kötelezték magukat. Egy alkalommal egy kevéssé ismert lap teljesen ismeretlen munkatársa hívta fel és interjút kért. Guitryt bosszantotta a dolog, de rövid habozás után mégis kötélnek állt:

— Megkapja az interjút egy feltétellel: ha elárulja, kitől tudta meg a telefonszámomat?

Az újságíró erre bemondta a nevet.

— Kár! — csattant fel Guitry hangja a telefonban. — Vele már haragban vagyok...

HUSZÁR KÁROLY, a népszerű komikus évekig Nógrádverőcén élt. Nagy elragadtatással beszélt mindig az ottani életről. Egyszer megkérdezték tőle, mi tetszik neki a legjobban új környezetében? A válasz így hangzott:

— Az emberek olyan kedvesek, barátságosak. Kölcsönösen meglátogatjuk egymást és érdeklődünk egymás dolgai iránt. És annyi a gyerek!

— És mi tetszik a legkevésbé?

— Hát ugyanezek a dolgok, ha rossz a kedvem.

*

SOKRATES görög bölcselkedő, akinek lelki nagyságát minden idők Xanthippejeinek példaképe, az eredeti Xanthippe tette nap nap után próbára, egyszer így sóhajtott fel:

— Boldogok a tücskök, mert némák az asszonyaik!

Tűrhetetlen bánásmód

Vasvári Anna rajza

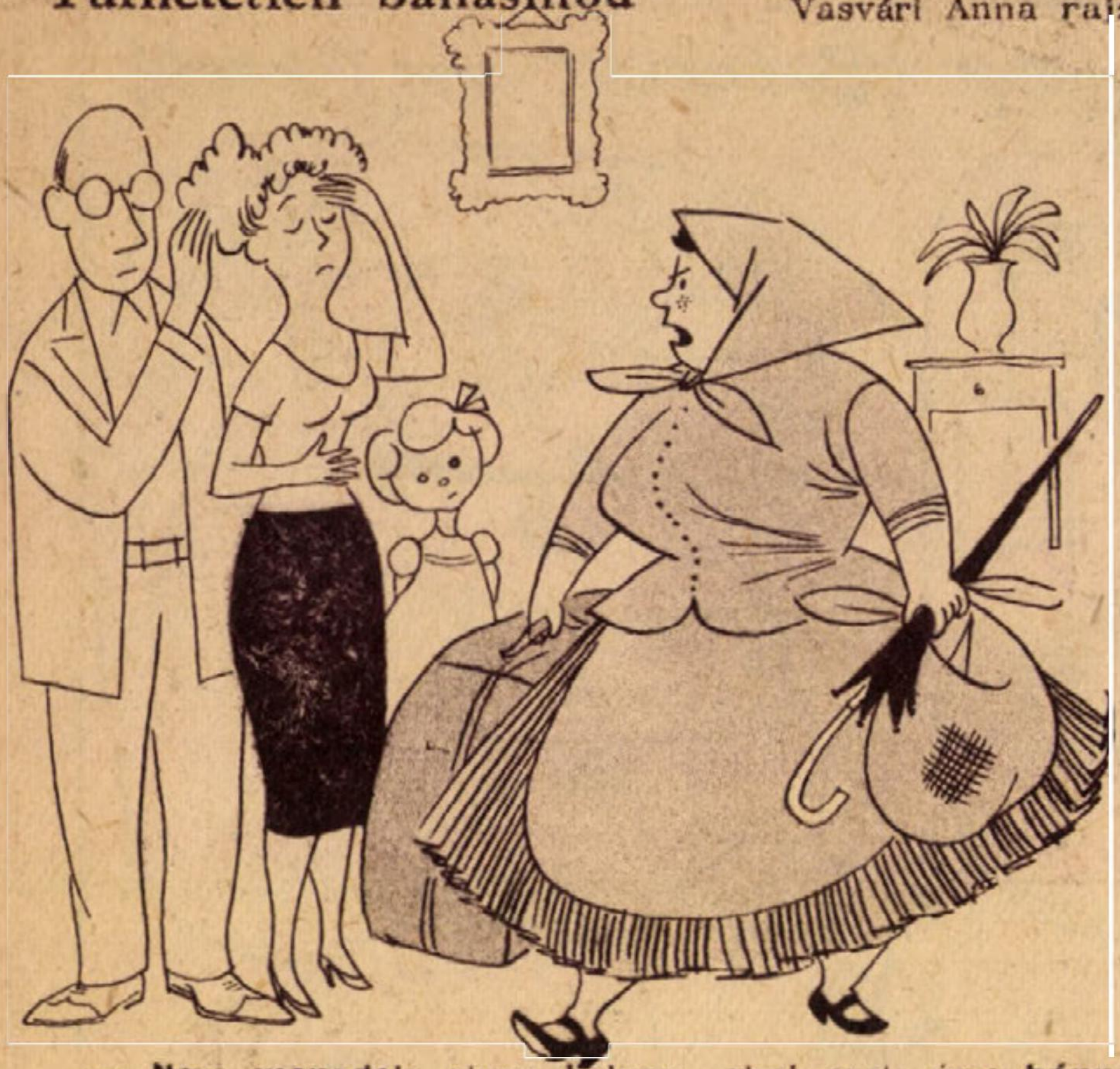

— Nem maradok olyan helyen, ahol csak úgy bánnak velem, mint egy családtaggal!

SZOT-üdülőben

Reber László rajza

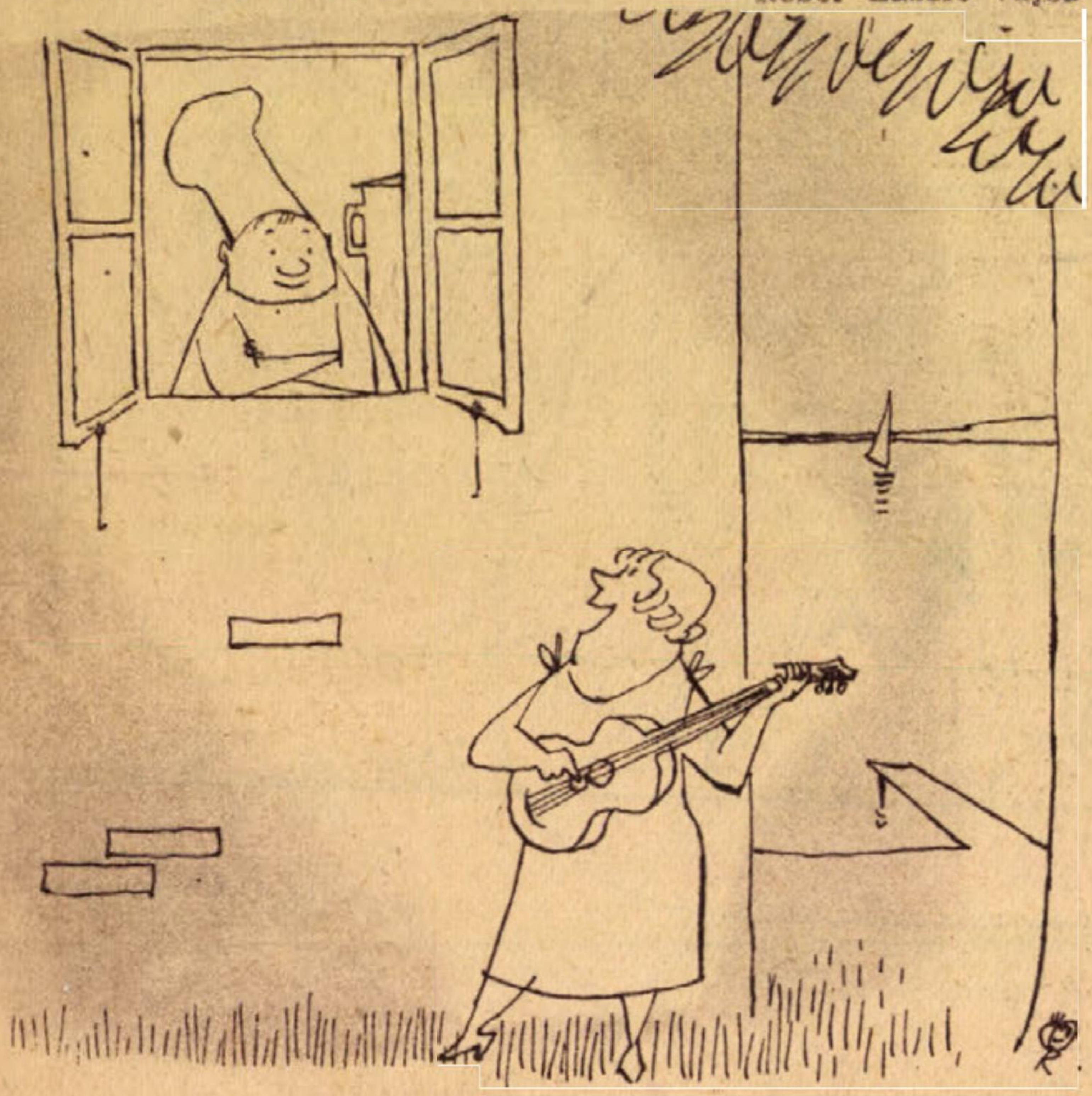

Mesék a rádióban

Sándor Károly rajza

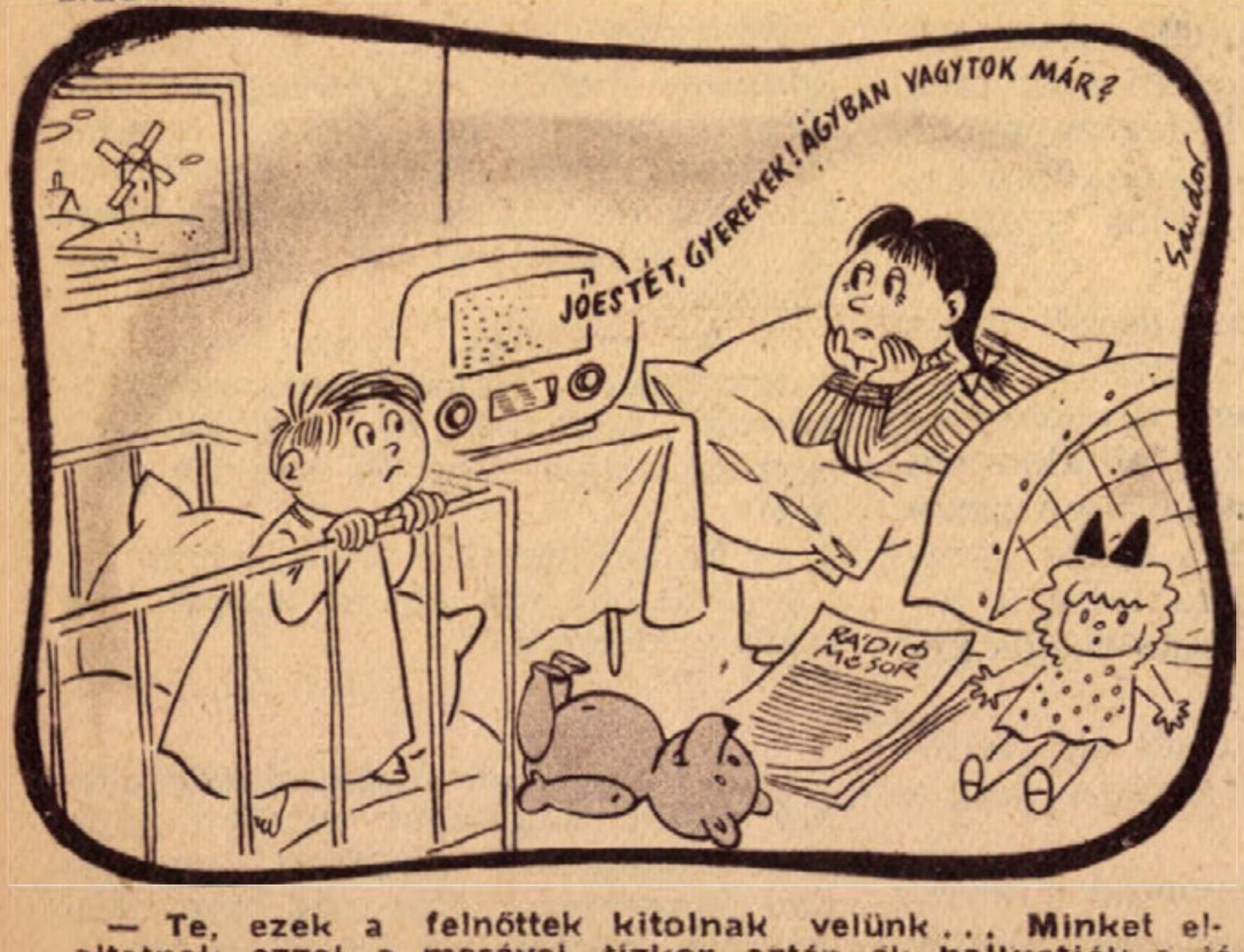
JÓESTÉT, GYEREKEK! ÁGYBAN VAGYTOK MÁR?
RÁDIÓ MŰSOR
Sándor

— Te, ezek a felnőttek kitolnak velünk... Minket elaltatnak ezzel a mesével, tízkor aztán ők hallgatják a jó kis pikáns Ezeregyéjszaka-meséket...

VIZI ZSANDÁR

Lellei üdülésem alkonyán történt, hogy az időjárás, amely akkortájt elég borongósan viselkedett, egy éjszakai forgószél segítségével kitépte magát a meteorológusok karmai közül és — kiderült. Az első igazi napos nap hatására a nyaralók ezrei, mint a kaliforniai aranyásók, rohantak az ígéret vize felé. Ez a félig pucér hatalmas emberáradat engem is magával sodort és csak akkor tudtam némileg lefékezni magam, mikor biztos vizet éreztem a talpam alatt. Így történt azután, hogy mire a nap elhagyta a nyárfák tetejét, én már nyakig voltam az üdülésben. Végre tehát felettem volt a tüzesen perzselő nap, alattam a hűvösen simuló Balaton, meg egy csónak és eveztem. Eveztem önfeledten, mint néhány évtizeddel ezelőtt révészbojtár koromban. A csónakban rajtam kívül helyet foglalt még egy olajos üveg, egy szappan, egy törülköző, meg egy jól felfújt gumitömlő. A gumitömlőt azért vittem magammal, hogyha netán jéghegynek ütközne Titanicom, legyen mibe belekapaszkodni.

A napokig háborgó tenger most olyan volt, mint a kezesbárány, én meg olyan lettem tőle, mint egy megvadult gályarab: eveztem rendületlenül. Nem tudom, hány csomó sebességgel haladhatott tutajom, de egyszer csak látom ám, hogy a gumipárnás sellők eltünedeztek a környékemről. Ebből aztán iránytű nélkül is megállapítottam, hogy hajóm elhagyta a sekélyvízű zónát. Meg is fordultam azonnal, mert nem szeretem az egyedüllétet és gyors tempóval elindultam a lellei part felé. Alig tettem azonban néhány evezőcsapást, mikor egy lobogóval feldíszített motorcsónak pöfögött mellém. A motorosban ketten ültek: egy magas egyenruhás és egy alacsony civil. Az egyenruhás rögtön felvette velem a kapcsolatot és megkérdezte tőlem: tudom-e, hogy ilyen messzire nem szabad bejönni? Nagyon kedvesen kérdezett és nagyon kedvesen megmondtam, hogy nem tudom. Hogy az ördögbe is tudnám, mikor nincs kiírva, nincs kijelölve, nincs sarokzászló és nincs bíró, aki fütyülne, ha lesre futok, csak víz van és víz.

Amíg így magyarázgattam, a vízi pandúr papírt vett elő, amiből én rögtön megállapítottam, hogy — papírra eveztem. Most már ő kérdezgetett. A következő kérdésekre kellett felelnem a Balaton tetején: neve, születési éve, anyja neve, felesége neve és annak születési éve, foglalkozása, van-e családja, mennyi a fizetése, mely üdülőben tölti a szabadságát, kié a csónak, van-e ingatlana stb., stb. Én felelgettem, felelgettem, ő pedig írt, írt rendületlenül. Mikor aztán belefáradt az írásba meg a kérdezgetésbe, újabb ívet vett ki táskájából és felém nyújtotta azzal, hogy ezt nekem kell kitöltenem. De hát mit töltsek én ide ki, drága vízi pandúr bácsi, hiszen én már mindent kitöltöttem: katonaidőmet a folyamőröknél, a boromat Badacsonyban, a szabadságomat Lellén. Írja ön, ha már büntetni akar, ne büntessen kétszer!

— Írnám én szívesen — mondta — de nem tehetem, mert a szabály, az szabály, — ezt a részét a félnek kell kitöltenie. Evvel már át is nyújtotta a táskáját, amire ráhelyeztem az ívet és akarva, nem akarva leírtam és aláírtam a vallomásomat: „Messzire mentem. Elrettentő ítéletet kérek!”

Vízi bírám elégedett mosolylyal vette át tőlem a kitöltött okmányt, aztán elberregett, én meg egy tapasztalattal gazdagabban és még nem tudni, hány forinttal szegényebben elindultam a hűvös lellei partok felé.

Bernáth Ede

Hosszútáv

Pusztai Pál rajza

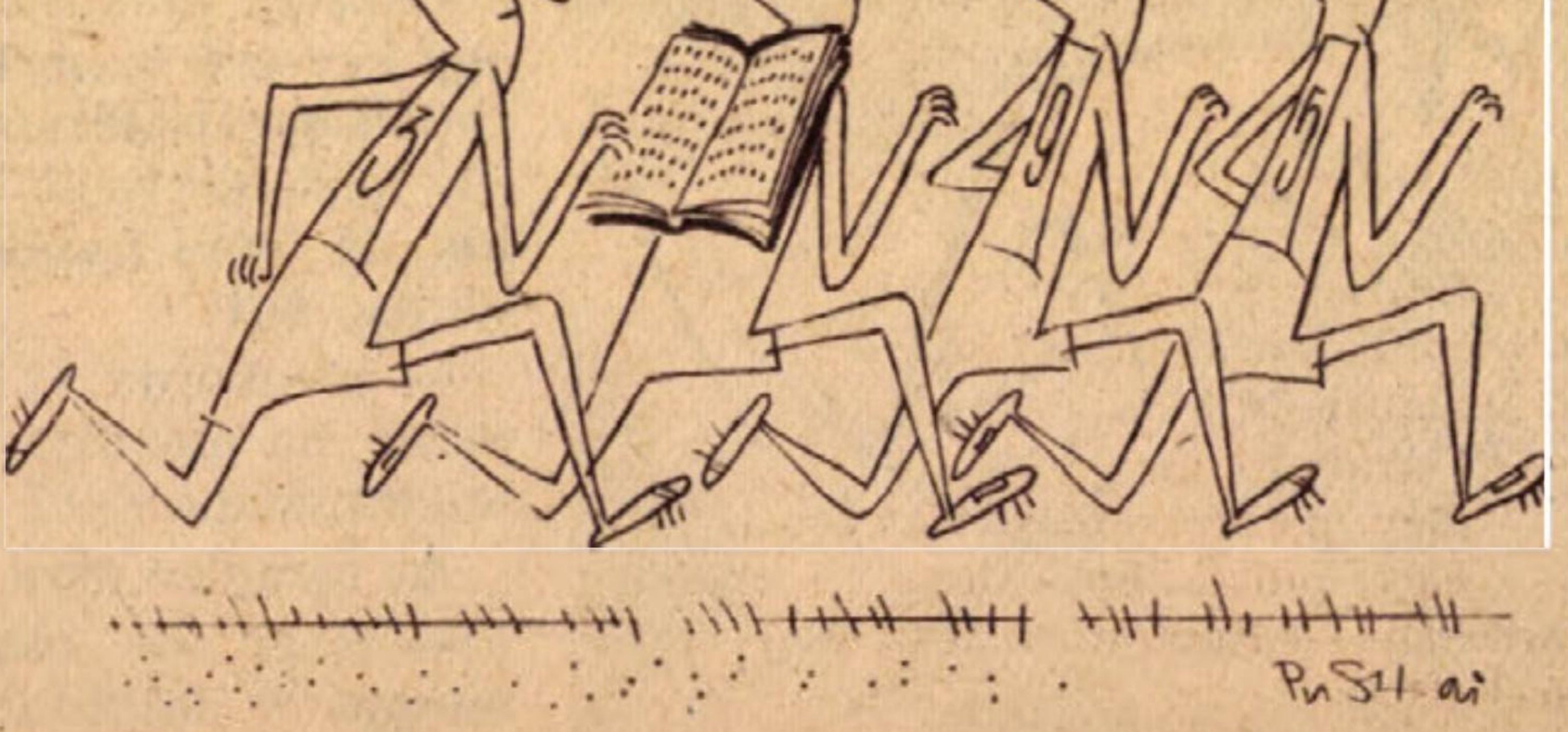

Rajzos VITanzix

MOSZKVA 1957 AUGUSZTUS

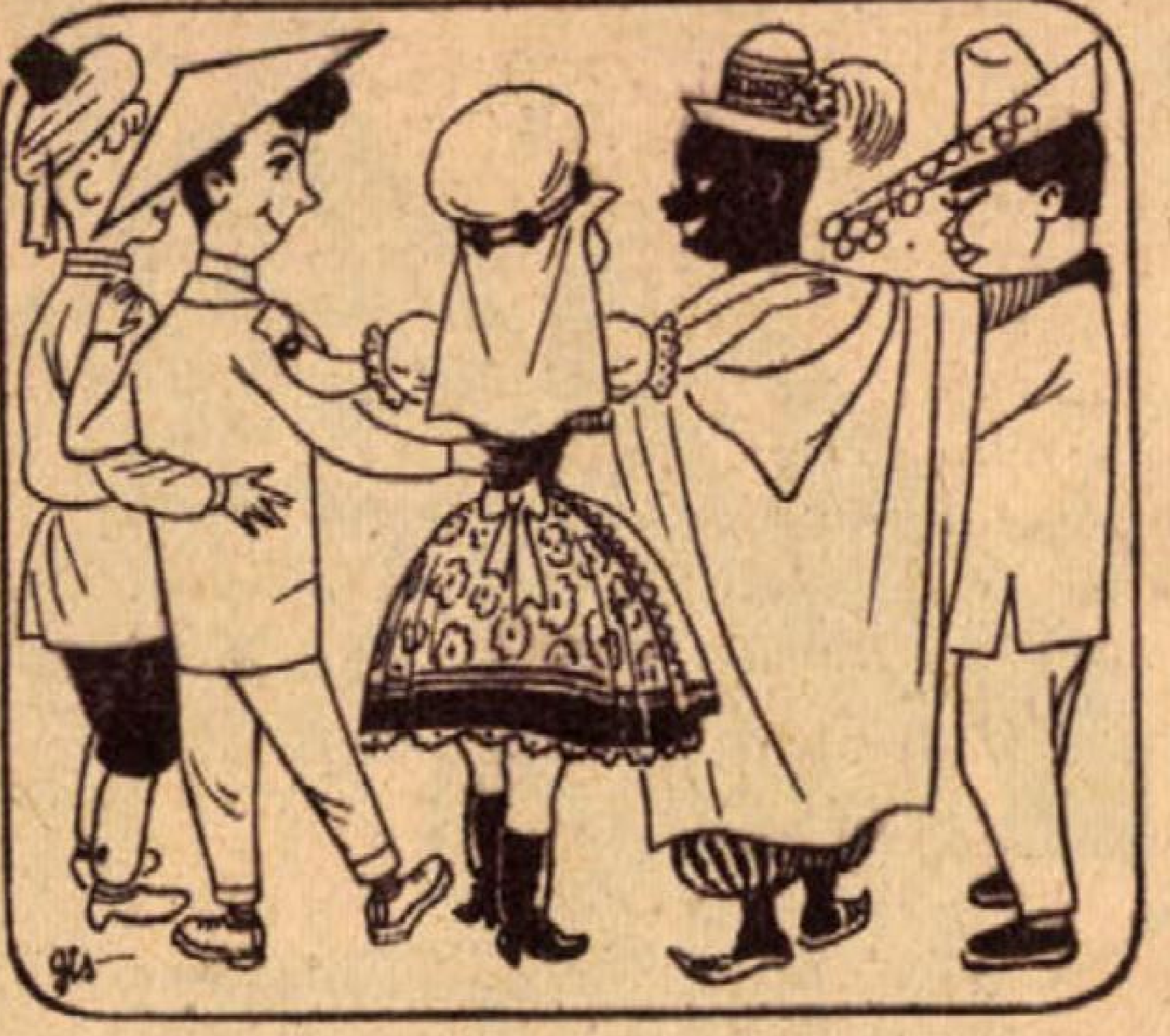

Csencselés a VIT-en

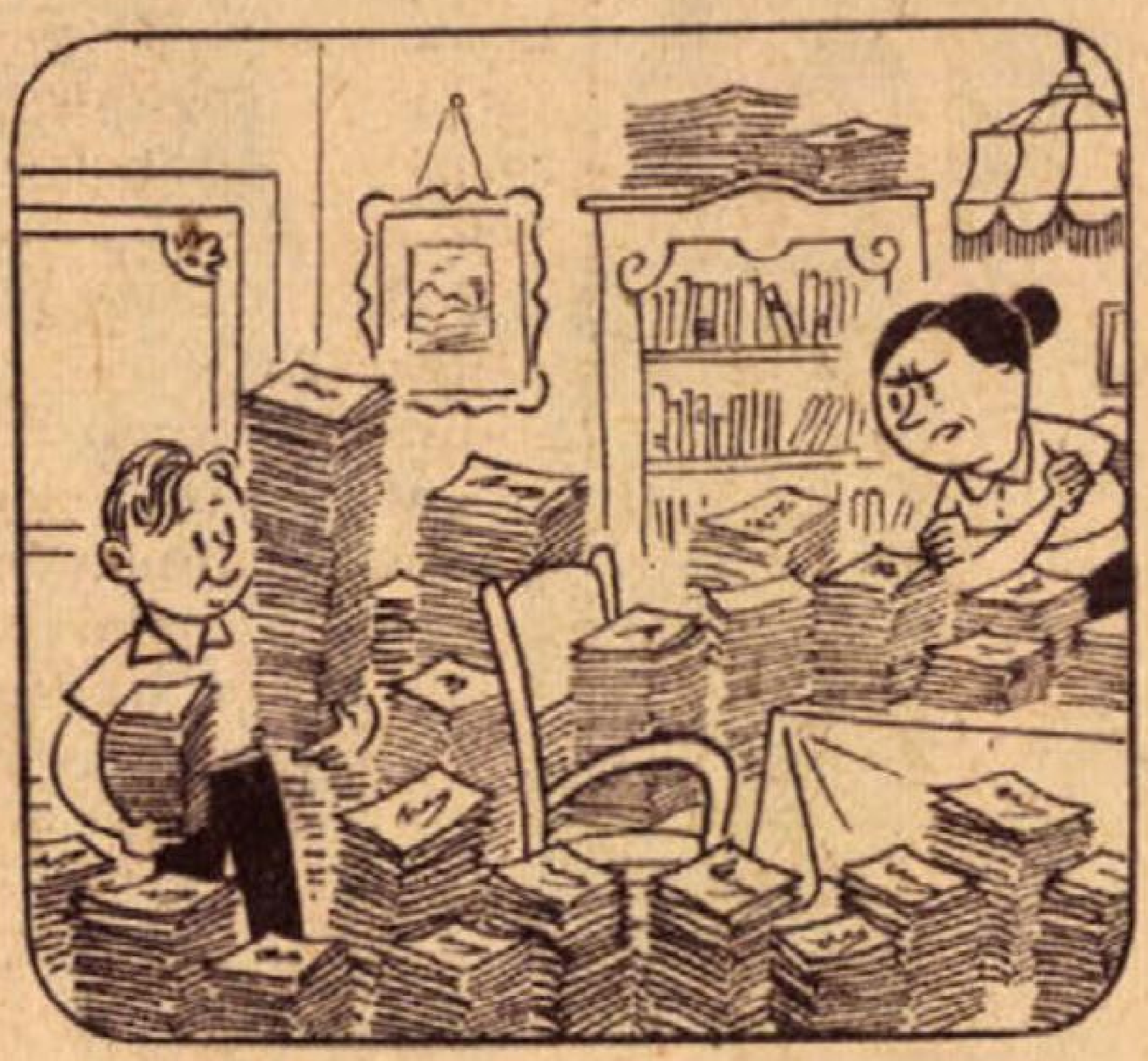

— De Szásenka, most már igazán elég lehetne az autogrammokból.

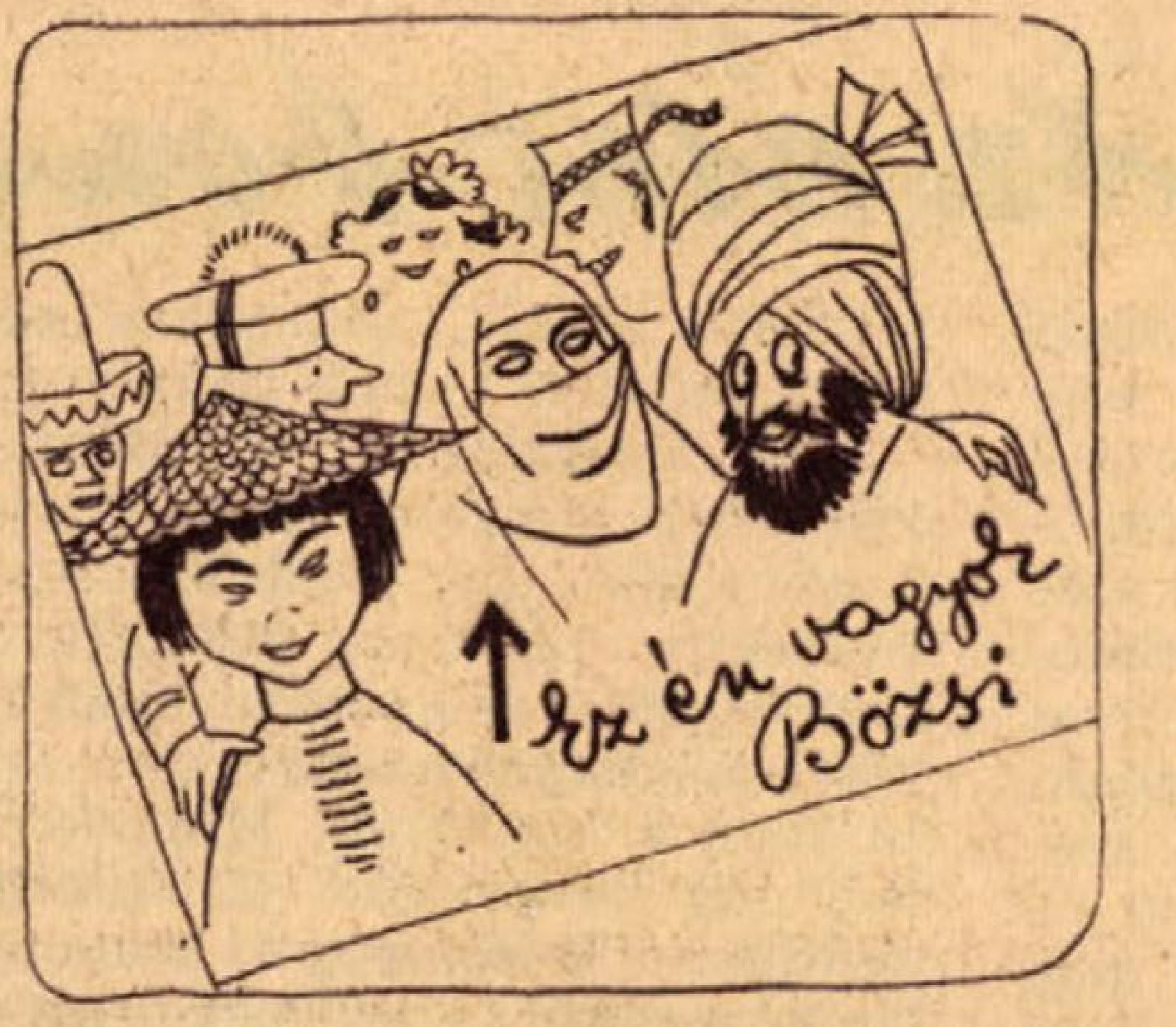

Üdvözlet Moszkvából

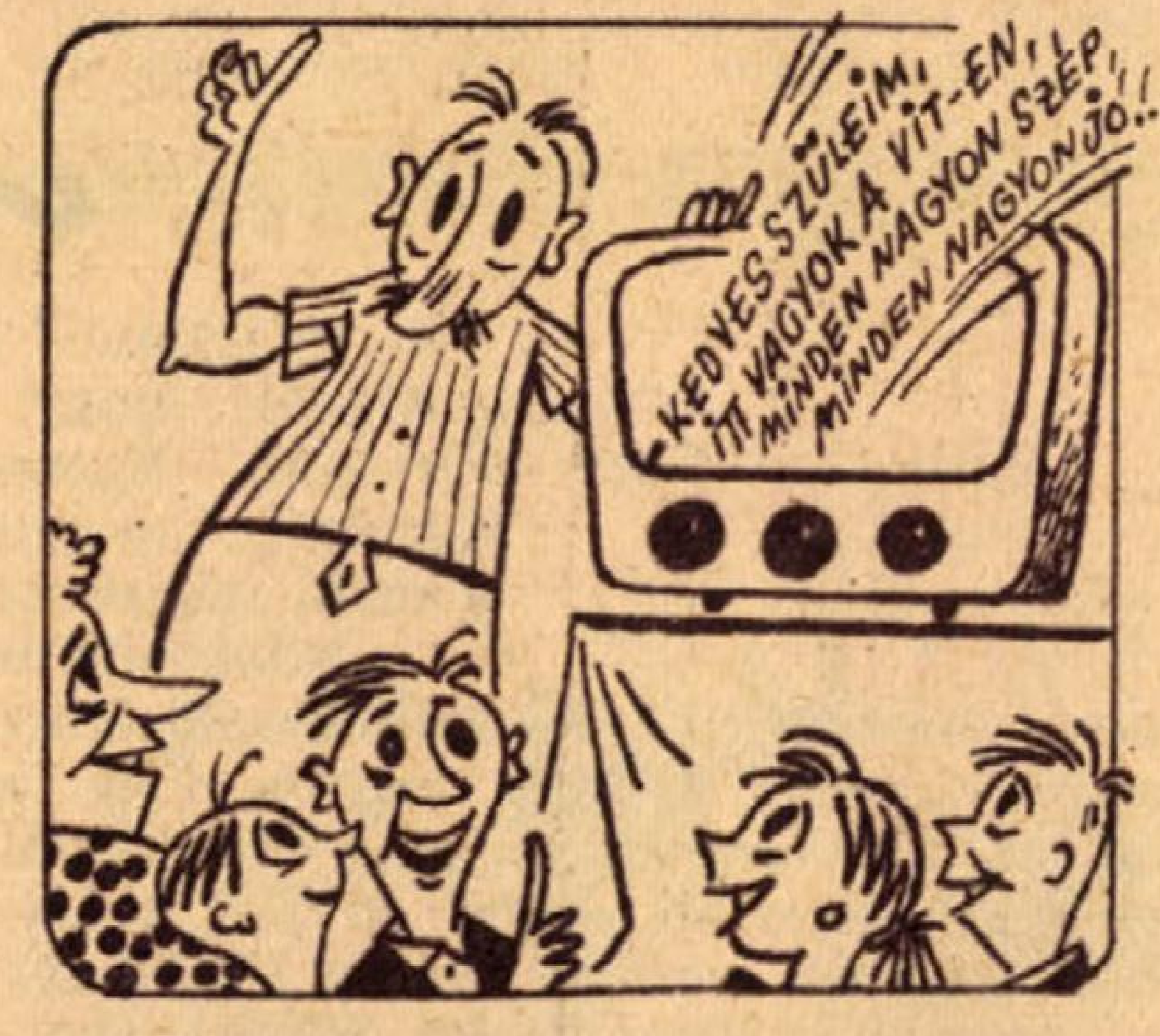
KEDVES SZÜLEIM, ITT VAGYOK A VIT-EN, MINDEN NAGYON SZÉP, MINDEN NAGYONJÓ!..

— Pszt! Ez a fiam hangja Moszkvából! Okos fickó a Lali, mindig tud valami eredetit mondani.

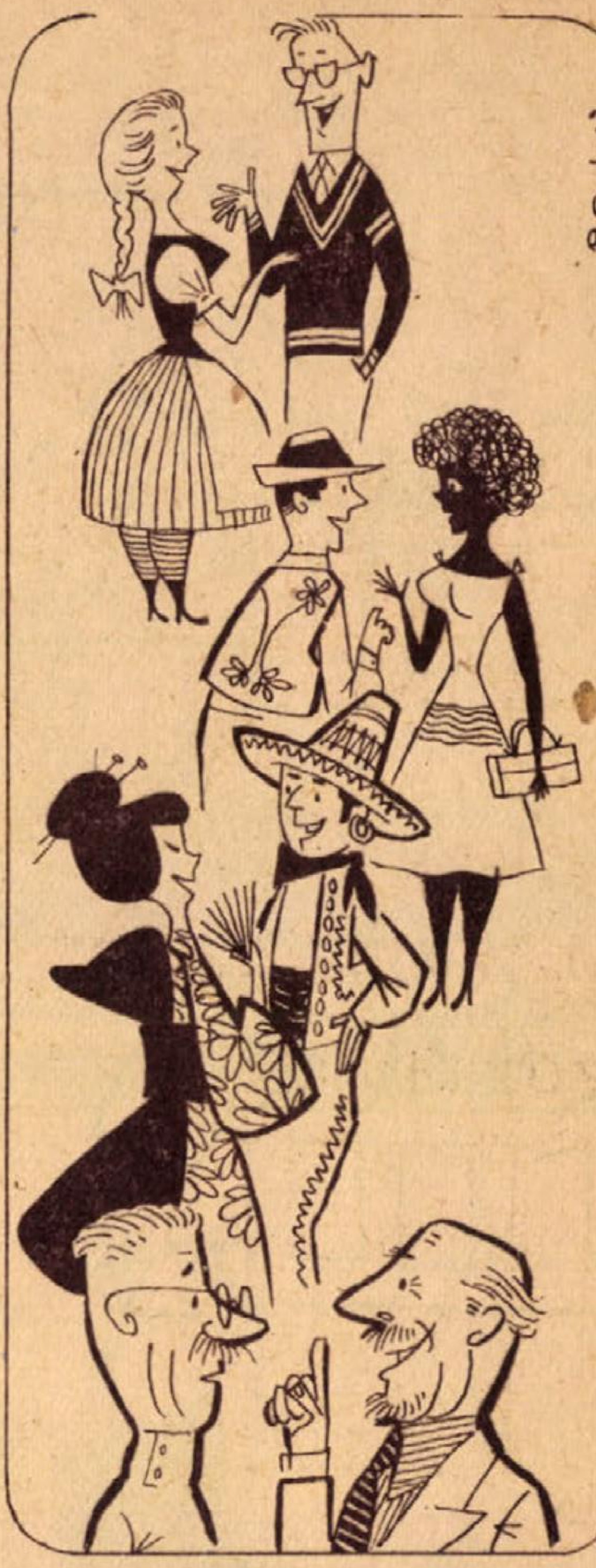

— Érdekes, mind megértik egymást.
— Nem csoda, mind fiatal!

Taxikaland

A Körúton történt. A váltásidő letelte előtt egy kisebb embercsoporttal alkuszik az állomáson található egyetlen taxi teljhatalmú vezetője. Összevont szemöldökkel vizsgáztatja a jelentkező utasokat útjuk célja felől és sorra elutasítja őket. Már csak egy élelmes utas maradt, aki kinyitja a kocsi ajtaját. A sofőr rászól:

— Hova tetszik menni?

Az utas széles mozdulat kíséretében válaszol:

— Ahová parancsolja!...

Irodalmi történet

Harmath Imréről — akinek „Maya” című operettjét most felújították — köztudomású, hogy nemcsak a saját darabjait írta, hanem a másokét is.

Egyszer a kávéházban ült, munkábamerülten. Egy ismerőse lépett az asztalhoz.

— Látom, ír?

— Igen, ne haragudjék...

— Darabot?

— Darabot, igen.

— Egy percre sem zavarhatom?

— Egy pillanatom sincs — mondta Harmath. — Rögtön itt lesz a szerző a darabért.

Váci uccán, Váci uccán...

Toncz Tibor rajza

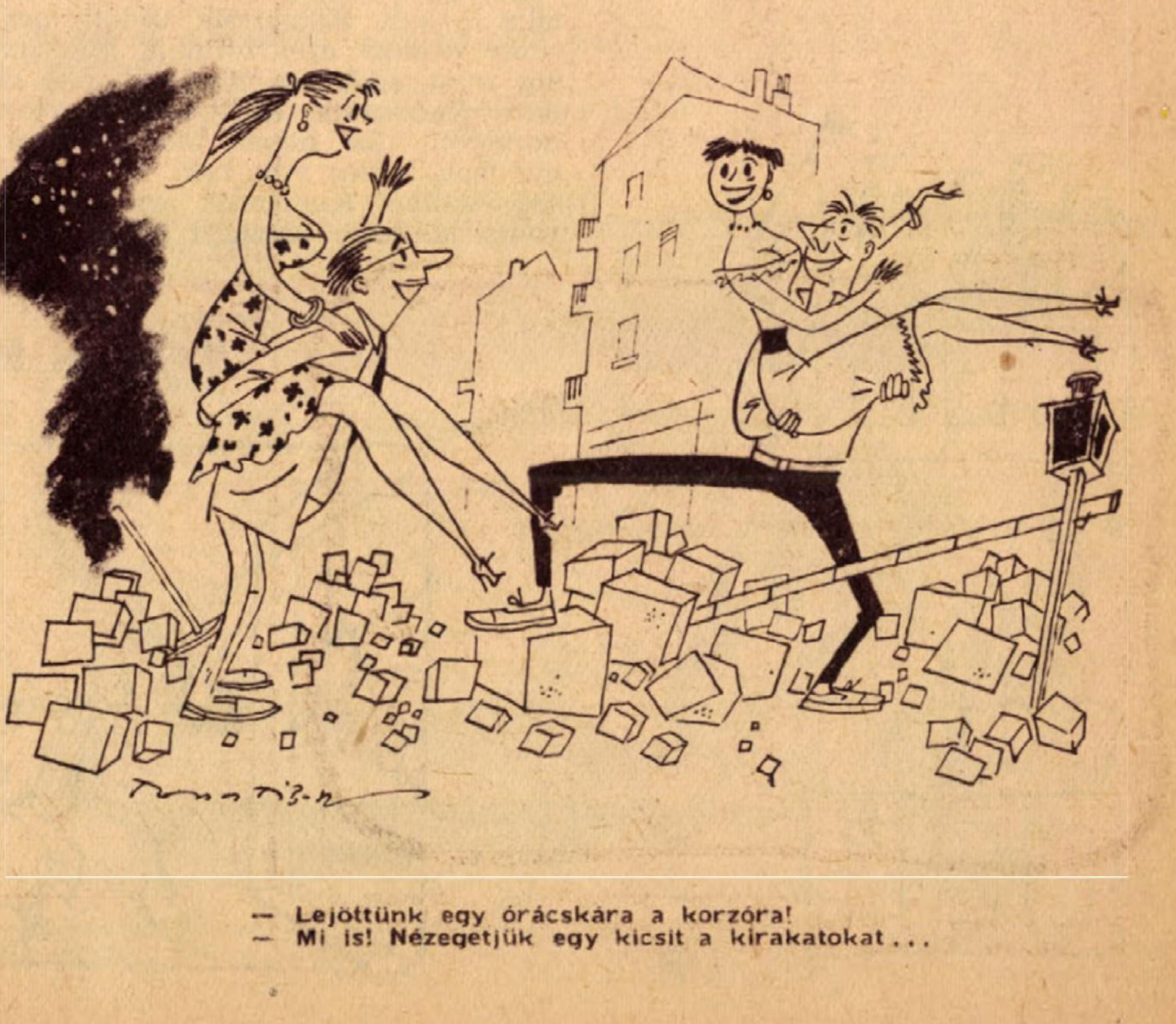

— Lejöttünk egy órácskára a korzóra!
— Mi is! Nézegetjük egy kicsit a kirakatokat...

Egy karrier története

Réber László rajza

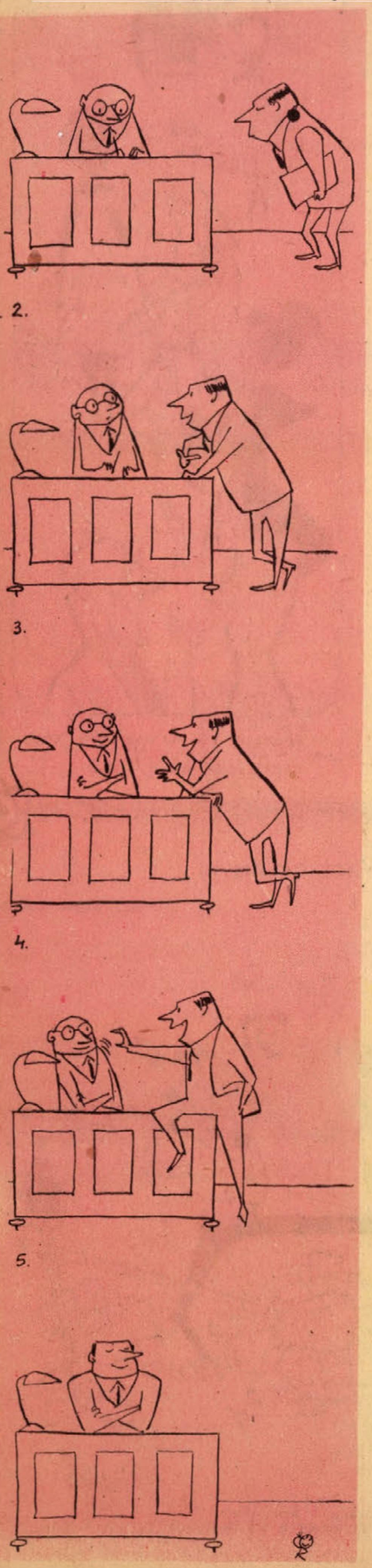

Nincs elegendő gyerekruha...

Szegő Gizi rajza

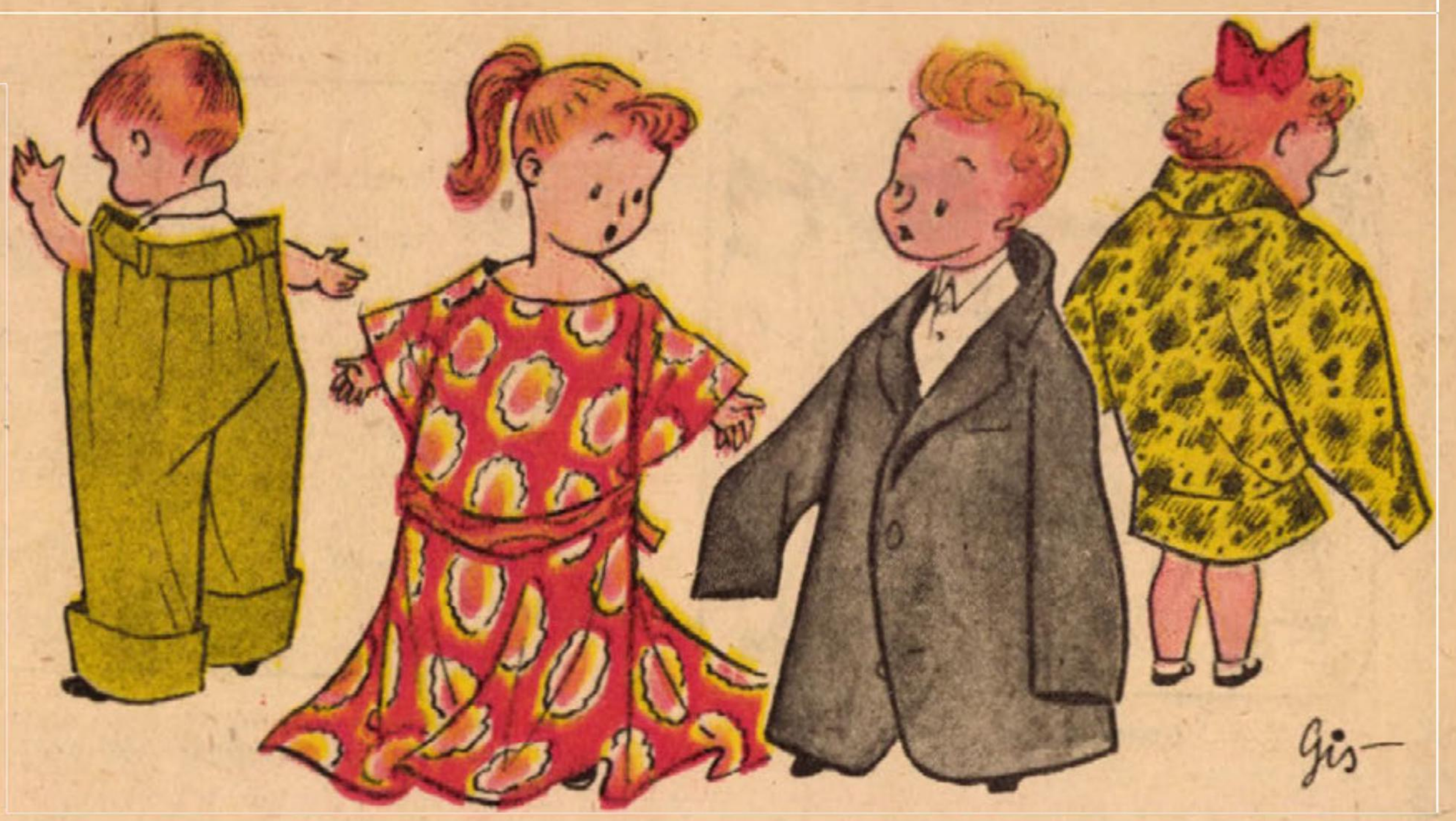

Egy római szanatóriumban

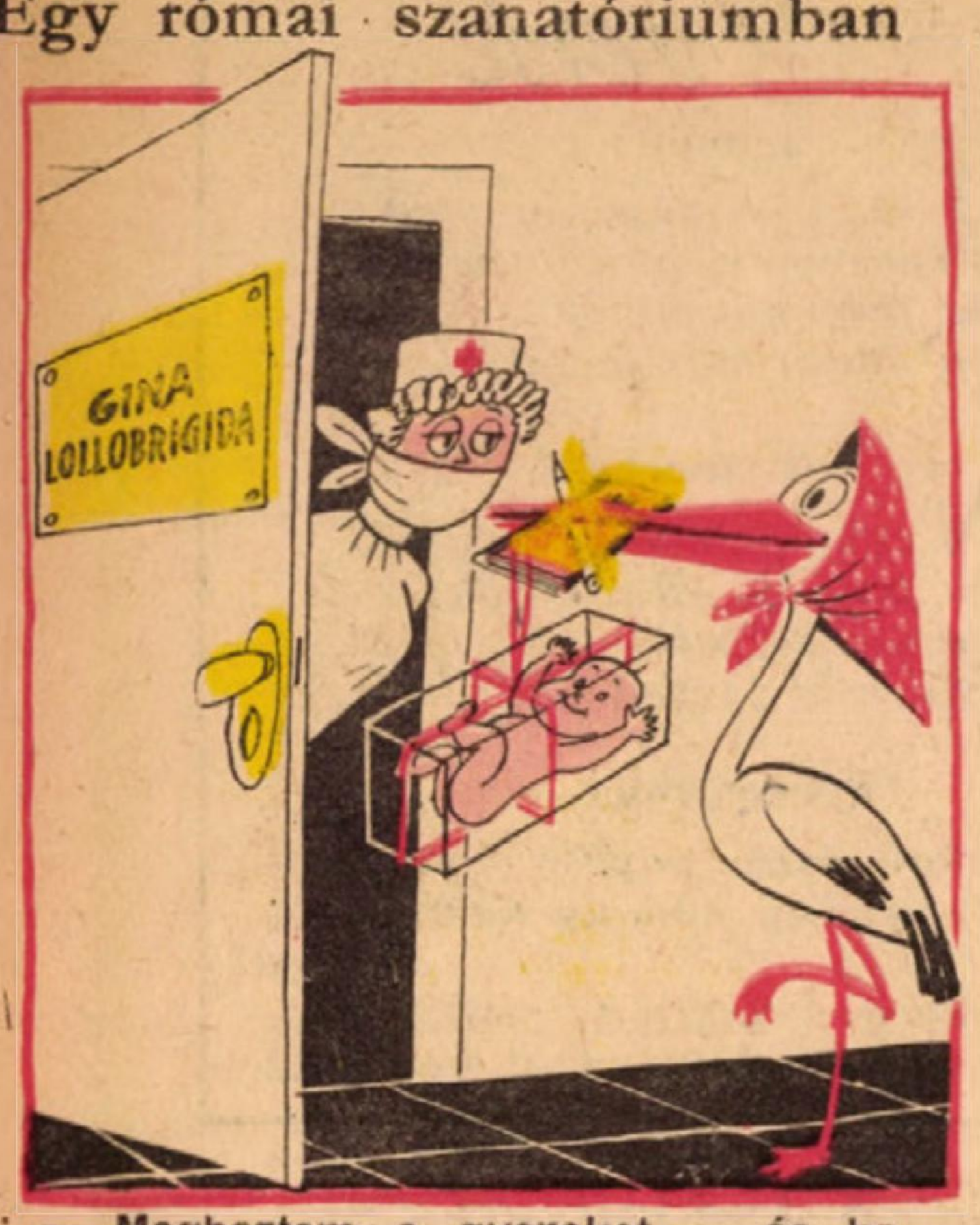

— Meghoztam a gyereket... és ha szabadna kérnem a művésznőtől egy autogrammot...

Ha a színészek is fusiznának

Várnai György rajza

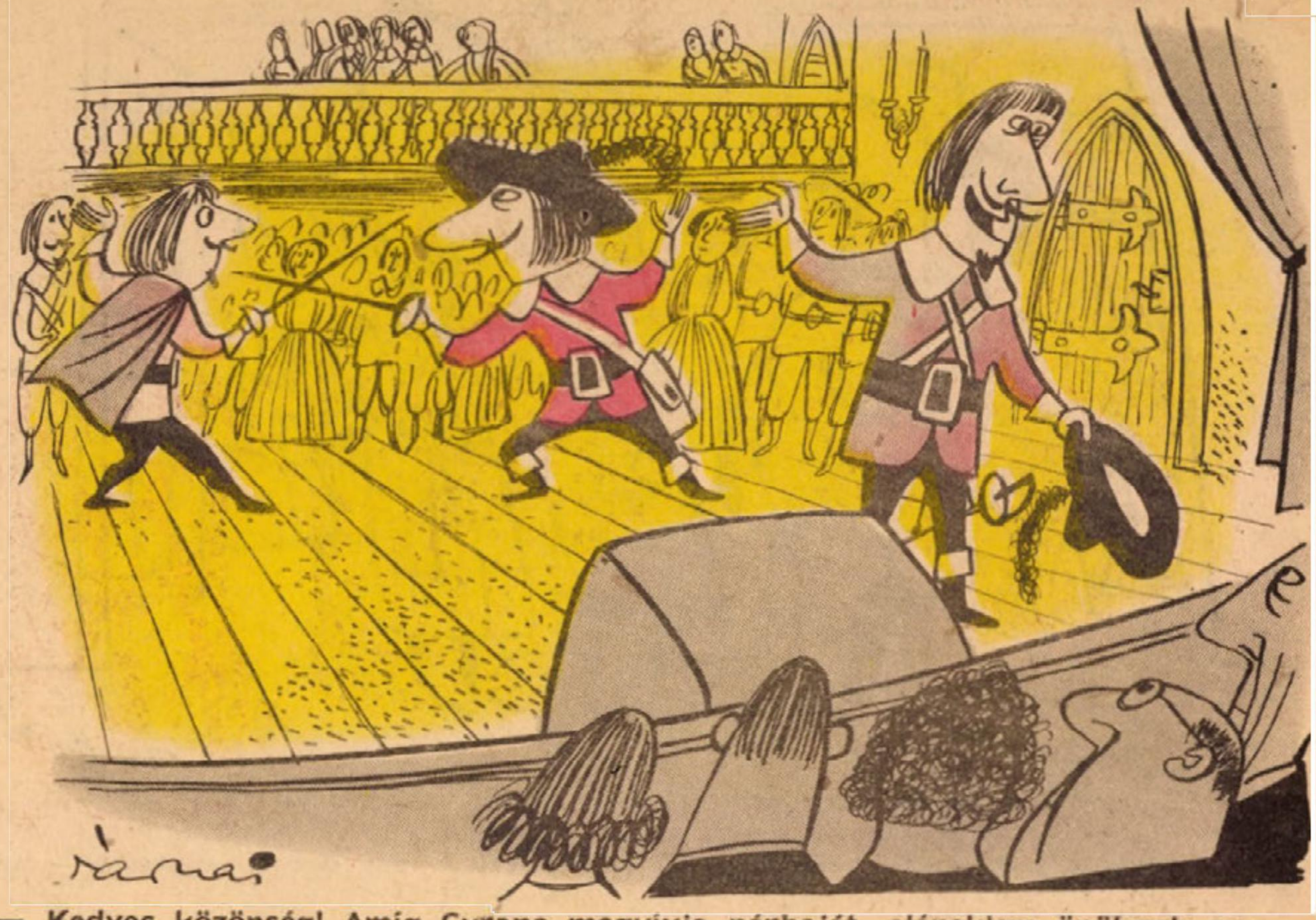

— Kedves közönség! Amíg Cyrano megvívja párbaját, eléneklem önöknek az „Éjjel az omnibusz tetején” című műdalt. Tiszteletdíjaikat kérem a kalapomba dobni...

Az élet bonyolult

A tragédia azzal kezdődött, hogy régi barátom, Kamercsik Károly megnősült. Ilyesmi megesett már a világtörténelemben többször is, de Kamercsik Károllyal most először. A lány kedves volt, vidám és szőke, Kamercsik pedig ész nélkül szerelmes. Mancika — így hívták a lányt — háztartásbeli volt otthon a mamánál meg a papánál, Kamercsik főkönyvelő havi háromezerért a KÖIMPEX-nél. Ez a családi állapot egybekelésük után annyiban változott, hogy Mancikának csak a szőkesége maradt meg, vidámság és kedvesség nélkül, Kamercsiknek pedig némi illúziója, a havi háromezer nélkül. A háromezerből Mancika gazdálkodott és havi nyolcvanból Kamercsik, mert Mancika tudta, hogy egy főkönyvelőnek néha reprezentálni is kell. Kamercsik azelőtt megtakarított néhány ezer forintot, Mancika pedig most elköltött mindent, még azt is, amit Kamercsik legénykorában összekuporgatott. És mivel Mancika elköltött mindent, kevés volt neki a havi háromezer, amiből Kamercsik azt a tanulságot vonta le, hogy asszonyt sohasem szabad sem ész nélkül, sem pénz nélkül imádni, mert mind a kettőt hamar megunja.

Mint ilyenkor lenni szokott, ha Kamercsik Á-t mondott, Mancika B-ét, amiről Kamercsik úgy vélekedett, hogy zöld, Mancika biztosan rávágta, hogy sárga. Kamercsik kérte, hogy húsleves *előtt* hozzák a zöldséget az asztalra, mert ő így szokta meg a mamánál, Mancika még véletlenül sem tévesztette el: mindig leves *után* tálalta fel a zöldséget. Mancika mindig ellentmondott, de ha Kamercsik mondott ellent, Mancika az ablakhoz rohant, szélesre tárta és sikongva közölte, hogy kiugrik rajta, mert így nem érdemes élni. Ilyenkor Kamercsik úgy megijedt, pedig csak a negyedik emeleten laktak, hogy azonnyomban igazat adott Mancikának, bármennyire nem is volt igaza. Ez az opportunizmus hamar megbosszulta magát, mert Mancika egyre gyakrabban nyitotta ki az ablakot és egyre szakszerűbben toporzékolt hozzá. Érthető, ha Kamercsik egyoldalú és cinikus férfi-logikával arra a végleges meggyőződésre jutott, hogy jobb volna a házasságokat valóban az égben kötni, hogy boldogan élhessünk a földön.

Lassan felőrlődtek Kamercsik barátom idegei. Amikor Mancika, kellő lélektani előkészítés után nyugtalan zihálással ismét az ablak felé rohant, Kamercsik magába roskadt. Nem volt már ereje, nem állt elébe, nem csillapította, nem beszélte le. Egyetlen szót ejtett csupán. Csak ennyit mondott: Ugorj!

Csoda történt: Mancika nem ugrott. Megvetően végigmérte Kamercsiket, nagyot sikoltott és félfordulattal a nyitott ablak előtt, hosszában végigvágódott a parketten. Elájult. Kamercsik viszont magához tért: felvette az asztalról a vízzel telt kancsót, végiglocsolta Mancika arcát és nyugodt léptekkel megindult a kijárat felé. Mancika, nyilván ájulásból felocsúdott egyik szeme sarkából figyelt, hirtelen felült, megrázta magát és a távozóban levő Kamercsik után imigyen kiáltozott:

— Csirkefogó! Itt hagy engem ájultan!?

Kamercsik a bibliai Lothra gondolt és nem nézett vissza.

Most Kanadából írt:

— Egy nagy szerelem omlott bennem össze, drága barátom — írja — és most itt cipelem a búzás-zsákokat. Voltam könnyebb munkán is. Egy kis üzemben csappantyút állítottam össze. Tudod, amilyen az éjjeliszekrény ajtaján kattog, amikor nyitják-csukják. Innen azért kellett eljönnöm, mert Kanadában már megoldották a selejt-kérdést. Aki hétközben selejtet csinál, szombaton megkapja a munkakönyvét. Hát én megkaptam. Otthon legfeljebb kiírják az ember nevét a táblára, aztán minden marad a régiben... Csinálhatja tovább a csappantyút.

Azt kéri Kamercsik barátom, írjam meg neki, hogy az asszony beadta-e már a válópert, mert akkor hazajön.

— Úgy tudom, disszidenstől könnyen lehet válni — írja. — Addig összezsákolom az útiköltséget, és vagy könyvelek, vagy a csappantyúiparban dolgozom — de odahaza.

Szegény barátom, Kamercsik Károly! Bonyolult ez a kutya élet! Tegnap beszéltem Mancikával.

— Imádom azt a csirkefogót — mondotta könnyes szemmel. — Várok rá akármeddig. Eszem ágában sincs elválni tőle.

Földes György

Régi forma, új tartalom

Szür-Szabó József rajza

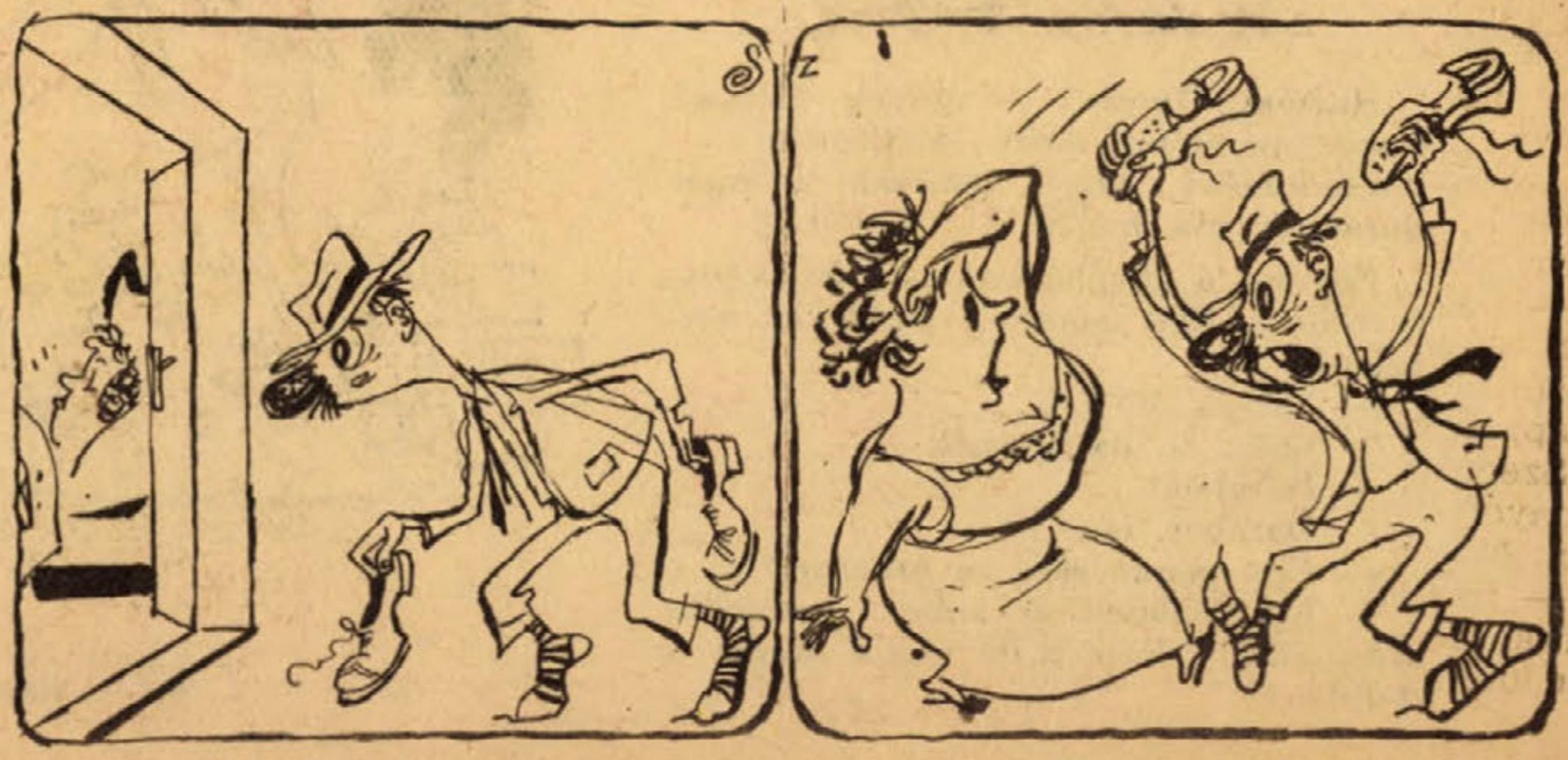

Ilyen is van

Várnai György rajza

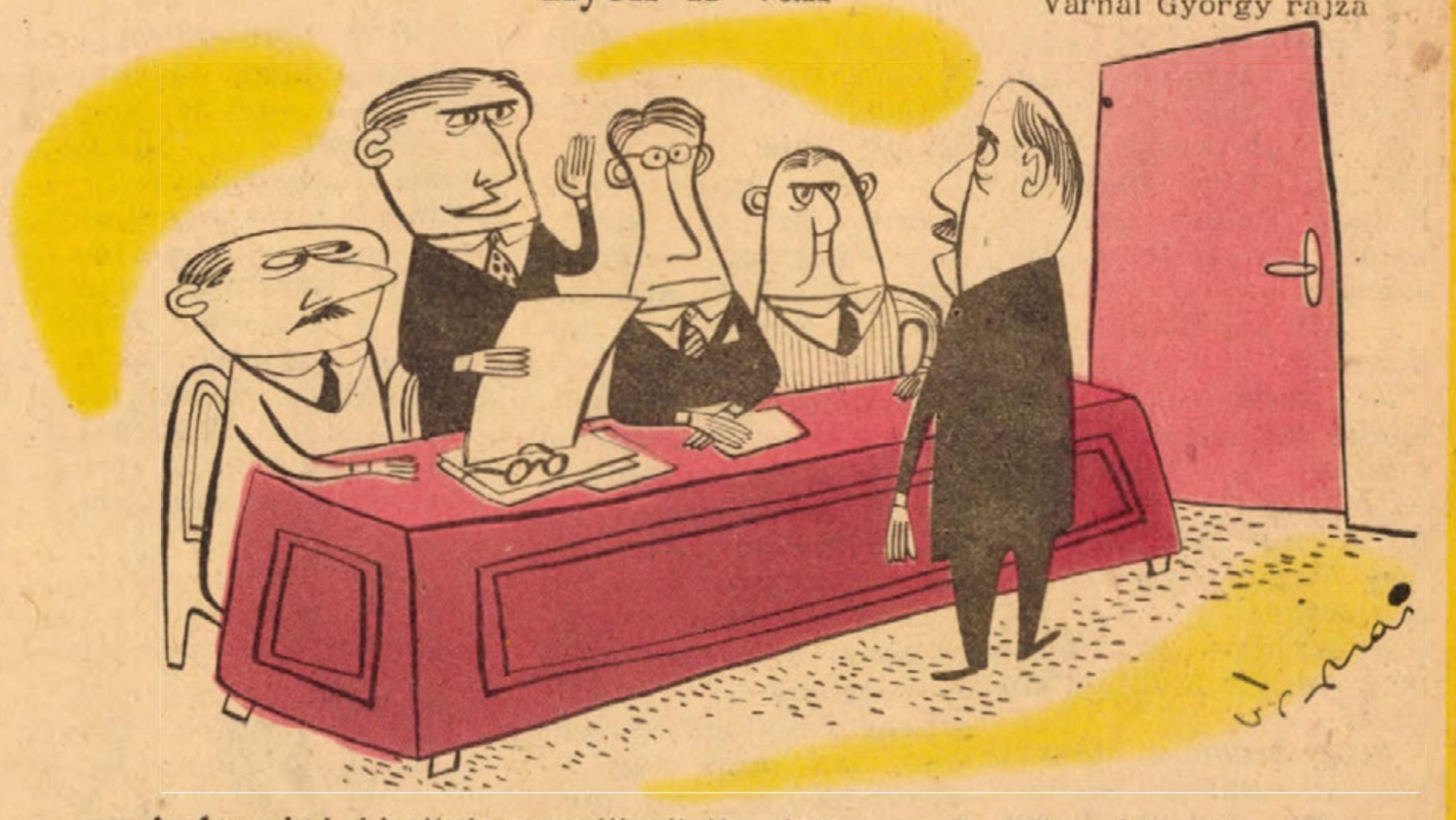

— A fegyelmi bizottság megállapította, hogy az ön ellen felhozott súlyos vádak alaptalanok.

— És visszakapom az állásomat?

— Ne legyen kicsinyes. Tudja, hogy nincs státus.

Haragban

Toncz Tibor rajza

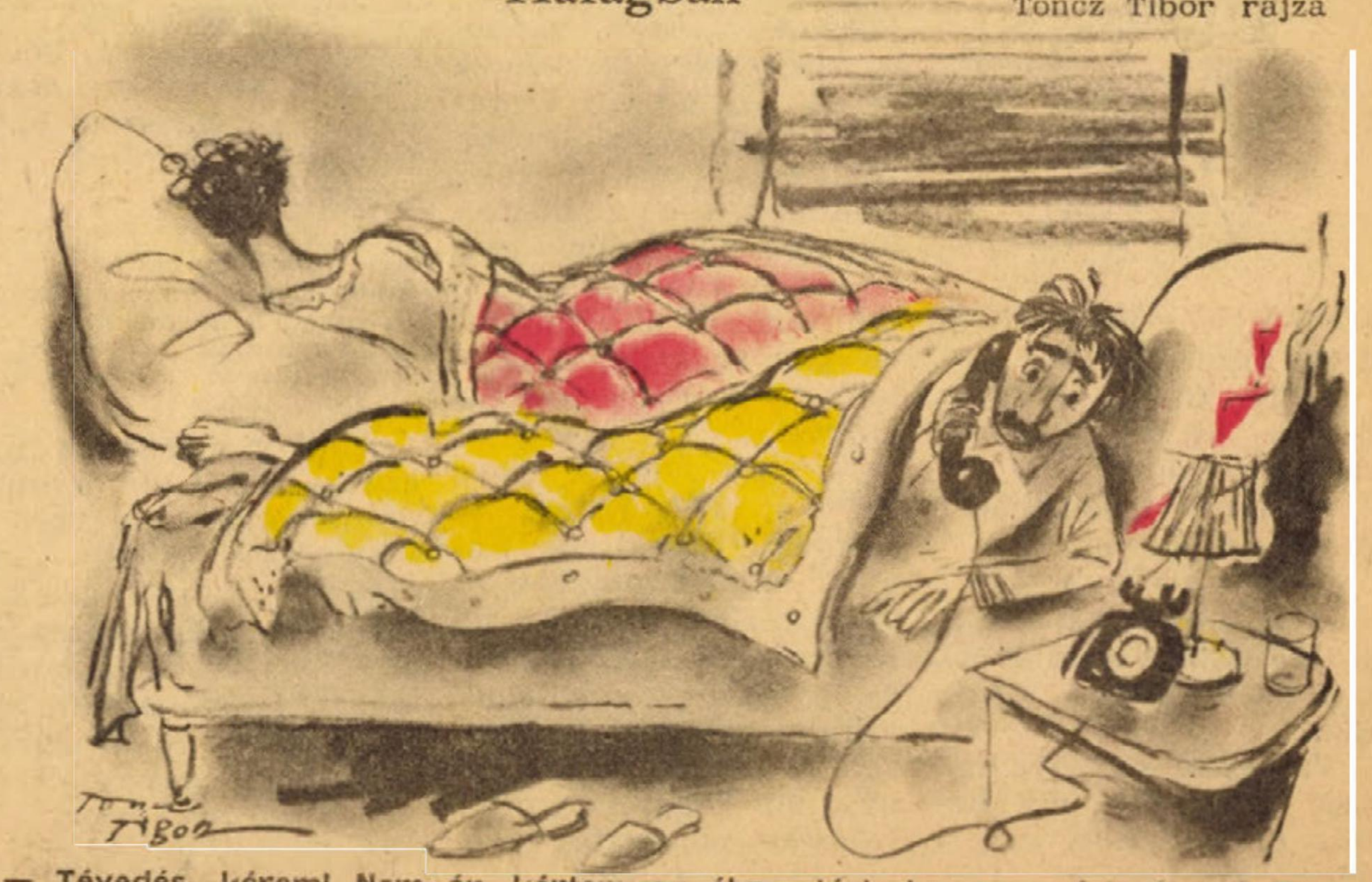

— Tévedés, kérem! Nem én kértem az ébresztést, hanem a feleségem! Egy pillanat, átadom neki a kagylót!

Társbérlők

Várnai György rajza

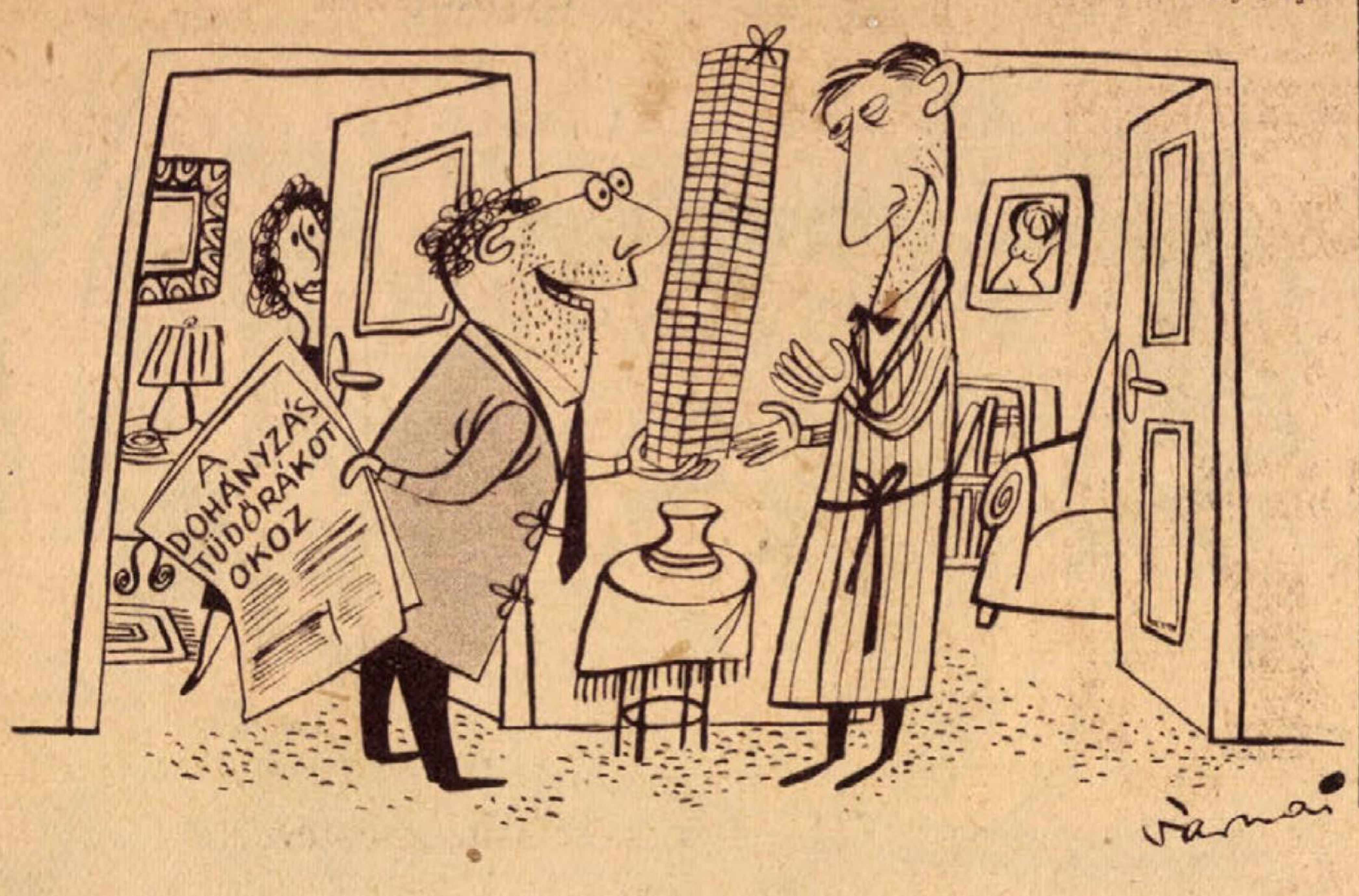

— Kedves szomszéd úr, fogadja el tőlem ezt a pár doboz cigarettát ajándékba . . .

Berda József 3 verse

Tűnődés

Hosszú hónapokig még
vizimalmot is hajthatnál
ama tömény sok borral,
amit eddig már megittál.

Villamosban

Nékem, derűs „öregnek”,
nem baj, ha állni fogok.
Üljenek helyettem a
megvénült „fiatalok”!

Eperpálinka

Pálinkák pazar pápája: eper! hol
ihatnék néhány komoly kortyot
belőled?
Büdösséged virágillattá válna, ha
megvigasztalnád torkomat, bendőmet!

A Vargáék kertje alatt...

Délutáni csúcsforgalomban vágtatok a Rákóczi tér felé és kit látok a Bérkocsis utca sarkán? Régi barátom, Kopka Balázs cipel a hátán egy rettentő íróasztalt.

— Mi az, Balázs, költözködsz?

— Csudát — felel és leteszi az asztalt. — Ide viszem a Bizományi Áruházba. — Mit gondolsz, mit adnak érte?

— Megér vagy öt darab százast.

— Akkor jó, mert pont annyit kalkuláltam én is.

Már éppen a részvét szavait akartam hallatni, hogy szegény Balázs kénytelen eladni íróasztalát, amikor jobban szemügyre veszem az öreg bútordarabot.

— Te, Balázs — mondom —, én ezt az asztalt nem ismerem.

— Honnan ismernéd? A hivatalból hozom.

— A hivatal adja el?

— Affenét. Én adom el. Kihúztam a leltárból, s a hátsó kapun kihoztam.

Valószínűleg tátva maradt a szám, mert Balázs elvörösödött és ordítani kezdett:

— Az hiányzik, hogy te meg itt erkölcsi prédikációt tarts nekem! Igenis loptam! Na és?

— De Balázs, ne üvölts, az ég áldjon meg. Loptad, rendben van, de azt beláthatod, hogy magyarázattal tartozol.

Nyugtató szavaim csillapították, Kossuth-tal kínáltam, rágyújtottunk, s miután az asztal két végén letelepedtünk, mesélni kezdett:

— A feleségem előtt teljesen elvesztettem a becsületemet. „Miféle ember vagy te? — hallom nap mint nap. — Mindenkinek van mellékjövedelme csak neked nincs!”

Szomszédja közértes, hordja haza a sonkát, kolbászt, a másik eszpresszóban dolgozik, kilószámra a kávé, cukor, az elsőemeleti szerelő az állam vízcsapjait szereli, fölöttük a szabó évek óta nem vesz cérnát, bélésanyagot, a házfelügyelőnének a férje már a fél utcát felruházta ballonnal és ha cipőtalpra van szükség, csak a könyvelő úrnak szól az ember.

— Mit vigyek haza én?! — ordít Balázs. — Iktatási tisztviselő vagyok, elláttam a rokonságot ceruzával, radírral, rajzszeggel, gémkapocscsal, de kinek lehet mindezt eladni? A hivatali épület egyik lépcsőházában vagy harminc íróasztal porosodik. Azokat ütemeztem be.

Szólt és dühösen vágta csikkjét a járda szélére. Ekkor már csődület volt körülöttünk, s fiatal rendőr udvariasan figyelmeztetett bennünket, hogy magatartásunkkal háromszorosan vétünk a rend ellen. Zajt csapunk, akadályozzuk a forgalmat és eldobáljuk a csikkeket. Mindenki belátta, hogy igaza van, összeszedtük a cigarettavégeket, s vállunkra vetjük az asztalt. A Bizományi sajnos csak háromszázat fizetett, beültünk a szemközti csárdába és százszor egymásután daloltuk el, hogyaszongya:

A Vargáék kertje alatt
Bodri kutya szörnyen ugat,
Keltegeti a gazdáját:
Mind ellopják a szenáját,
Dinom-dánom, sum-sum-sum

Amikor másnap a furcsa kalandot elmondtam az orvosnak, az volt a véleménye, hogy az effajta hallucinációkat idegkimerülés okozza és általános kivizsgálást javasolt. Igazat adtam neki, magam is általános kivizsgálást javasolok és méghozzá sürgősen.

Kiss József

A csodagyerek

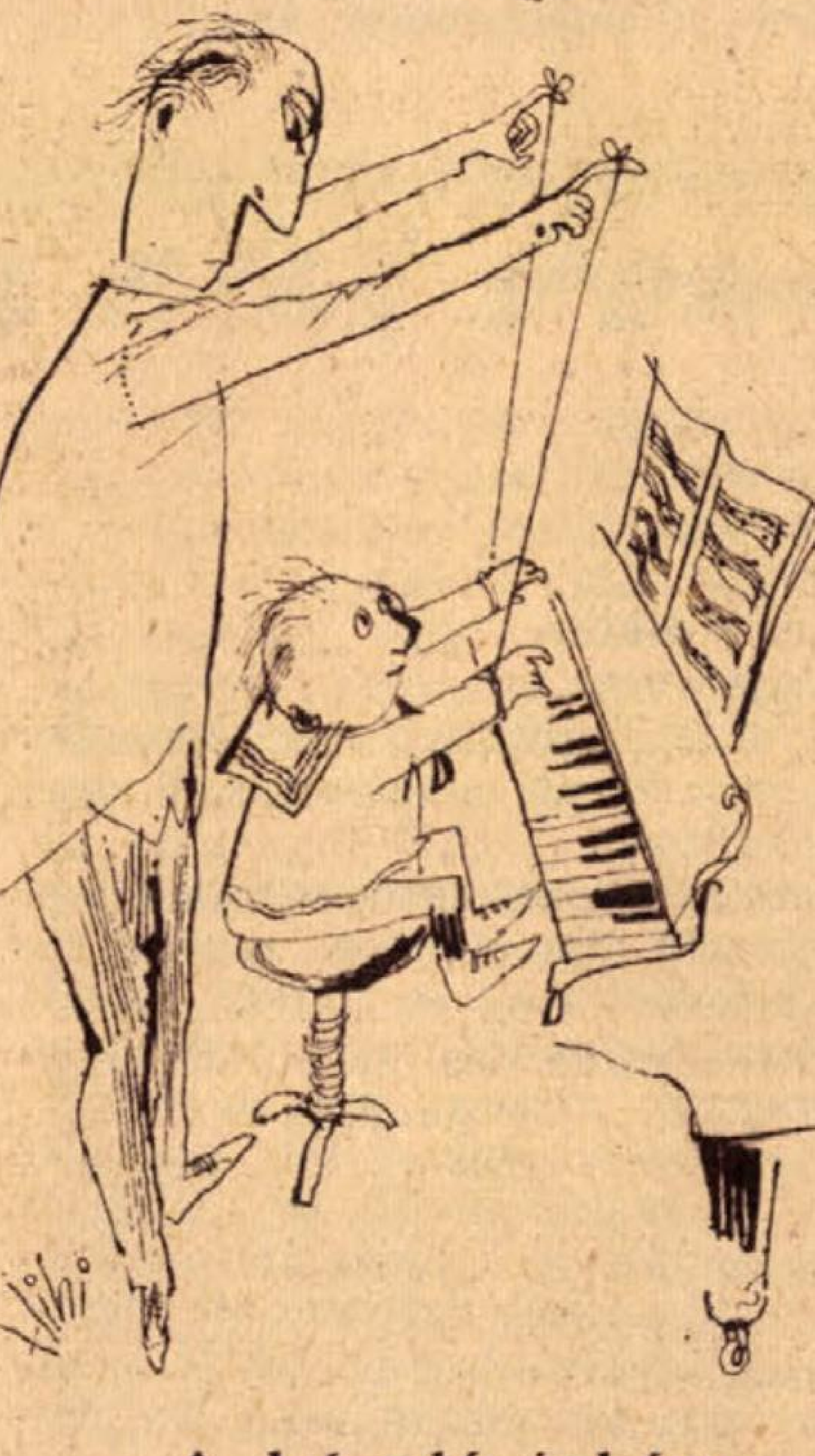

A búsuló juhász

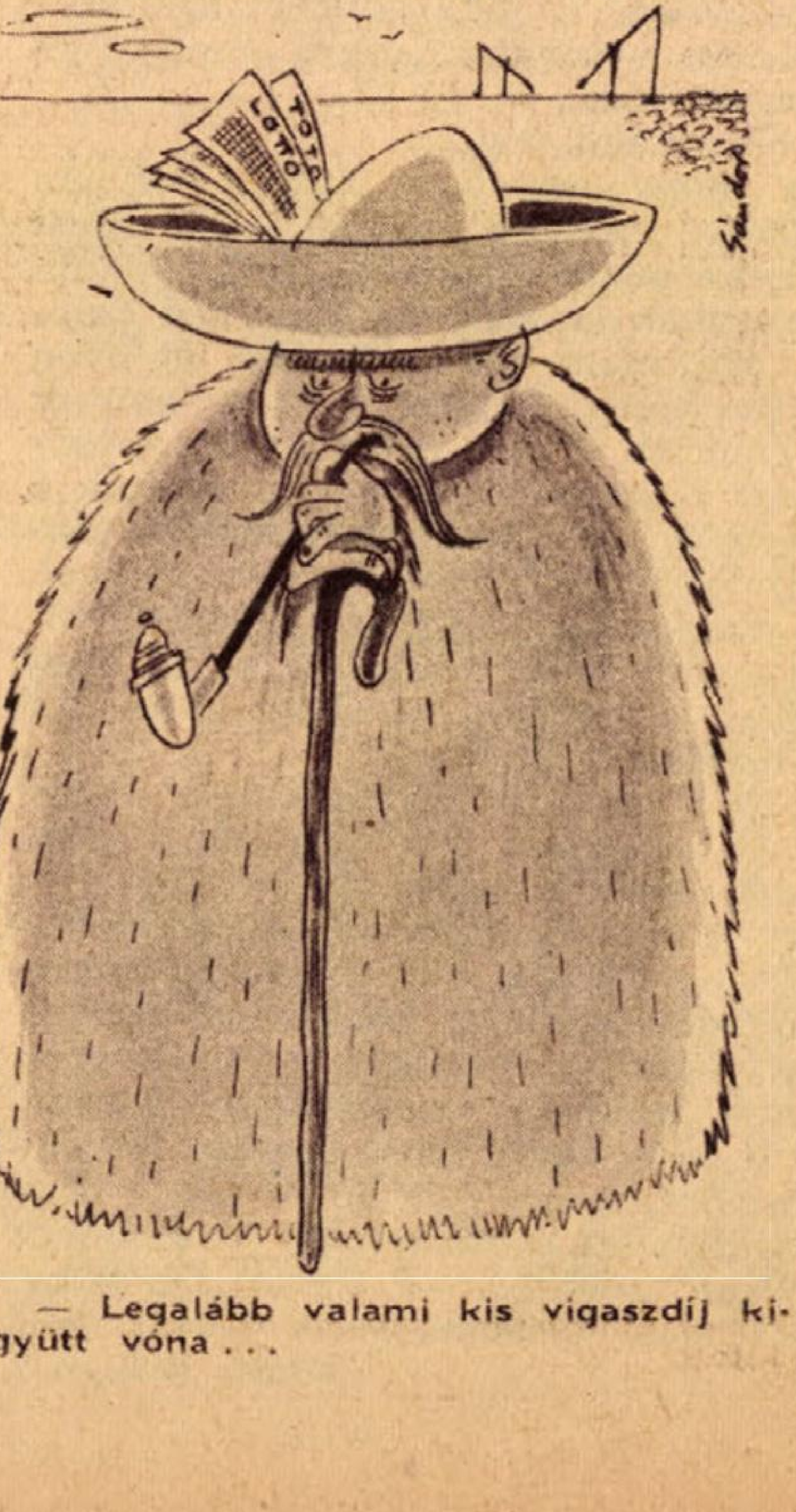

— Legalább valami kis vigaszdíj kigyütt vóna . . .

A plakátragasztó és az idei nyári szezon

Sándor Károly rajza

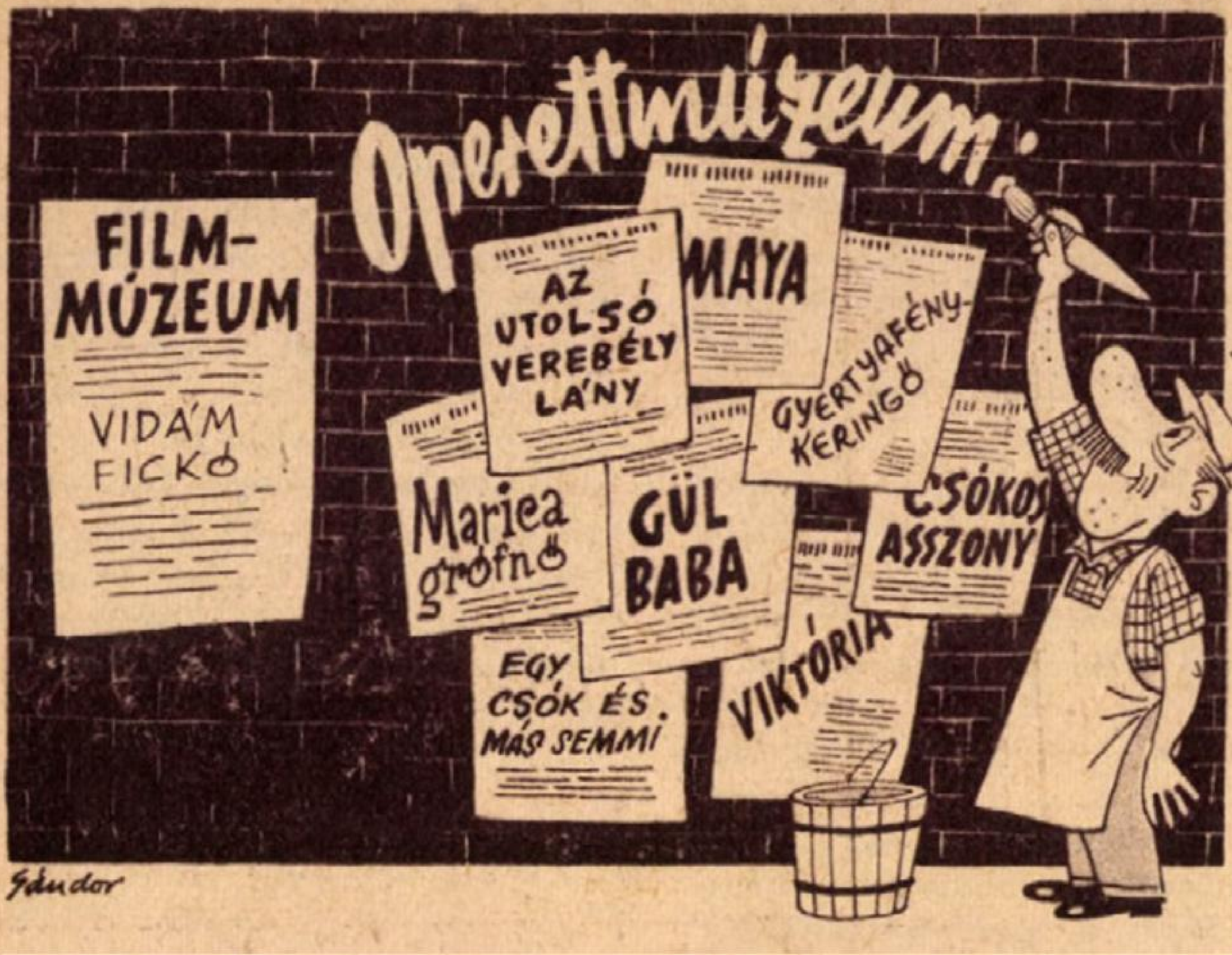

Tisztelem a feliratokat

Törvény- és szabálytisztelő ember lévén, boldog vagyok, ha sikerül minden előírást betartanom. Nem megyek át az úttesten, csak ha zöldet mutat a lámpa, nem dobom el a használt villamosjegyet, nem porolok tíz óra után, nem öntözöm a virágot ha éppen alatta megy valaki, nem dudálok feleslegesen. Sikerült is elérnem, hogy szabálytalanságok miatt aránylag ritkán büntettek meg.

Különösen óvatos vagyok, ha kedvem szottyan egy pohár sörre, mert tudom, hogy a vendéglátóiparban komolyan veszik a dolgokat. Ha bevetődöm egy söntésbe, első dolgom, hogy megkeresem a táblákat, amelyeken ott áll, hogy mihez tartsam magam. Mielőtt megváltanám a blokkot, elolvasom, mi a teendőm, s egyáltalán: van-e jogom elfogyasztani a pohár folyékony kenyeret?

Megnyugvással veszem tudomásul, hogy 18 ÉVEN ALULIAKAT NEM SZOLGÁLNAK KI. Emiatt, sajnos, nyugodtan ihatom.

ITTAS EMBERT NEM SZOLGÁLNAK KI. Csak szeretnék ittas lenni, de még nem vagyok, tehát jöhet a sör. Nono! Még nem. Itt még van egy táblácska.

EGYENRUHÁS IPARI TANULÓKAT NEM SZOLGÁLUNK KI! Helyes, de nem vagyok egyenruhás ipari tanuló, tehát ez sem vonatkozik rám. Lássuk hát azt a sört!

Hohó! Csak semmit el nem hamarkodni, mert baj lehet.

CIGARETTAVÉGET A PADLÓRA DOBNI TILOS! Nem dohányzom.

A PÉNZTÁRTÓL VALÓ TÁVOZÁS UTÁN FELSZÓLAMLÁSOKAT NEM FOGADUNK EL! Még nem voltam a pénztárnál, hiszen még korántsincs vége a táblácskáknak

ÉNEKELNI, LÁRMÁZNI, KÁROMKODNI TILOS! Kár, pedig úgy szeretném elzengeni azt a dalt, hogyaszongya: Sej, haj, ne feküdj a szénaboglya tövébe! Jólesne kicsit káromkodni is, mert már igazán szomjas vagyok. Ja! Lármázni is tilos! Türelem! Hol vagyok még a lármázástól? Hiszen még nem is ittam.

PANASZKÖNYV A PÉNZTÁRNÁL. Ez az! Ebbe gyorsan beírom, hogy gyermeteg dolog ez az egész feliratosdi, mert még nem akadt részeg ember, akit egyetlenegy tábla is visszatartott volna attól, hogy elkeseredvén pénze fogyásán, káromkodni akart, de a táblára pillantott és inkább buzgó imát rebegett.

Közben lejárt az ebédidőm, most már szó se lehet a pohár sörről, no de legalább elolvastam egy csomó táblát és nyugodt lelkiismerettel távoztam: egyetlen tilalmat se szegtem meg.

Kussinszky Endre

A rövidlátó hálája

Schwott Lajos rajza

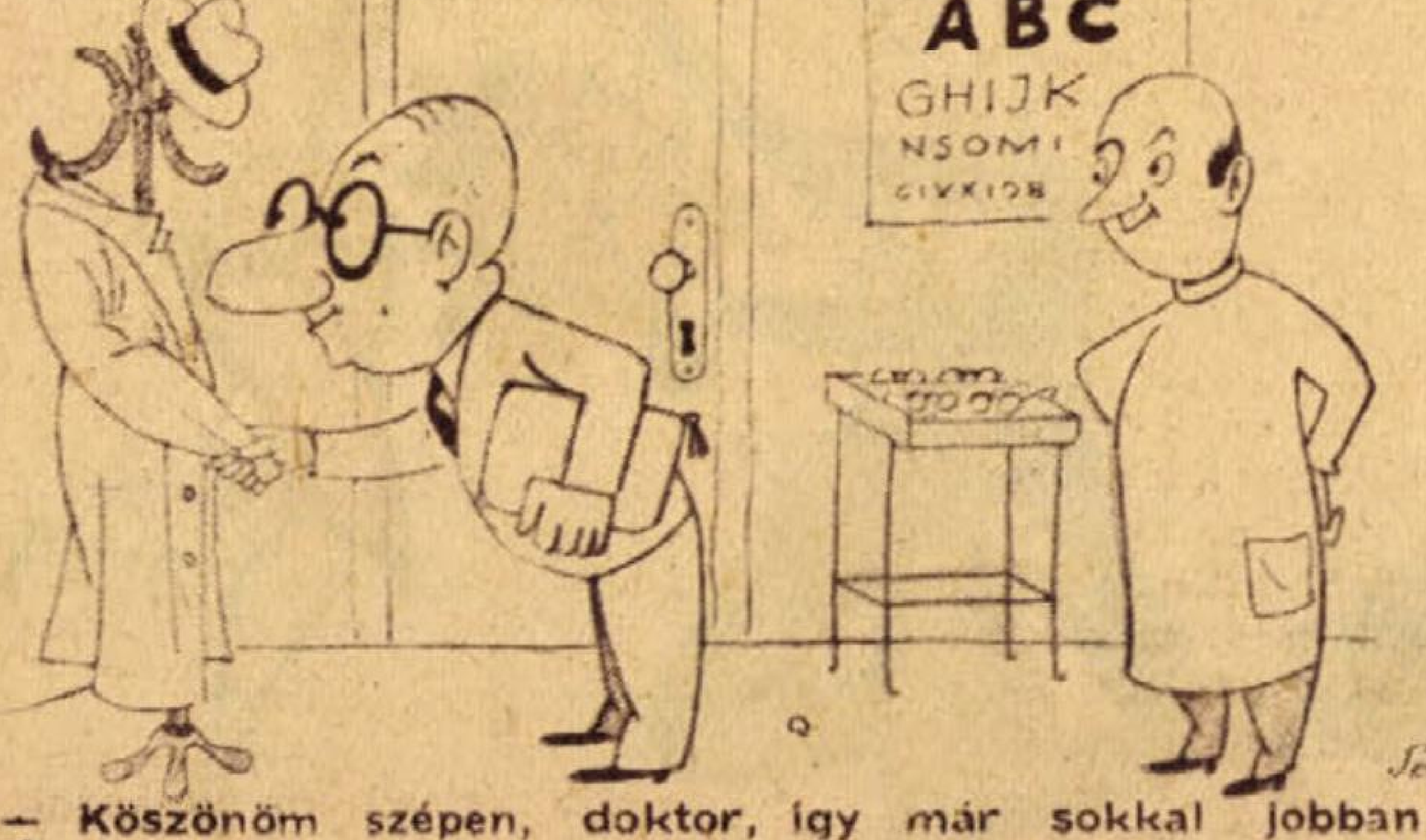

— Köszönöm szépen, doktor, így már sokkal jobban látok.

Gépkorszak

Kaján Tibor rajza

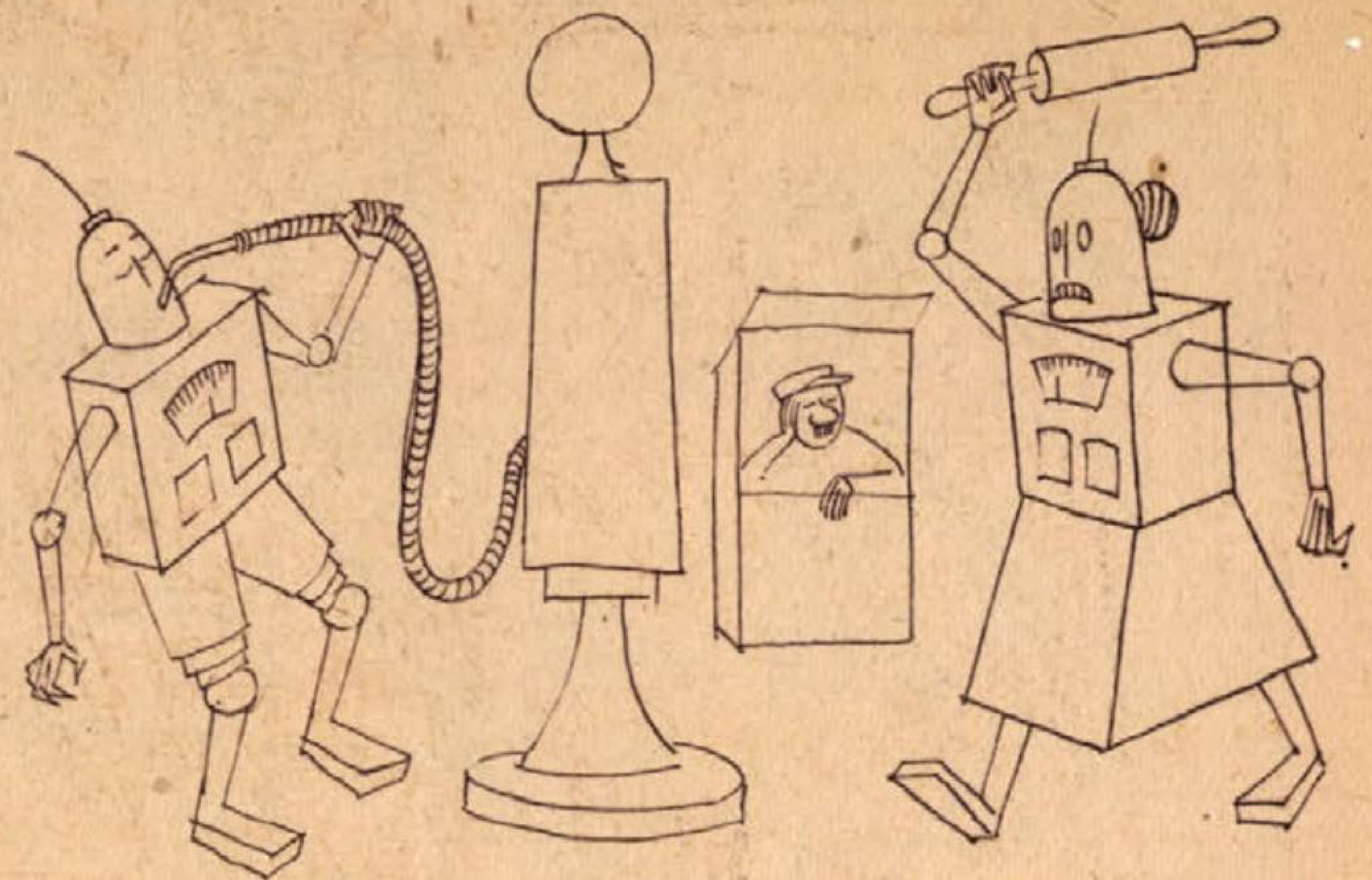

— Megint a kocsmában vagy?

Tiszta Budapestért...

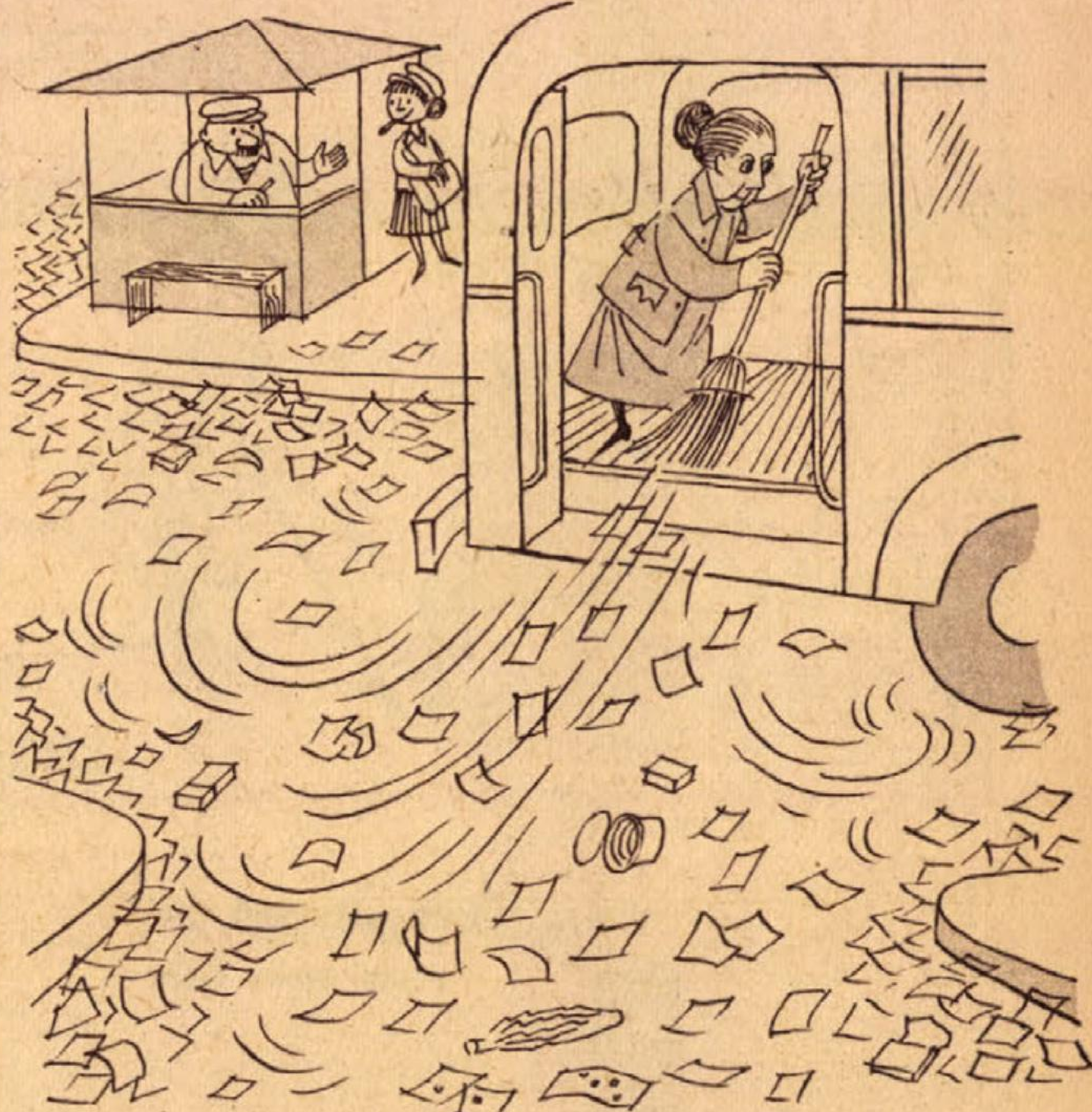

— Na, végre tisztaság van!

Családi jelenet

Vasvári Anna rajza

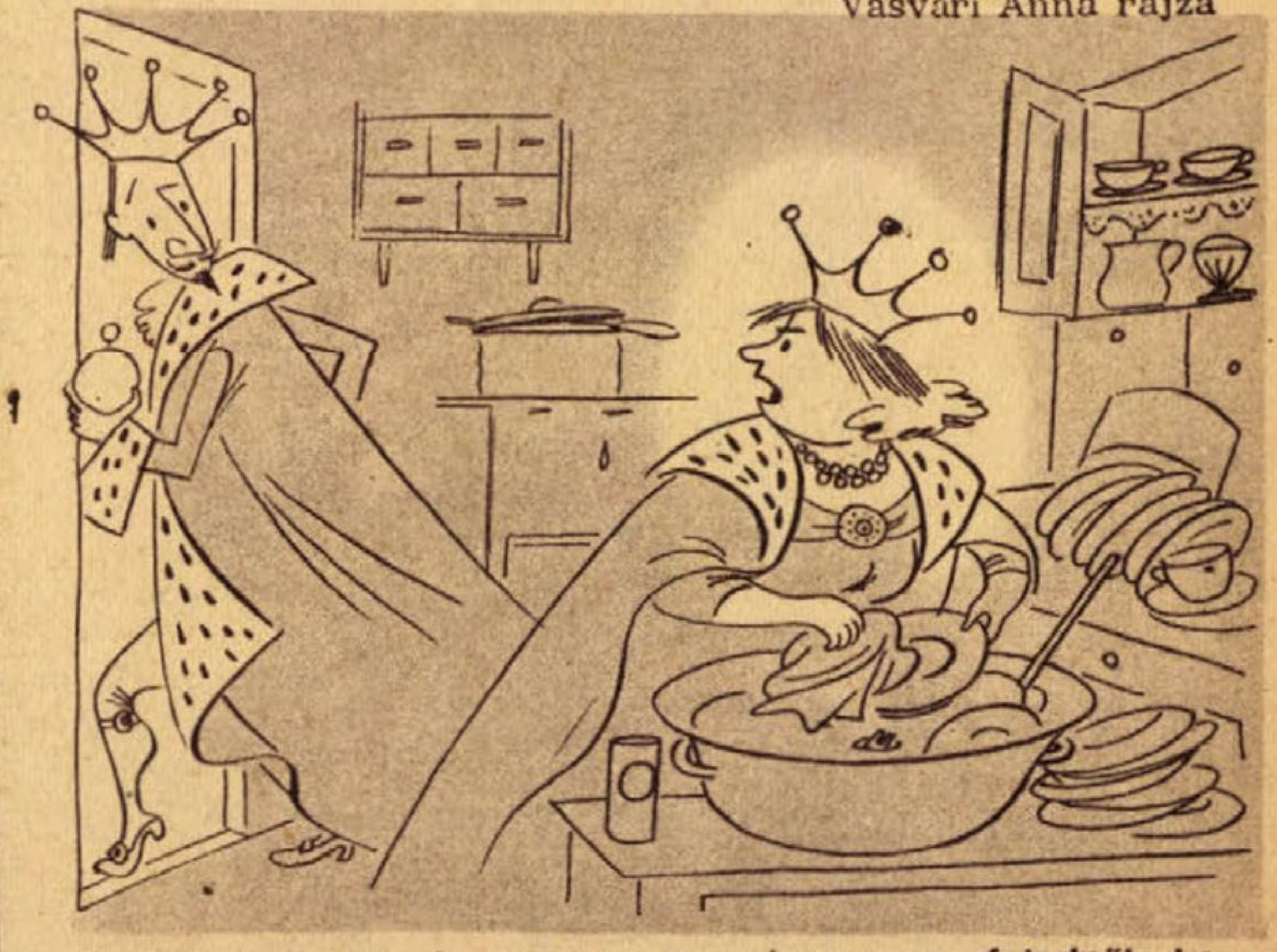

— Mit gondolsz, leesne az aranykorona a fejedről, ha segítenél törölgetni?

Szigorú kritikus

Kasso rajza

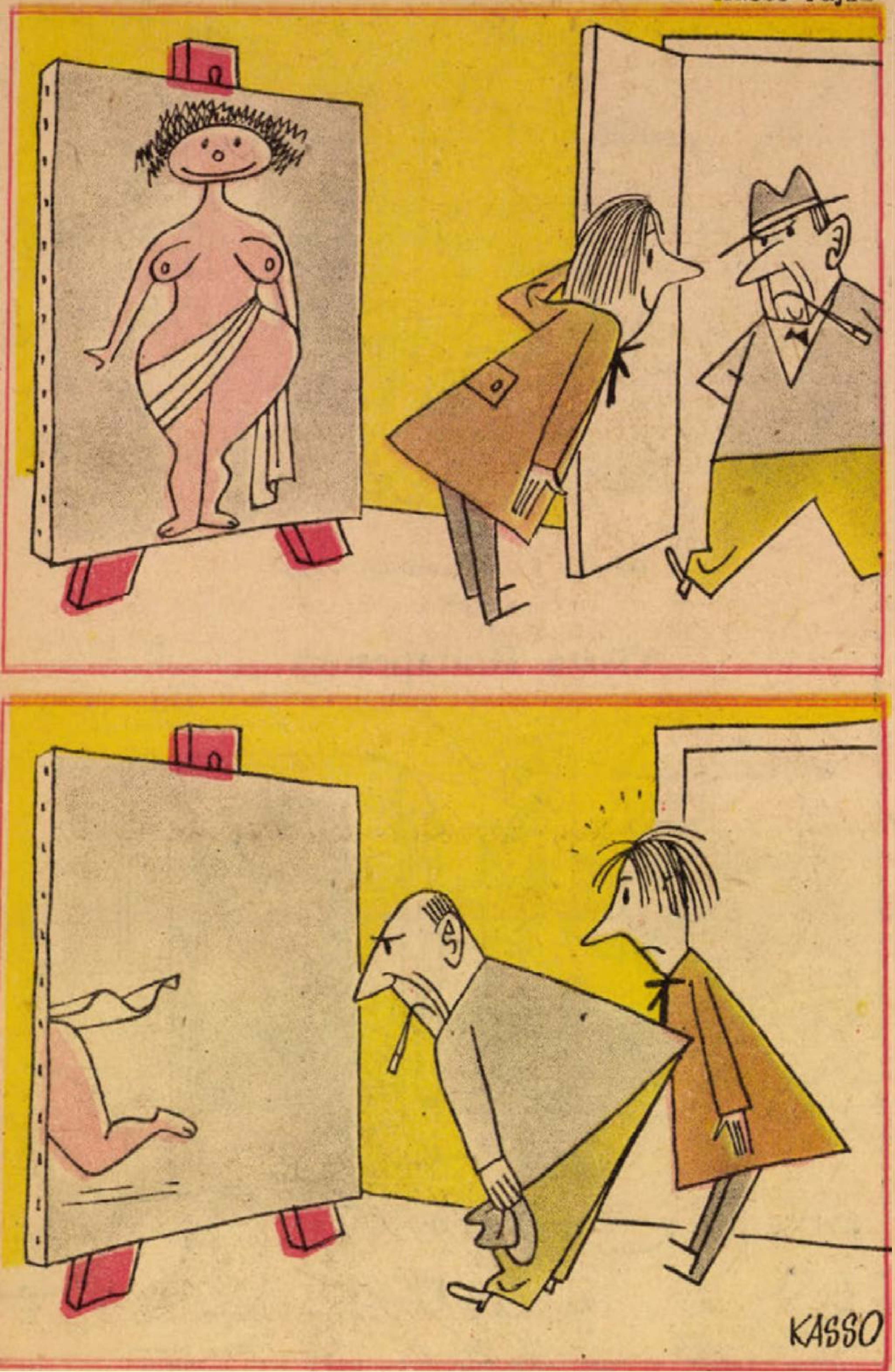

Virágozzék MINDEN FESTŐ!

— Nem, haggyál békét, édesem, főzzél valamit, vagy csinálj rendet a másik szobában, most nem érek rá, képzőművészeti kritikát kell írnom. Hogy miről? Ha utána nem zavarsz, megmondom. A neo-primitív rajzokról. Igen, igen, végre lehet most már... Sokat vártunk, harcoltunk érte, de most már lehet. Valami kínai dolog, onnan indult ki, hogy virágozzék minden... De most már ne zavarj, légy szíves!

— Na, nézzük csak. Elkezdjük, hogy... daloljon minden virág... illetve fessen minden madár... vagyishogy virágozzék... szóval ez a kínai idézet... és most vessünk egy pillantást a Műre, Plota Döme művére.

— „Vasárnap délután." — Igen, ez a címe Plota Döme új neo-primitívjének. Micsoda remek szimbólum, néhány szakavatott, erőteljes vonás és már előttünk áll a vasárnap délután mézízű lustasága, a nagyotnyújtózások, a rokonlátogatások, a pihenés, az egymásra ráérés, a szórakozás napja. Íme, egy apa, gyermeke és kutyája társaságában sétálgat vasárnap. Nem dolgozik a családfő, ráér, egészheti kemény játékát abbahagyja a kisded, ráér, nem kell az ebnek farkot csóválnia, vagy ugatómunkát végeznie, ráér, vasárnap délután van.

— Sokan talán megmosolyogják a rajzot, elnézően, egyikük-másikuk ajkán ott tolul a gondolat, olyan egyszerű ez a rajz, talán egy ötéves lurkó is így rajzolná meg.

— Mit lábatlankodsz itt, Tomika? Nem megmondta anyukád, hogy apuka dolgozik most, pénzt keres, hogy legyen neked rollered, meg minden... Hogy a rajzodat akarod? Milyen rajzodat?... Hogy ez a tiéd?... Dehát... Szóval... Na, vidd ezt a vacakot innen, ezerszer megmondtam neked, kár a ceruzát koptatni ilyen marhaságokra! Rajzolj szép tehenet, öves tatut, vagy nylonbugyogót!... Ne röhögj!... És egyáltalán, mi ez a marhaság itt? Hogy én vagyok, meg te, meg a Buksi?... Háhá, kis barátom, rajzolni tudni kell, hogy az emberek felismerjék az alakokat. Ez a pár vonal volnék én? Hiszen se szemem, se szám, se kezem, se ajtaja, se ablaka, mégis négyen laknak benne, mi az?... Izé... Ez meg te volnál? Hiszen úgy nézel ki, mint egy embrió, aki elől elfeketézték a Salk vaccinát! És ez Buksi?... Na, vidd innen ezt a vacakot

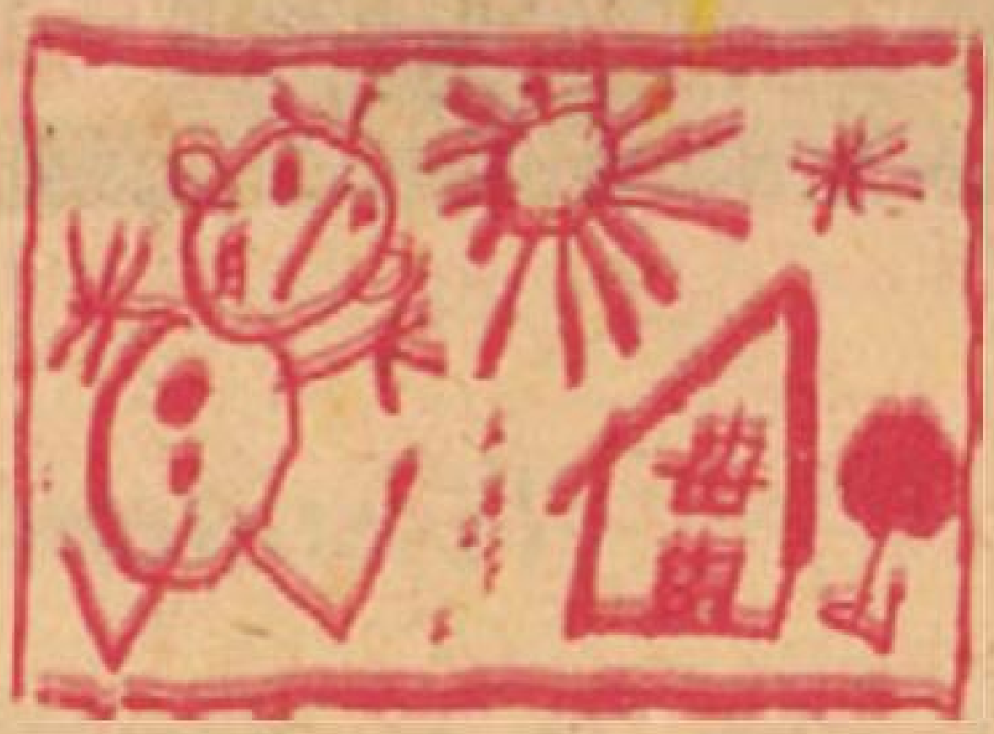

— Na, most kizökkentem, így dolgozzék az ember, ha családos. Hol is az a Plota-rajz?... Mi az, már megint itt kódorogsz? Hát nem megmondtam... Hogy ez mégsem a te firkád?... Hogy ott a sarkában valami név?... Mutasd csak... Plota Döme... Hát persze, hogy nem a tiéd, hogy lehetett ezt összecserélni?... Ez egy híres neo-primitív festő bácsi műve, látod te csacsi!... Tanulhatnál tőle!... Ne bőgjél, játsszál, vagy vegyél elő papírt, ceruzát, rajzolj magadnak békát, hegyszirtet, rókafarmot, vagy lökős repülőt, hátha majd híres festő leszel egyszer, de most haggyál békét, mert sohasem fejezem be a kritikámat, amelynek pedig már megvan a címe: Virágozzék minden festő!

Tardos Péter

Újságolvasó nő

Kaján Tibor rajza

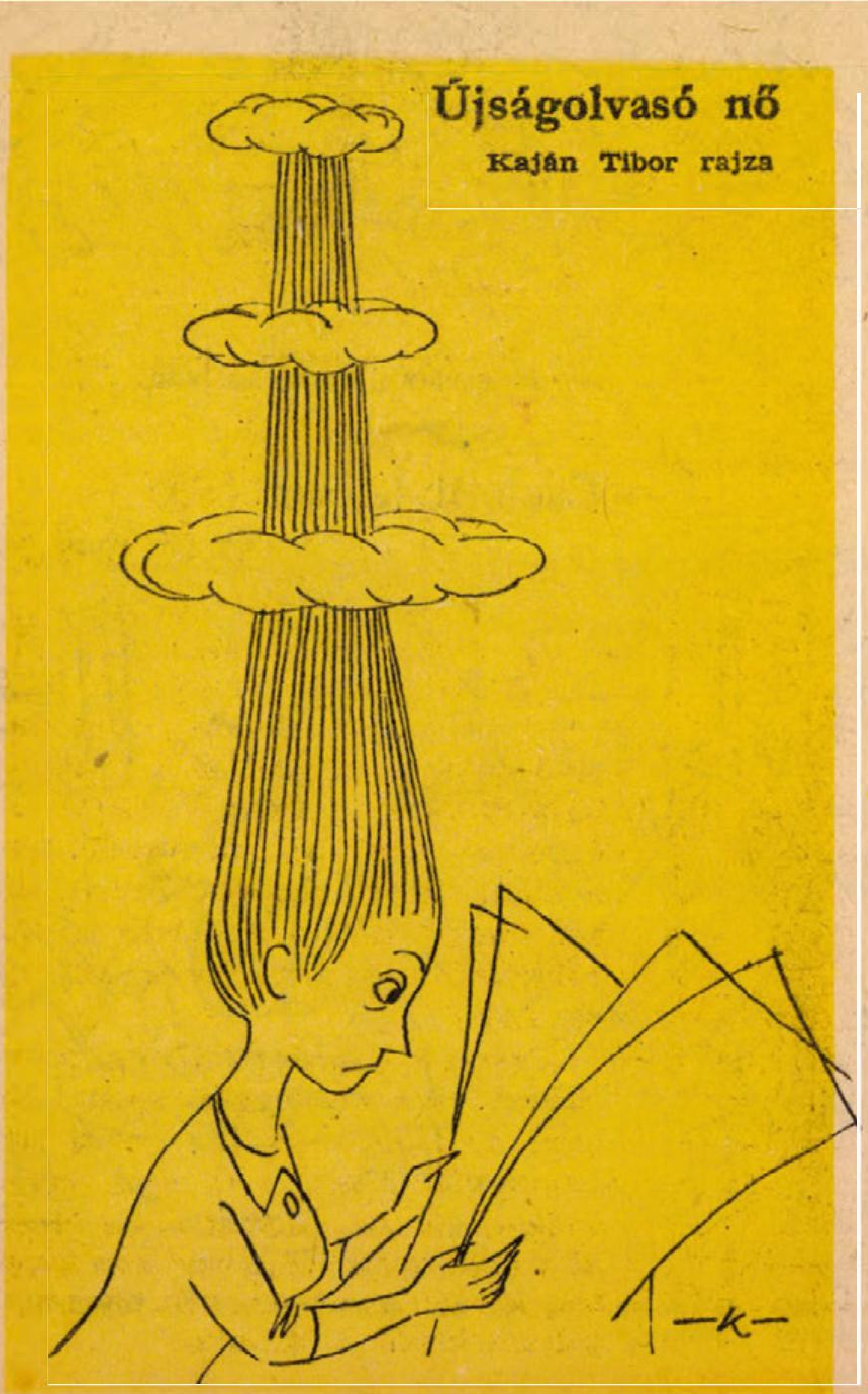

Drága a virág

Szegő Gizi rajza

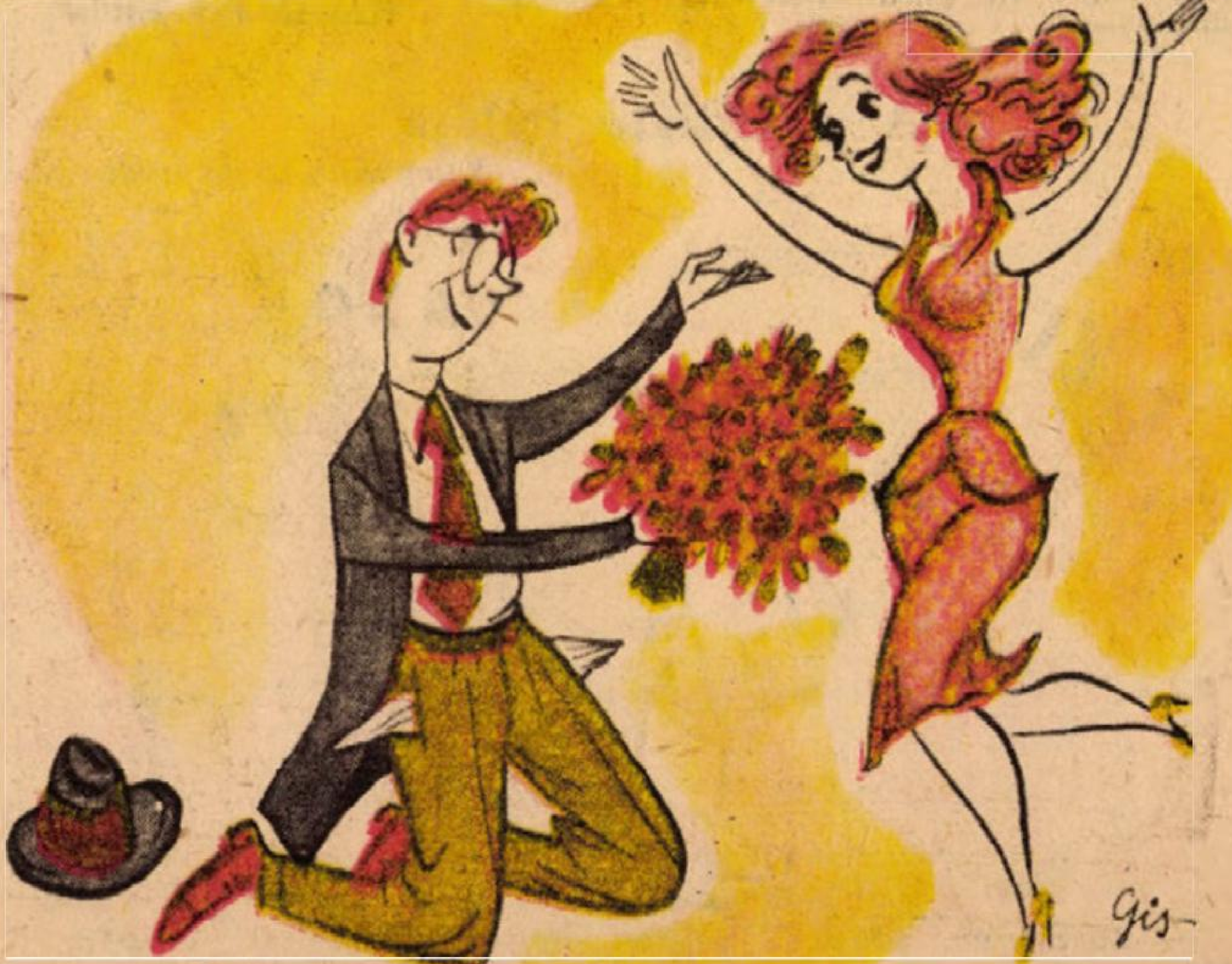

— Látja, Icuka! Nem hitte el, hogy én magáért a legnagyobb áldozatra is kész vagyok!

Ellenőrzés

Szür-Szabó József rajza

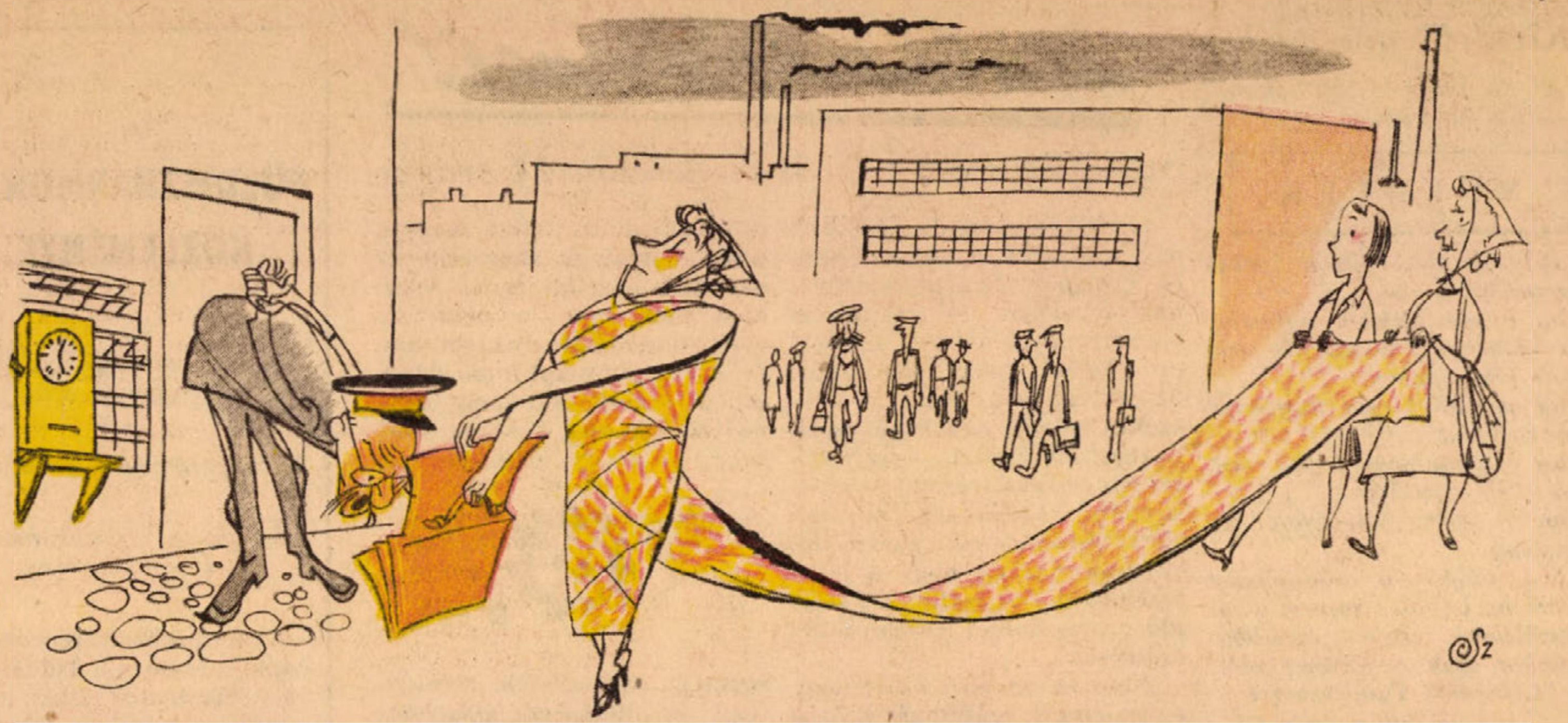

Kapus: Van valami a táskában?!

A szépségkirálynő bűne

Nemcsak Magyarországon, Amerikában is választanak szépségkirálynőt. A minap dőlt el a „Miss Amerika" cím sorsa, s a gyönyörű, 18 éves Leona Gage nyerte el. Sajnos, rövidesen szörnyű dolgok derültek ki a hölgyről, akinek szépséges külseje alatt orvul egy kétgyermekes anya húzódott meg. Leona letagadta, hogy asszony, sőt családanya, s múltját, sőt jelenét eltagadva beszivárgott a gyanútlan lányok közé, és nem átallotta szépségével jogtalan előnyt szerezni. A szépségkirálynő-választás alapszabályai ugyanis kizárják az asszonyokat, csak lányok vehetnek részt rajta. Bizonyára azzal az elgondolással, hogy asszonynak minek a szépség, már úgyis férjhez ment.

A világszép anyát különben a nagyobbik gyermeke, hároméves kisfia leplezte le, aki mindenkinek eldicsekedett azzal, hogy az ő mamája a legszebb amerikai lány.

Az ájulás joga

Végre! Bizonyára mindenki látott már angol királyi parádék fényképen ájult gárdistát, amint tekintélyes hosszúságukkal, magas prémsüvegükkel a sorból kiesve fekszenek a földön.

Az ájult gárdisták később büntetést kaptak, mert nagy fegyelmezetlenségre vall parancs nélkül elájulni. Az ilyesmi arra vall, hogy az illető átkozott individualista, s ki tudja, mit forgat a kánikulában kissé felforrt, prémsüveges fejében.

Most az angol hadügyminiszter, Mr. John Hare nyilatkozatot adott, hogy ájulásért ezentúl nem fenyíthető meg egyetlen gárdista sem. Az ájulás szabadságáért folytatott harc ezzel bevégződött volna. Bár...

— Az a baj, hogy ezt a nyilatkozatot a hadügyminiszter és nem az őrmesterünk tette — mondta egy ismeretlen skót gárdista a „Daily Express" munkatársának.

Könyörtelen könyvkölcsönző

Sándor Károly rajza

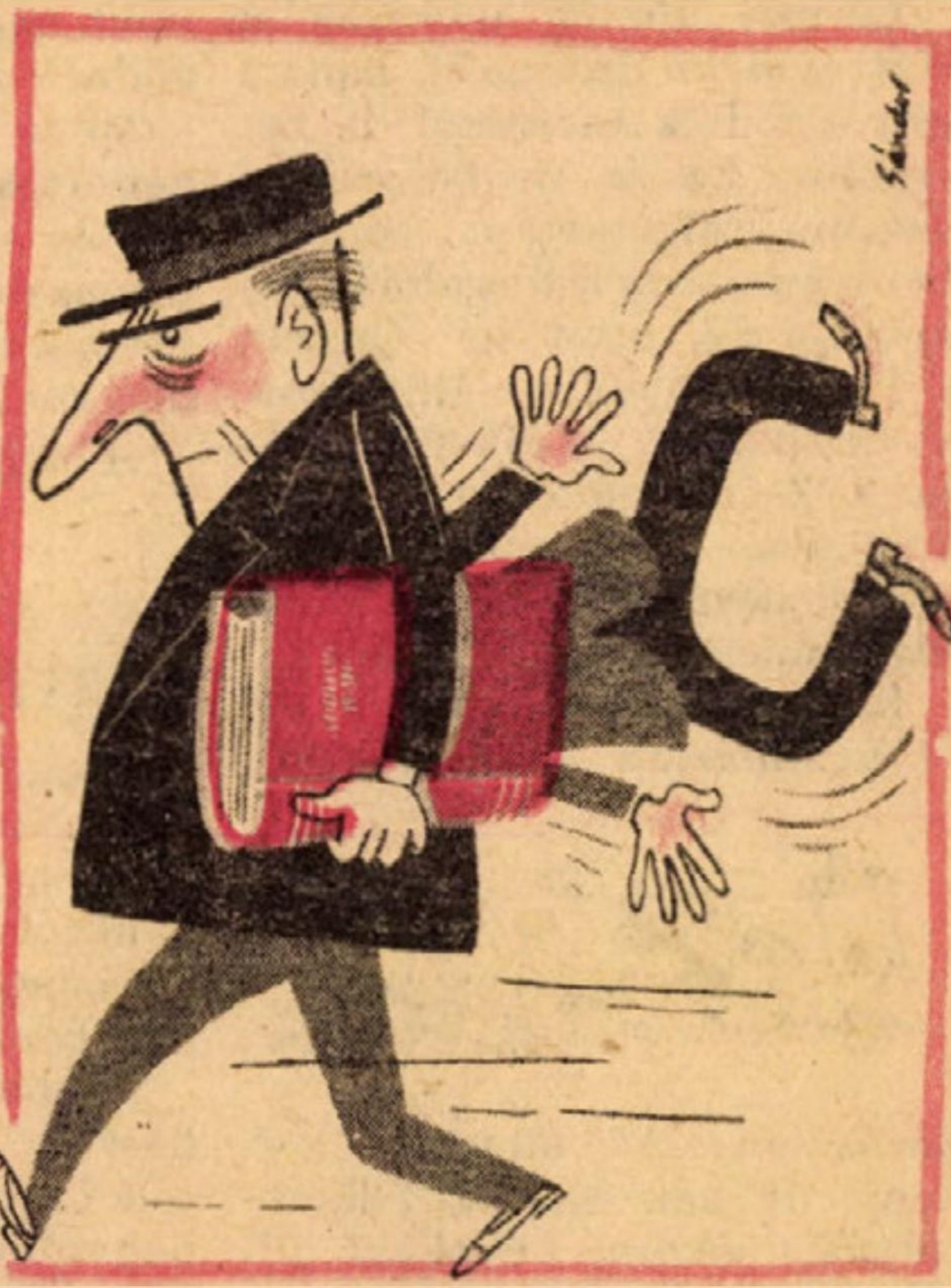

— Nekem beszélhet, hogy még olvassa! Elviszem a könyvet és pont!

A szervezés teteje

Várnai György rajza

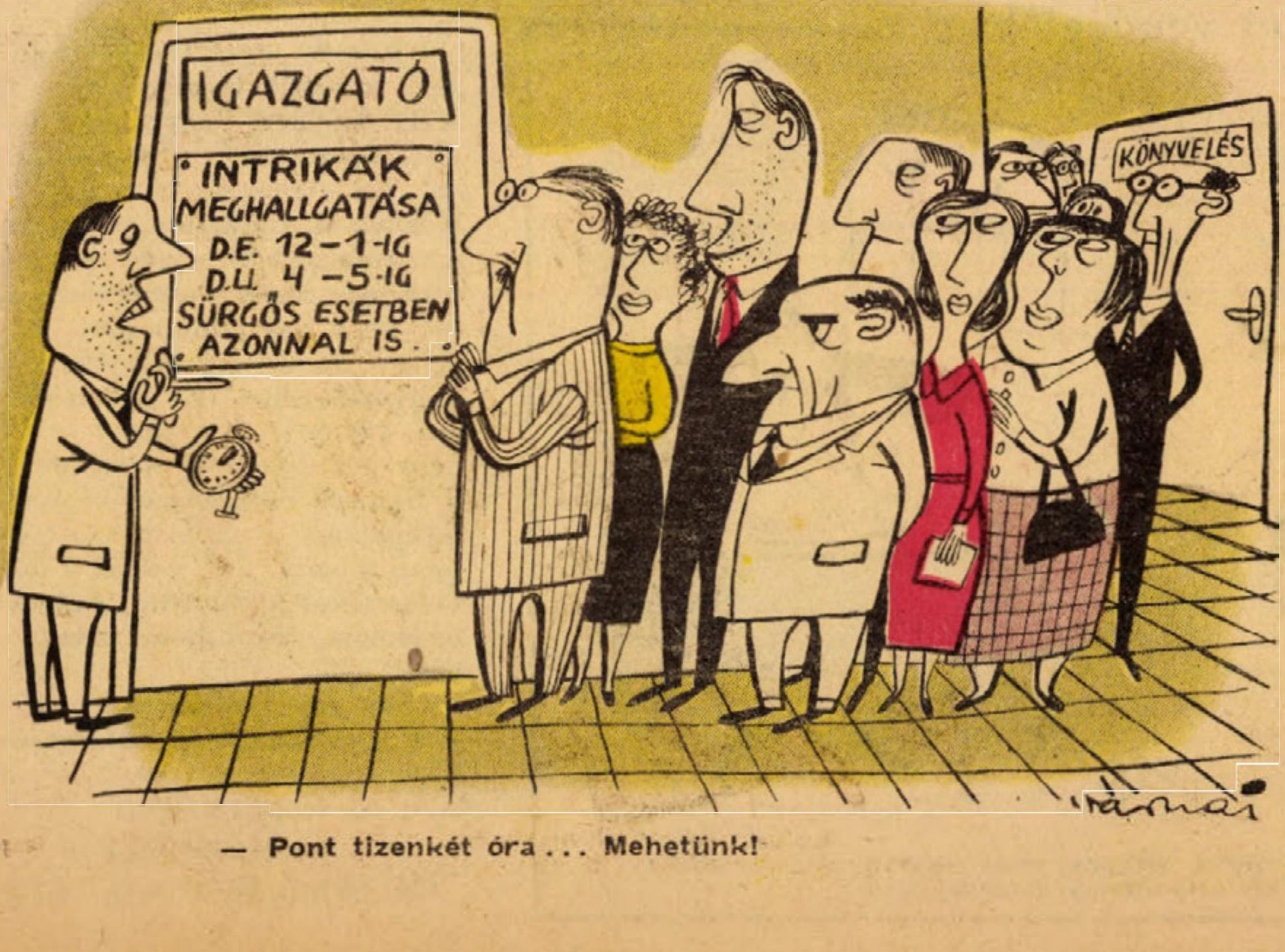

— Pont tizenkét óra... Mehetünk!

Elővigyázatos duhaj

A texasi Dallas városban a minap a rendőrjárőr éjnek idején a járda mellett egy teljesen eszméletlen állapotban levő idősebb férfit talált. Azonnal beszállították a városi kórházba. Az ügyeletes orvos kezdte levetkőztetni a férfit, hogy megvizsgálhassa. Ekkor megpillantotta az illető kabátja bélésére tűzve a következő szövegű cédulát:

„Orvosok, figyelem! Nincs semmi bajom, csak be vagyok rúgva. Kérem, ne tegyenek velem mást, csak hagyjanak aludni. Az égre kérem önöket, nehogy megkíséreljék kivenni a vakbelemet! Egyszer már kivették, kétszer megkísérelték. Csak nyugalmat kérek. Köszönöm!"

Kívülről műemlék

A Fő utca 44-ben lakunk. A kapu felett tábla:

MŰEMLÉK

Jó érzés lenne ilyen értékes házban lakni, ha...

ha *a műemléknek nyilvánított házban a lakások fele nem lenne vizes, dohos...*

ha *az emelet nem fenyegetne leszakadással...*

ha *a pince már régóta nem lenne tele szeméttel...*

ha *az udvar sem lenne szemétdomb...*

Úgy tudjuk, a műemlékeket a törvény **is** *védi. Sajnos, a mi műemléknek csúfolt szemétbányánkat* **csak** *a törvény védi! A II. kerületi Tanács nem!*

A LAKÓBIZOTTSÁG

Le a bürokráciával!

Szállítás: 1963 VII. 31-én délelőtt 11 órakor

A címben szereplő 11 óráról egy szó sincs a Ganz Vagón és Gépgyár Vízgépfőosztályának levelében. A Hajdusági Gyógyárugyár címére küldött értesítésben csak 1963. július 31-ről van szó. Erre az időszakra ígérték egy 1956. áprilisában megrendelt — szivattyúval összeszerelendő — elektromotor szállítását. A délelőtti terminust csak azért írtuk cikkünk címében, hogy a hihetetlenül hosszú szállítási határidő groteszkségét jobban érzékeltessük.

Nem ez az első eset, hogy egyes cikkek szállítását hosszú évekre „ütemezik be". Nem is kételkedünk abban, hogy a Ganz Vagónnak sürgősebb és nagyobb hasznot hajtó munkája van, mint a debreceni gyár elektromotorja. Igen ám, de a Gyógyárugyárnak is teljesítenie kell tervét, egészségvédelmünk és a betegek érdekében sok gyógyszerre van szükség. A megfelelő mennyiségű és minőségű gyógyszer gyártását pedig csak szivattyúra szerelt elektromotor segítségével lehet elérni.

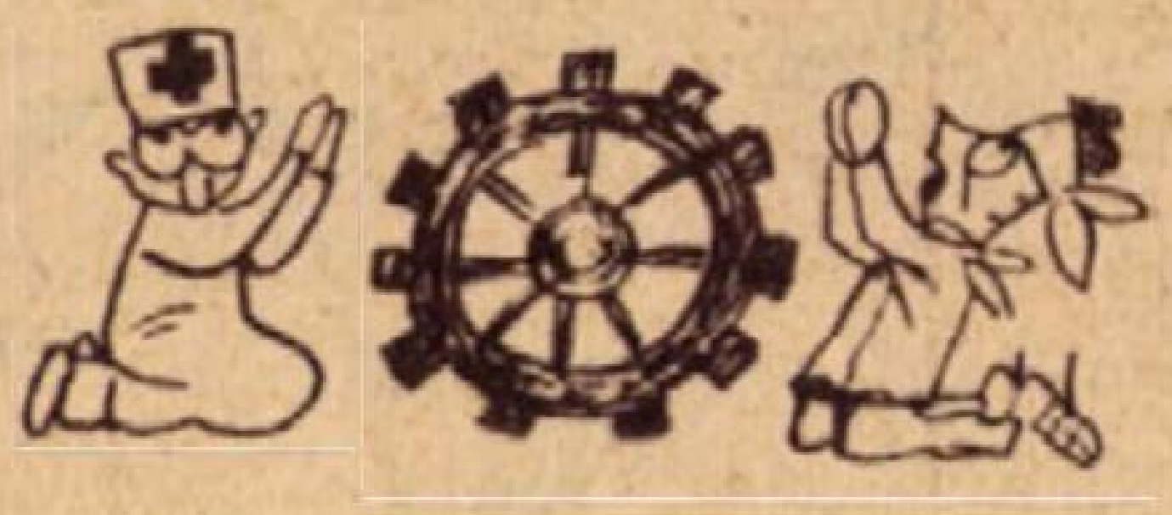

A helyzet tehát az, hogy a Ganz csak 1963-ban szállít, viszont a Gyógyárugyárnak már most van nagy szüksége a motorra. 1960-tól kezdve pedig kötelező fejlesztési programjukat egyszerűen nem tudják végrehajtani a motor nélkül.

Mindezt ismertették a Hajduságiak a Ganzzal és bíztak abban, hogy a KGM Erősáramú Berendezési Igazgatósága segítségükre lesz. A KGM azonban közölte a Ganzzal, hogy a szállítási határidő előbbrehozatala ügyében csak 1958. év folyamán tud nyilatkozni.

A kapacitás, a beütemezés és a gyártási profil szavak sakk-mattot jelentenek a rendelőnek. Jelen esetben azonban talán mégis lehetne valamilyen módot találni, hogy a Hajdusági hozzájusson a szivattyúval összeszerelendő motorhoz, mert a gyógyszer, amelyet gyártanak, a betegek gyógyítását és emberéletek megmentését szolgálja.

A FÜLDISZHARMÓNIA KÖZLEMÉNYE

Kihágás hatósági segédlettel reggeltől estig

A csendrendelet paródiája

Látványos zaj-eldorádó a város szívében

Akar dobhártyarepedést kapni? Menjen a belvárosba, a Szerb utca 17-ben lévő műhely közelébe lakni!

Motorkerékpárbejáratás egész nap! Próbapálya az utcában!

Kalapálás, motortúráztatás, tülkölés együttes koncertje

Mellékzaj: a Szerb utcai lakók és a diákszálló tanulóinak szünet nélküli „jókívánsága"

A lőrinci utca gidres-gödrös

Lőrinci község nemcsak a Mátravidéki Erőműről, hanem gidres-gödrös utcájáról is nevezetes. Ez az út beleesik a hatvan—salgótarjáni vonalba és olyan üzemek forgalmát bonyolítja le, mint az Erőmű, a Petőfi-bánya, a Fémtermia, a Cukorgyár, a Cementgyár és a Zsófia-malom. A forgalom olyan nagy, hogy sokszor közlekedési rendőrre is szükség lenne.

Hosszas huzavona után végre hozzáláttak az út rendbehozásához. Az amúgyis keskeny út két oldalát felszántották, jókora kövekkel kirakták, majd ott hagyták és azóta feléje sem néztek.

Így a teherautók és a gyárakba tartó kerékpárosok nap mint nap az úttalan úton vergődnek keresztül.

Heves megyét járva, mindenütt szépen gondozott utakat lát az ember. Miért éppen a legnagyobb iparvidéket átszelő útvonalról feledkezik meg a megyei Tanács?

A Selypi Cukorgyár dolgozói
(73 aláírás)

Légyfogót kér Csécse

A mi kis falucskánkban nem hetet, de húsz legyet is lehetne ütni egy csapásra, mert annyi a környékünkön a légy, mint a sáska. Néha alig tudunk tőlük bemenni a szobába.

Mindenfelé keressük a ragasztós légyfogót, de sajnos sehol sem kapunk. Gyártsanak nagyobb mennyiségben légyirtószereket, elsősorban a jól bevált mézgás légyfogót!

Biró Mihály
Csécse

„Jó tanács" — javítás helyett

Egy évvel ezelőtt tudtam meg, hogy megalakult a Vegyesipari Javító Vállalat, amely a lakásban előforduló kisebb hibákat olcsón és gyorsan elvégzi. Amikor a mellékhelyiségem víztartálya elromlott, a hibát bejelentettem a XIII. kerületi Vegyesipari Javító Vállalatnak. Telt-múlt az idő, de a szerelők nem jöttek. Közben a víztartály megúnta a várakozást és a vizet vastag sugárban kezdte átengedni. A cső és a fal félnap alatt átázott. Ismét elszaladtam a Vegyesiparihoz. (Ez június elején történt...) Megint csak nem jelentek meg a szerelők.

Nemrég harmadszor is meglátogattam a vállalatot. Eredménytelenül. Ott valaki a következőket ajánlotta: „Azt tanácsolom, forduljon maszekhez."

Csak azt tudnám, miért hirdeti a vállalat, hogy olcsón és főleg gyorsan dolgozik — a lakosság szolgálatában?

Kálóczi Tibor
Bp., XIII. Kárpát u. 13/15.

Egy balatoni vendéglőben

Toncz Tibor rajza

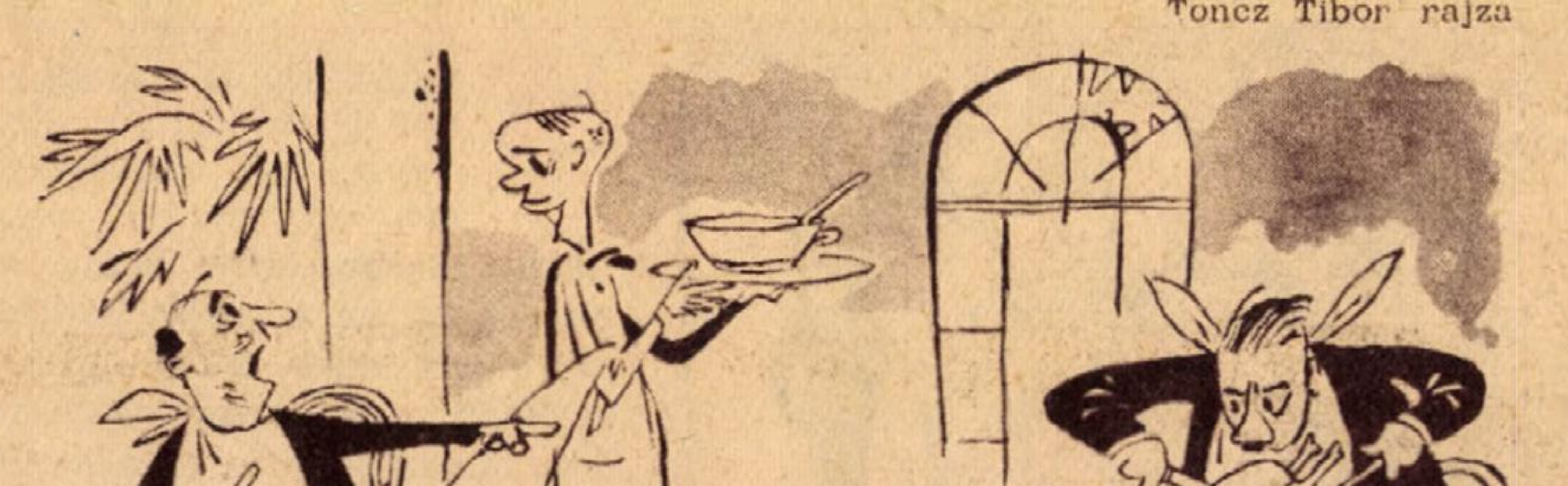

— Hozzon nekem is olyan adagot, mint oda!
— Mi a manó! Szintén ellenőrnek tetszik lenni?

Színházi babonák

Minden mesterségnek megvannak a babonái. Hiú reménység is lenne küzdeni ellenük. A legtöbb író például addig nem szeret beszélni készülő új könyvéről, amíg az meg nem jelenik. Egyszerűen babonából: nem akarja, hogy a témáját esetleg elorozzák.

A kulisszák világának is annyi babonája van, hogy felsorolni sem lehet. A színész, mielőtt a színpadra lép, megcsókolja a díszletfalat. Bemutatók előtt, a főszereplő, ha azt hallja, hogy siker lesz, sietve és görcsösen megszorít egy fadarabot, nehogy a jóslat szerencsétlenséget hozzon. Párizsban tartja magát a hiedelem, hogy olyan darab, amelyben a színésznek a nyílt színpadon kell kinyitnia az esernyőjét, minden körülmények között megbukik. Akadnak színészek és színésznők, akiket nem szerződtetnek szívesen, mert el van terjedve róluk az a hír, hogy csak bajt okoznak. Ennek bizonyára van is alapja. Egyik zeneszerzőnk elmondotta, hogy évtizedekkel ezelőtt operettjének premierjére meghívták a szülővárosába. A polgármester páholyában kapott helyet. Az első felvonás fináléjában a primadonna — a darab előírása szerint — feltépte ruháját. Óriási megbotránkozást keltett, mert semmilyen alsó ruhanemű nem volt rajta. A lányos-mamák családostul együtt megfutamodtak a színházból, a darab megbukott. Sok évvel később, egy másik vidéki városban ugyanaz a primadonna lépett fel a zeneszerző következő darabjában. A második felvonásban összeomlott a díszlet . . .

Még nem voltam járatos színházi berkekben és mit sem tudtam a babonákról. Az egyik művésznő a próbák során odaadta nekem elolvasásra a szerepét. Amikor visszaadtam, a kézirat véletlenül a földre esett. Egyszerűen fel akartam emelni, mire izgatottan rám kiáltott:

— Az istenért! . . . Tapossa meg!

Ijedtemben megtapostam. Nem értettem, miért jobb neki, ha piszkosan kapja vissza a szerepét, a cipőtalp és a padló élénk nyomaival. Halkan megkérdeztem a rendezőtől, mi ez?

— Te, szamár — mondta. — Ez babona. Ha a szerep leesik a földre, meg kell taposni, nehogy a darab, vagy a művész megbukjon.

A bemutatón a darab is, a színésznő is rettenetesen megbukott.

— Ehhez mit szólsz? — kérdeztem a rendezőtől.

— Az ördög vigye el — mondta dühösen — Kivételesen, nem a szerepkönyvet kellett volna megtaposni.

Magyar Tibor

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Divatba jött a repülővacsora Budapesten

Sándor Károly rajza

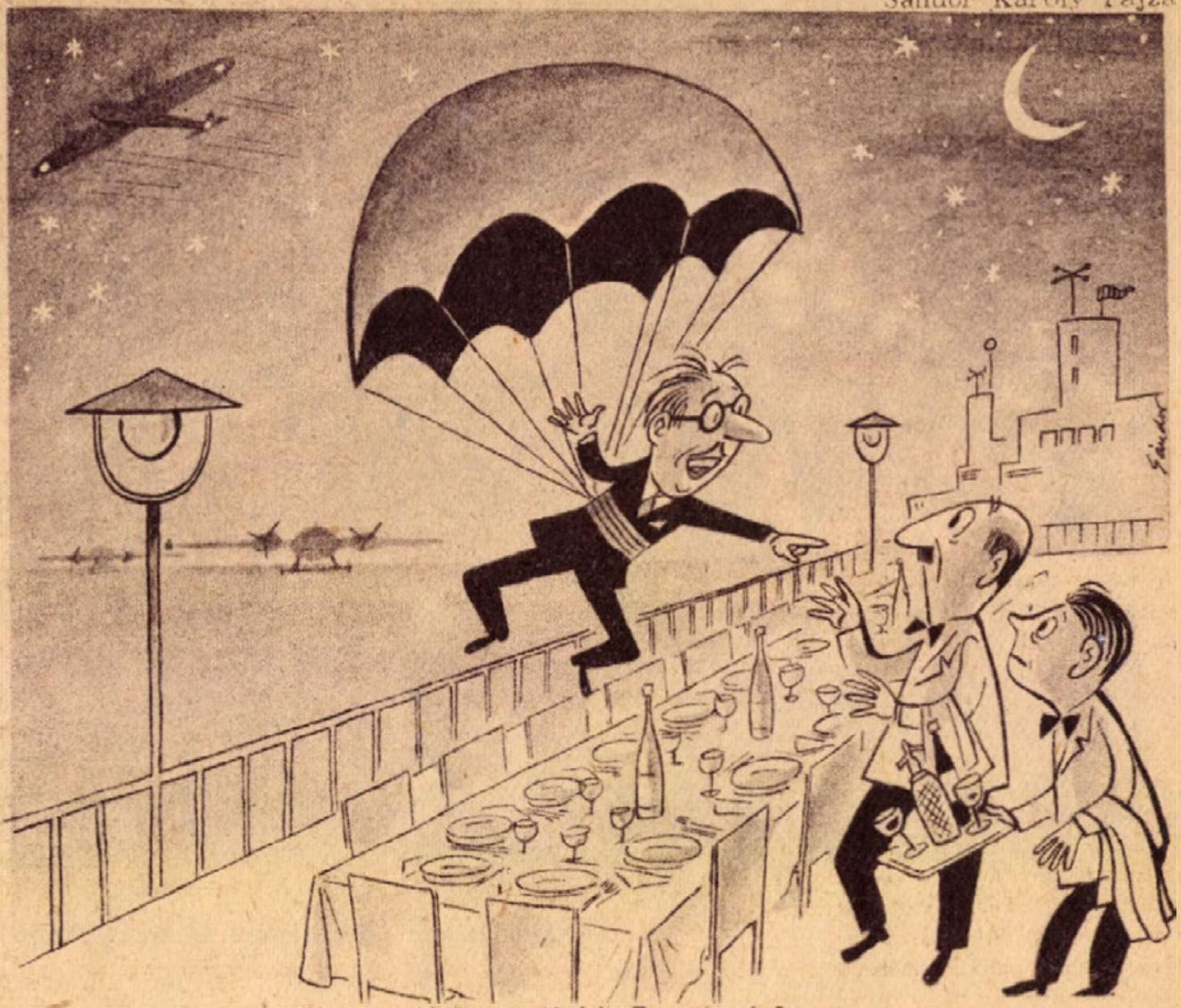

— Maga miért ugrott ki, Pemete úr?
— Gondolom, aki előbb jön, az jobbat kap! . . .

Tengerész-házasság

Réber László rajza

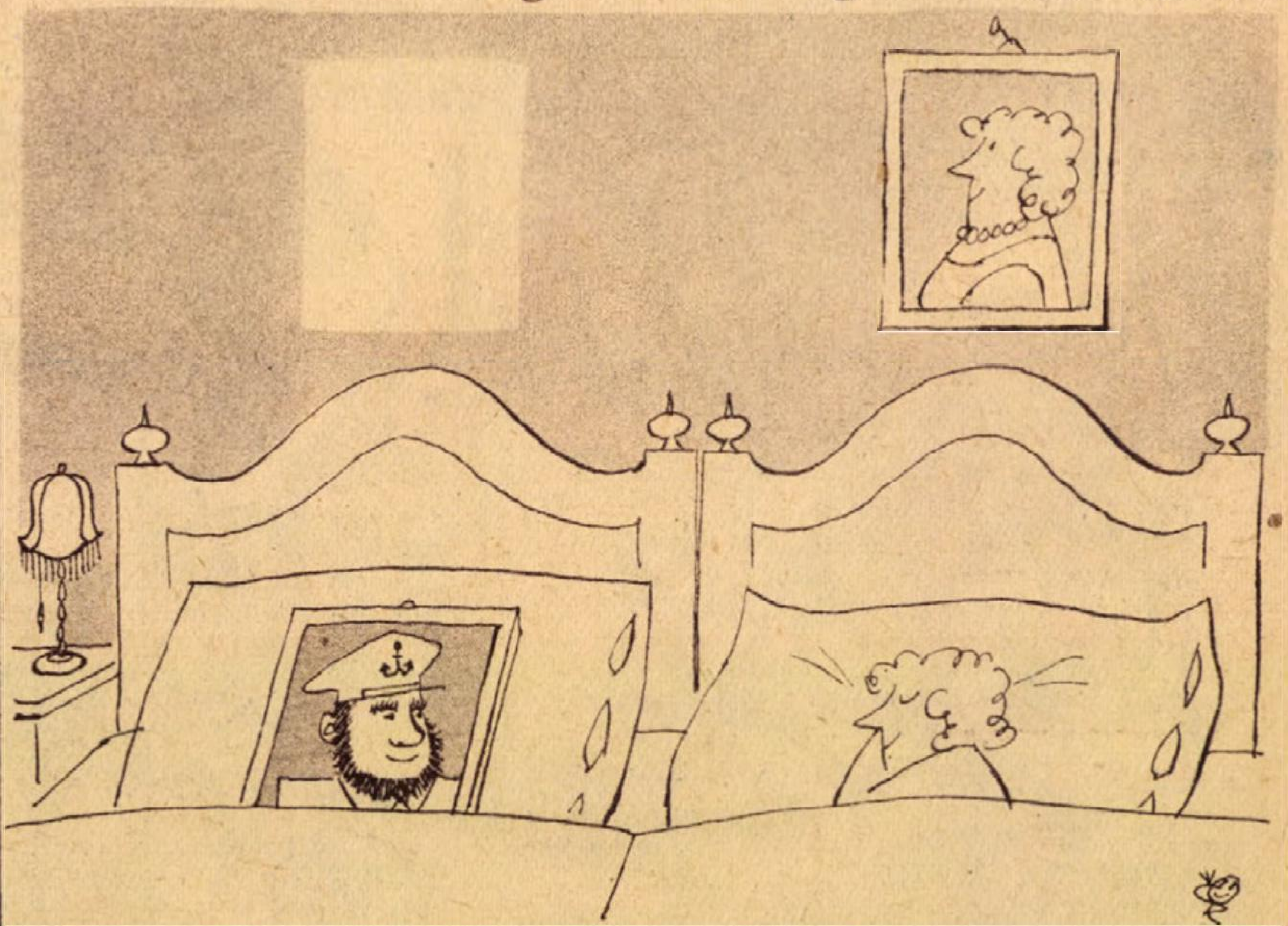

Párbaj-jelenet szélesvásznú filmen

Schwott Lajos rajza

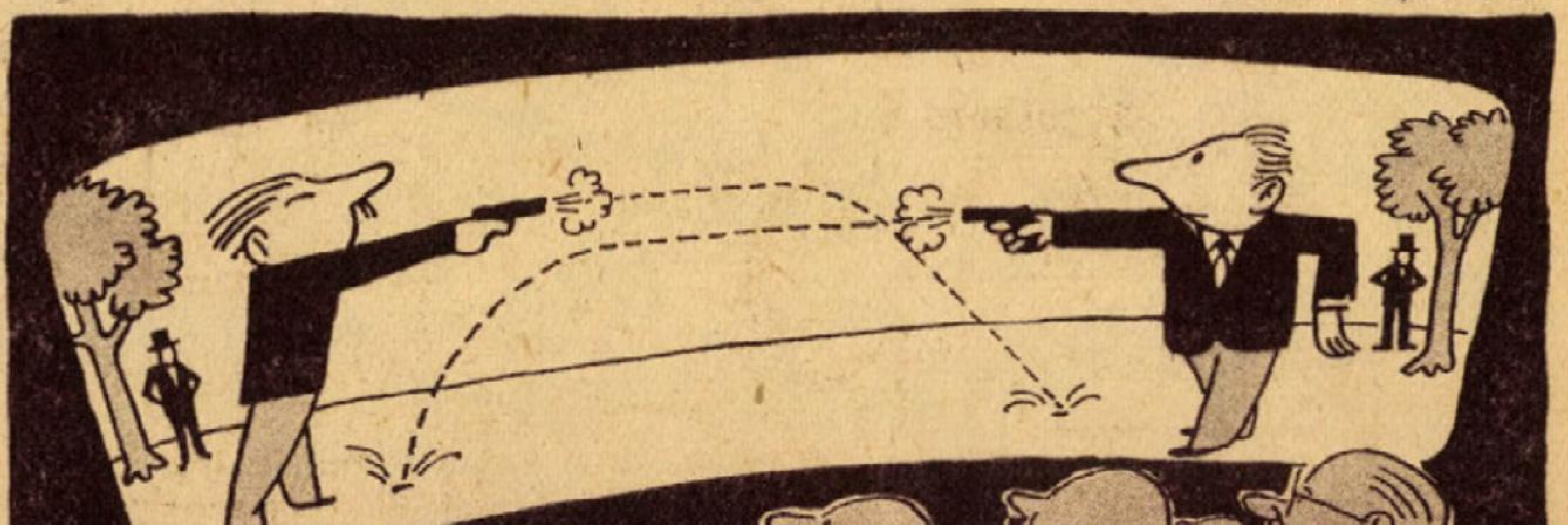

Miből lesz a láncolás

Várnai György rajza

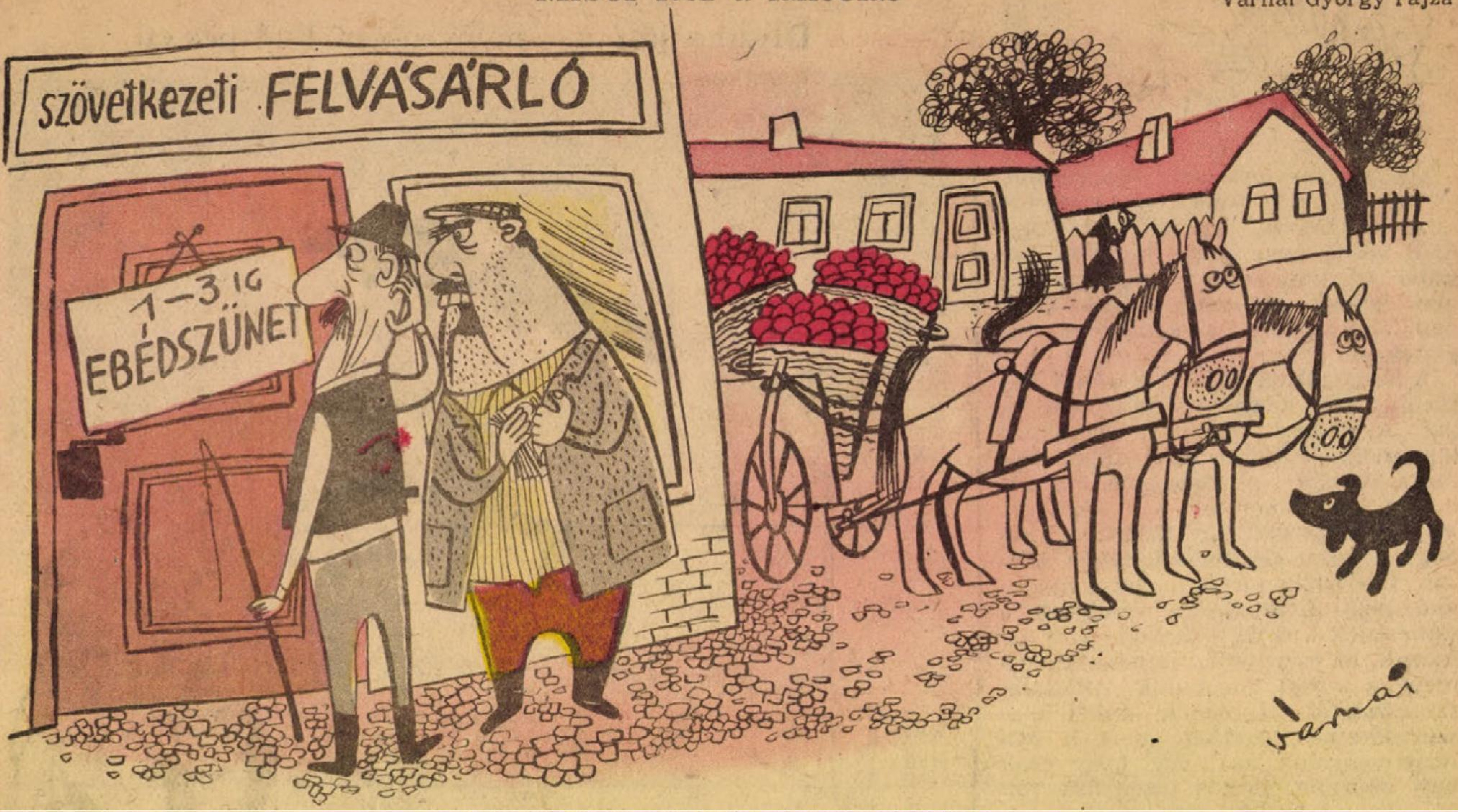

— Adja el nekem, gazduram, én már ebédeltem...

A Balaton partján

Szűr-Szabó József rajza

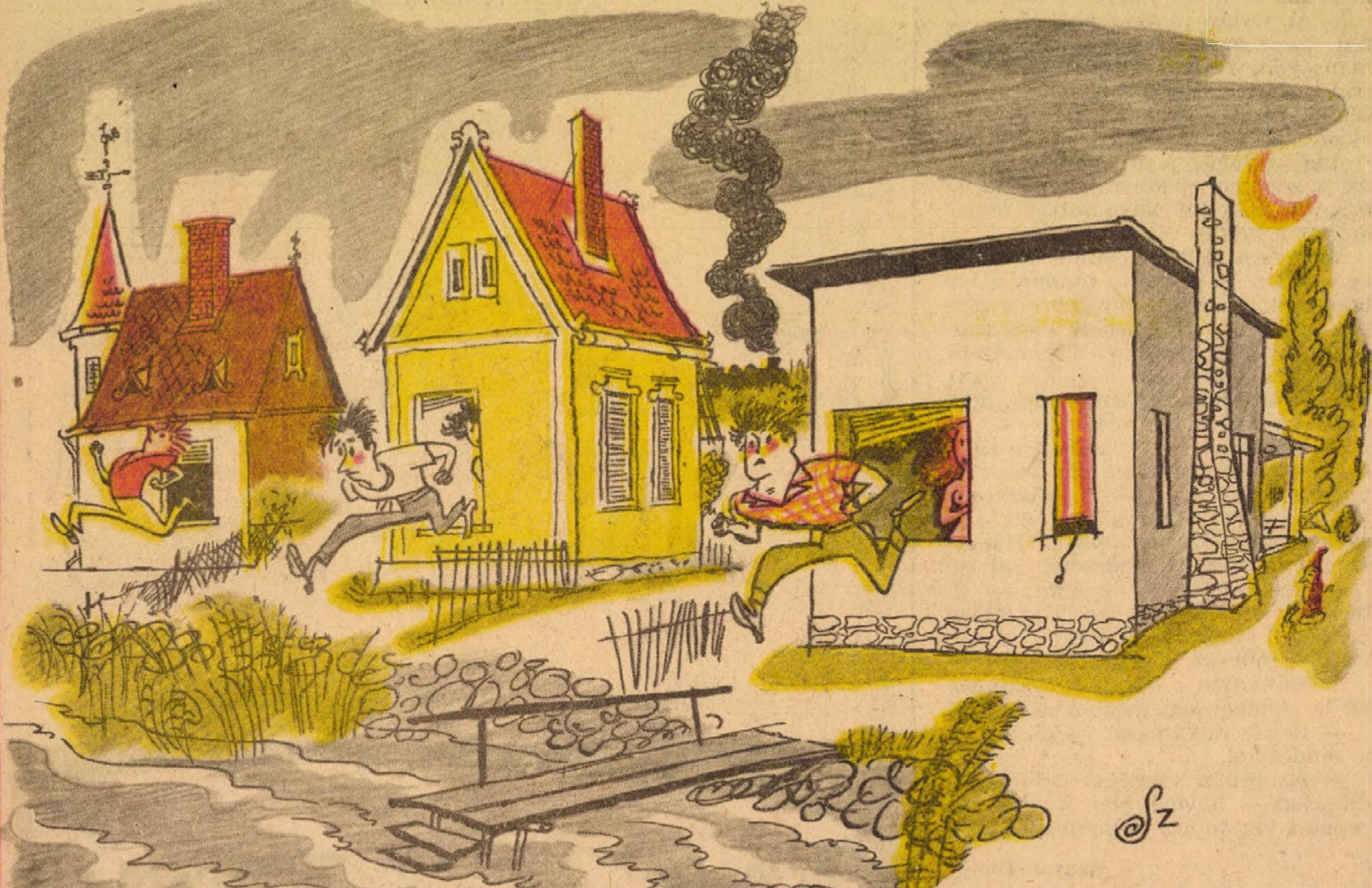

Befutott a szombatesti férj-vonat.

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft.
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.